

BIULETYN INFORMACYJNY

Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność"

ISSN 1234 - 9771

189

Wydawany od 1992 r.

W numerze m.in.:

- 👉 Materiały z XXII KZD w Wadowicach
- 👉 Kampania Godna praca - godna emerytura
- 👉 2008 - rokiem Jana Pawła II
- 👉 Emerytury pomostowe
- 👉 Artykuł miesiąca - rząd wypowiada wojnę

DZIAŁ INFORMACJI
KK NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"

Gdańsk, wrzesień, październik 2008 r.

Spis treści

WYDARZENIA MIESIĄCA	3
OBRADY XXII KZD W WADOWICACH	6
PRZEMÓWIENIE PREZYDENTA LECHA KACZYŃSKIEGO	7
PRZYJĘTE DOKUMENTY NA XXII KZD	10
Z OBRAD PREZYDIUM KK	25
POSIEDZENIE Z DNIA 02 WRZEŚNIA 2008	25
POSIEDZENIE Z DNIA 08 WRZEŚNIA 2008	28
POSIEDZENIE Z DNIA 16 WRZEŚNIA 2008	28
POSIEDZENIE Z DNIA 23 WRZEŚNIA 2008 R.	33
POSIEDZENIE Z DNIA 30 WRZEŚNIA 2008 R.	44
POSIEDZENIE Z DNIA 01 PAŹDZIERNIKA 2008 R.	45
POSIEDZENIE Z DNIA 08 PAŹDZIERNIKA 2008 R.	45
POSIEDZENIE Z DNIA 10 PAŹDZIERNIKA 2008 R.	46
POSIEDZENIE Z DNIA 21 PAŹDZIERNIKA 2008 R.	46
POSIEDZENIE Z DNIA 29 PAŹDZIERNIKA 2008 R.	49
Z OBRAD KOMISJI KRAJOWEJ	50
POSIEDZENIE Z DNIA 09 WRZEŚNIA 2008	50
2008 – ROKIEM JANA PAWŁA II	51
FRAGMENTY WYPowiedzi Ojca ŚWIĘTEGO JANA PAWŁA II	51
30. ROCZNICA WYBORU KAROLA WOJTYŁY NA PAPIEŻA	56
KAMPANIA GODNA PRACA – GODNA EMERYTURA	56
GODNIE, CZYLI PO LUDZKU	56
„SOLIDARNOŚĆ” ZAPRASZA PREMIERA TUSKA	59
PREMIER ODPOWIADA „SOLIDARNOŚCI”	59
DNI PROTESTÓW PRACOWNICZYCH	60
DZIAŁ DS. POLITYKI SPOŁECZNEJ	61
WSKAŹNIKI GUS	61
DZIAŁ DS. WALKI Z BEZROBOCIEM	64
UWAGI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” DO PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O PROMOCJI ZATRUDNIENIA I INSTYTUCJACH RYNKU PRACY	64
LIST WS. UWAG ZWIĄZKU DO PROJEKTU O ZMIANIE USTAWY O PROMOCJI ZATRUDNIENIA I INSTYTUCJACH RYNKU PRACY	66
KOMITET MONITORUJĄCY SPO ROZWÓJ ZASOBÓW LUDZKICH	69
NACZELNA RADA ZATRUDNIENIA	71
UWAGI DO PLANU FINANSOWEGO FUNDUSZU PRACY NA 2009 ROK	75
CZY JESTEŚMY W EUROPIE?	76
SZKOLENIA ZWIĄZKOWE	77
KADRA	77
ROZWÓJ ZWIĄZKU	78
WIZERUNEK	79
MEDIA	79
SKARBNICZY	80
NEGOCJACJE	80
KOMISJA TRÓJSTRONNA	80
KOMISJA TRÓJSTRONNA - BEZ POROZUMIENIA	80
KOMUNIKAT TRÓJSTRONNEJ KOMISJI DO SPRAW SPOŁECZNO-GOSPODARCZYCH	81
POSIEDZENIE TRÓJSTRONNEJ KOMISJI DS. SPOŁECZNO-GOSPODARCZYCH	82
ZWIĄZKOWCY WYCHODZĄ Z MINISTERSTWA PRACY	83
INFORMACJE RÓŻNE	84
DZIĘKUJEMY BOHATEROM	84
XXVI PIELGRZYMKĄ LUDZI PRACY	85
CZAS NA FUNDUSZE I POLSKĘ MARZEŃ	86
POPIERAMY STOCZNIE	87
EMERYTURY POMOSTOWE	88
„POMOSTÓWKI” W SEJMIE	89
JEDNOCZYŁ LUDZI	97
ARTYKUŁ MIESIĄCA	97
KTO KONSUMUJE OWOCE WZROSTU	97
RZĄD WYPowiada WOJNĘ	100

Zobacz więcej: www.solidarnosc.org.pl

Wersje cyfrowe „Biuletynu” można znaleźć
na stronie: www.solidarnosc.org.pl/biuletyn

WYDARZENIA MIESIĄCA

Posiedzenia, opinie, spotkania Prezydium i Komisji Krajowej

2 i 8 września – odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Rozmawiano m. in. o planowanej na Zamku Królewskim w Warszawie Międzynarodowej Konferencji „Solidarność świata – globalizacja i solidarność a nauczanie Jana Pawła II”.

5 września – w imieniu NSZZ „Solidarność” Janusz Śniadek, wystosował do premiera Donalda Tuska pismo ws. wyznaczenia terminu spotkania z delegacją „Solidarność”. Związek prowadzi kampanię „Godna praca – godna emerytura”. Zamierza wyjaśnić i omówić z premierem swoje postulaty.

9 września – odbyło się posiedzenie Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Obrady rozpoczęły się od spotkania z metropolitą gdańskim abp Leszkiem Sławojem Głódziem. KK ogłosiła rok 2009 – Rokiem Niepodległości i Solidarności. Poparto działania związkowców w stocznich w Gdańsku, Gdyni i Szczecinie. Komisja Krajowa przyjęła informację z prac Związku za minione 12 miesięcy. Informacja zostanie także przedstawiona na Krajowym Zjeździe Delegatów w Wadowicach.

12 września – Janusz Śniadek, przewodniczący KK NSZZ „Solidarność” wziął udział w Forum Ekonomicznym w Krynicy. Był uczestnikiem dyskusji nt. dialogu społecznego. „Solidarność” jako uczestnik Komisji Trójstronnej oraz ważny partner społeczny apeluje o rzeczywistość, a nie pozorowany dialog społeczny.

16 września – odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Prezydium wniosło uwagi do projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie ws. algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym. Prezydium wydało m. in. opinię o projektach ustaw Ministerstwa Finansów o finansach publicznych oraz przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych. Omówiono stan przygotowań do XXII KZD w Wadowicach.

1 października – odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Prezydium przyjęło decyzje ws. projektu nowelizacji MRR ws. trybu, terminów i zakresu sprawozdawczości dotyczącej realizacji Narodowego Planu Rozwoju oraz trybu i okresu rozliczeń. Rozmawiano także o zbliżającym się XXII KZD w Wadowicach.

8 października – odbyło się posiedzenie Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Wadowicach. Członkowie KK omówili m.in. projekt uchwały nawiązującej do idei godnej pracy wraz z głównymi stanowiskami dotyczącymi bieżących spraw społeczno-gospodarczych.

9-10 października – w Wadowicach odbył się XXII Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”. Obrady poprzedziła msza święta, którą odprawił Prymas Polski Józef Glemp. Gościem Zjazdu był prezydent Lech Kaczyński. W trakcie obrad delegaci negatywnie ocenili brak działań rządu i parlamentu na rzecz stworzenia warunków godnej pracy. KZD wezwał wszystkie struktury Związku do włączenia się do protestów pod hasłem „Godna praca – godna emerytura”.

21 października – odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Prezydium pozytywnie zaopiniowało projekt rozporządzenia Rady Ministrów ws. powołania Międzyresortowej Komisji do Spraw Natężeń Czynników Szkodliwych dla Zdrowia w Środowisku Pracy.

Rozmowy, spotkania, spory ze stroną rządową

2 września – podczas spotkania nauczycielskich związków zawodowych w tym Sekcji Krajowej Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” ze stroną rządową i samorządową. Strony przedstawiły swoje stanowiska dotyczące planów dalszej decentralizacji oświaty, tj. przekazania samorządom większych kompetencji dotyczących m.in. ustalenia sieci i likwidacji

szkół, powoływania dyrektorów, programów nauczania. Związkowcy z „Solidarności” sprzeciwiają się planowanym przez rząd niekorzystnym zmianom o nowelizacji ustawy o systemie oświaty.

25 września – premier Donald Tusk wystosował do NSZZ „Solidarność” odpowiedź na zaproszenie. Uznał, że najlepszym miejscem do prowadzenia debaty w zakresie oczekiwań Związku jest Trójstronna Komisja. Wyraził gotowość przyjęcia zaproszenia i uczestniczenia w posiedzeniu Komisji Trójstronnej.

13 października – w Ministerstwie Ochrony Środowiska odbyło się spotkanie przedstawicieli Sekretariatu Górnictwa i Energetyki z Komisarzem Unii Europejskiej ds. środowiska Stavrossem Dimasem. Tematem rozmów były propozycje zmiany w Pakiecie Klimatycznym.

15 października – odbyło się w Sejmie pierwsze czytanie rządowej ustawy o emeryturach pomostowych. Odbyło się także drugie czytanie tzw. Ustaw zdrowotnych.

22 października – Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej umieściło na swojej stronie internetowej projekt indywidualnego i zbiorowego Kodeksu prawa pracy, przygotowanego przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Pracy.

Komisja Trójstronna

2 września – związkowcy, pracodawcy i strona rządowa podsumowali dotychczasowe prace i dyskutowali o czynnikach ryzyka związanego ze szczególnymi warunkami pracy. Bogdan Kubiak poinformował o planowanych rozmowach o zakresie podmiotowym ustawy o emeryturach pomostowych, składkach, ewentualnym trybie odwoławczym.

10 września – prezydium Komisji Trójstronnej ds. Społeczno-Gospodarczych zdecydowało się o przedłużeniu prac zespołów ds. ubezpieczeń społecznych oraz polityki gospodarczej i rynku prac ws. szczegółowych zapisów w ustawie o emeryturach pomostowych.

29 października – odbyło się posiedzenie Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych. Przedstawiciele związków zawodowych pozostali na sali w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej. Związki zawodowe w dalszym ciągu chcą podjąć rozmowy ze stroną rządową w zakresie ustaw społecznych.

30 października – przedstawiciele związków zawodowych opuścili Ministerstwo Pracy. Wydali wspólne oświadczenie dotyczące ignorowania przez rząd zgłaszanych postulatów. Związkowcy zaprosili premiera Donalda Tuska na nadzwyczajne posiedzenie Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych. Tematem rozmów miały być społeczne ustawy. Premier Tusk nie przyjął zaproszenia.

Protesty, manifestacje, spory i akcje strajkowe w zakładach pracy

15 września – w Urzędzie Miasta w Rybniku podpisany został protokół do ponadzakładowego układu zbiorowego pracy dla pracowników obsługi administracji zatrudnionych w miejskich szkołach i przedszkolach. Dzięki niemu we wrześniu 2009 r. wyższe wynagrodzenie otrzyma ponad 1500 osób. Układ pracy dał możliwość uporządkowania m. in. grupy zaszelegowania, podniósł płacę minimalną i zmienił zasady premiowania.

16 września - związkowcy ze Stoczni Gdynia i Stoczni Szczecińskiej spotkali się w Brukseli z unijną komisarz ds. konkurencji Neelie Kroes. Stoczniowcy pojechali do Brukseli, aby poznać szczegóły przedstawionego przez Ministerstwo Skarbu programu restrukturyzacji i prywatyzacji ich zakładów. Stoczniowców wsparli koledzy ze Związku Zawodowego Metalowców, w tym związkowcy z Niemiec, Hiszpanii, Włoch i Francji.

16 września – od ponad tygodnia trwa strajk pracowników elbląskiego Logstoru. Strajkujący pracownicy domagają się nagrody z zysku za 2007 r. Pracodawca zaproponował podwyżki: 2 proc. dla administracji i 4 proc. dla produkcji z wyrównaniem od 1 lipca br. Związkowcy nie zgadzają się na te propozycje.

18 września - pod siedzibą Sejmu odbyła się w żywa wystawa prac dzieci pracowników ochrony. W swoich pracach dzieci miały opowiedzieć o swojej tęsknocie za rodzicami, którzy pracują po 300 godzin w miesiącu. To kolejny apel o poprawę sytuacji pracowników ochrony. Autorami prac są dzieci w różnym wieku, pochodzące z największych miast Polski, a łączy je fakt, że ich rodzice pracują w sektorze ochrony. - Dla tych dzieci powrót taty jest prawdziwym świętem. Pracownicy ochrony są w domu gośćmi. Pracują średnio po 17 godzin dziennie - ponad 300 godzin w miesiącu. Przed wystawą pracownicy ochrony przekazali apel skierowany do Marszałka Sejmu RP Bronisława Komorowskiego o interwencję w sprawie dramatycznych warunków pracy i płacy w tym sektorze, zwłaszcza pracowników ochraniających instytucje publiczne. Z przedstawicielami pracowników spotkał się wicemarszałek Stefan Niesiołowski.

13-17 października – w Warszawie, Poznaniu i Wrocławiu pod siedzibą Banku Milenium odbyły się pikety NSZZ „Solidarność”. Był to kolejny protest pracowników ochrony prawniczymi warunkom pracy.

14 października – Śląsko-Dąbrowska „Solidarność” zaapelowała do prezydenta i premiera o zakończenie sporów kompetencyjnych przed unijnym szczytem w Brukseli. Związkowcy zwrócili uwagę na zagrożenia związane z ewentualnym przyjęciem tzw. Pakietu Klimatycznego. Zaznaczyli, że dokument ten może doprowadzić do drastycznego wzrostu energii i pogorszenia konkurencyjności polskiej gospodarki.

23 października – zorganizowano ogólnopolską pikietę w Sieradzu. Związkowcy protestowali przeciwko zwolnieniu dwóch osób Domu Pomocy Społecznej w Sieradzu, które brały udział w manifestacji w Warszawie. Odczytano petycje skierowane do starosty powiatowego i dyrektorki placówki Domu Pomocy Społecznej w Sieradzu.

24-25 października – Rada Sekcji Krajowej Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” omówiła wyniki rozmów z rządem ze związkami zawodowymi ws. projektów nowelizacji ustawy o systemie oświaty i Karty Nauczyciela. Rozmowy z rządem nie zakończyły się porozumieniem.

28 października – stoczniozcy z Gdyni i Szczecina demonstrowali przed siedzibą Komisji Europejskiej w Brukseli, sprzeciwiając się planom częściowej likwidacji stoczni.

29 października – w warszawskiej siedzibie Sekretariatu Ochrony Zdrowia odbyło się wspólne posiedzenie Rady Krajowej Sekretariatu Ochrony Zdrowia. Omówiono stan prac legislacyjnych nad tzw. „pakietem ustaw zdrowotnych”.

Inicjatywy, uroczystości, imprezy okolicznościowe organizowane przez NSZZ „S”

1 września - Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" przystąpiła do realizacji projektu pt. "Czas na fundusze i Polskę marzeń" w ramach "Konkursu dotacji na przeprowadzenie działań informacyjno - promocyjnych dotyczących Funduszy Europejskich". Przeznaczone środki na współfinansowanie projektu pochodzą z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR). Głównym celem projektu jest informowanie o Funduszach Europejskich w Polsce, zwiększenie świadomości społecznej w zakresie Funduszy Europejskich oraz upowszechnianie korzyści płynących z ich wykorzystywania. Projekt swoim zasięgiem obejmuje teren Polski. Przewidziany czas trwania wynosi 8 miesięcy - od 1 września 2008 roku do 30 kwietnia 2009 roku. W dużej mierze adresowany jest do środowiska pracy.

3 września - kilkaset osób wzięło udział w obchodach 28. rocznicy podpisania Porozumienia Jastrzębskiego i 20. rocznicy zakończenia strajków górniczych. W obchodach uczestniczyli uczestnicy strajków sprzed 28 i 20 lat, władze krajowej, regionalnej i górniczej "Solidarności", parlamentarzyści, przedstawiciele rządu, samorządowcy, pracodawcy. Prezydenta Lecha Kaczyńskiego reprezentował minister Maciej Łopiński. Uroczystości rozpoczęły się mszą św. w kościele pw. NMP Matki Kościoła. Nabożeństwo koncelebrował bp Józef Kupny. W homilii kapelan śląsko-dąbrowskiej "S" ks. Stanisław Puchała podkreślał, że solidarność winna mieć prymat przed walką. - Solidarność to sposób bytowania wielości ludzkiej w jedności, z uszanowaniem wszelkich różnic i odmienności, jaki pomiędzy ludźmi zachodzą. A więc jedność w

wielości i pluralizm - to wszystko mieści się w pojęciu solidarności. Solidarność również wyzwala walkę, ale nie jest to walka przeciw drugiemu, traktowanie człowieka jako wroga i nieprzyjaciela i dążenie do jego zniszczenia. To walka o człowieka, o jego prawa, o prawdziwy postęp, o dojrzały kształt życia ludzkiego. Wtedy to życie staje się bardziej ludzkie - powiedział kapelan Śląsko-Dąbrowskiej "S".

21 września - 20 tys. członków NSZZ "Solidarność" z całej Polski, uczestniczyło w 26 pielgrzymce Ludzi Pracy na Jasną Górę. Przedstawiciele NSZZ "Solidarność" na czele z przewodniczącym Januszem Śniadkiem symbolicznie podziękowali ks. abp Tadeuszowi Gocłowskiemu za kilkanaście lat służby w Krajowym Duszpasterstwie Ludzi Pracy. Wśród gości była matka ks. Jerzego Popiełuszki. Uroczystej sumie odprawianej na jasnogórskim szczyście przewodniczył abp Józef Życiński. Wraz z metropolitą lubelskim mszę koncelebrowali m.in. abp Tadeusz Gocłowski oraz nowy delegat episkopatu ds. duszpasterstwa ludzi pracy bp Kazimierz Ryczan.

19 października – minęła 24. rocznica męczeńskiej śmierci ks. Jerzego Popiełuszki. Z tej okazji na Warszawskim Żoliborzu odbyła się uroczysta msza święta. Związkowcy z „Solidarności” licznie uczestniczyli w nabożeństwie.

październik – ponad 2000 członków „Solidarności” wraz z oficjalną delegacją władz NSZZ „S” uczestniczyło w pielgrzymce do Watykanu z okazji 30 rocznicy wyboru Karola Wojtyły na papieża.

OBRADY XXII KZD W WADOWICACH

W Wadowicach obradował XXII Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność". Tym razem w rodzinnym mieście Ojca Świętego zaplanowano Zjazd Krajowy.

Obrady poprzedziła uroczysta msza święta w wadowickiej Bazylice, której przewodniczył ks. kard. Józef Glemp. Delegatów odwiedził prezydent Lech Kaczyński. Prezydent w swoim przemówieniu nawiązał do historii "Solidarności" nierozzerwalnie związanej z historią Polski. Odniósł się także do sytuacji bieżącej. Lech Kaczyński zapowiedział, że zrobi wszystko, aby projekt ustawy o emeryturach pomostowych nie wszedł w życie. Podtrzymał również zapowiedzi referendum w sprawie komercjalizacji służby zdrowia.

Delegaci zapoznali się, ze sprawozdaniem z pracy Związku za ostatni rok. W sprawozdaniu czytamy m.in., że dialog społeczny przeżywa kryzys. Jednym z powodów tego kryzysu jest brak woli kompromisu ze strony pracodawców i rządu, o czym świadczą na przykład negocjacje w sprawie emerytur pomostowych. Podstawowe postulaty NSZZ "S", czyli nie wygaszanie uprawnień do obniżonego wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych i szczególnym charakterze, zostały odrzucone. Z pewnością sukcesem "S" w Komisji Trójstronnej było podwyższenie płacy minimalnej do 1276 zł brutto.

Od czerwca 2008 r. NSZZ "S" prowadzi kampanię "Godna praca-godna emerytura", której przesłanie mówi, że wzrost gospodarczy jest zależny także od inwestycji w pracownika, a elementem tej inwestycji jest godna płaca, która gwarantuje w przyszłości godną emeryturę. Delegaci podsumowali dotychczasowe działania związane z tą kampanią a także zastanowili się nad jej dalszymi kierunkami.

Dzięki działaniom wszystkich struktur NSZZ "S" w tym roku zanotowano wzrost liczby członków NSZZ "S". Powstało 367 nowych organizacji związkowych skupiających 16 108 nowych członków związku. Według różnych szacunków do związków zawodowych w naszym kraju należy 13 proc. pracowników. Polska należy do krajów, gdzie procent uzwiązkowienia jest jednym z najniższych w Unii Europejskiej. Taka sytuacja sprzyja m.in. wzrostowi

rozwarstwienia płac, nieprzestrzeganiu prawa pracy przez pracodawców czy zatrudnieniu pracowników na podstawie innych form zatrudnienia niż umowa o pracę.

W obradach brało udział 343 delegatów z 34 regionów oraz struktur branżowych. Tegoroczny Zjazd miał charakter sprawozdawczy.

PRZEMÓWIENIE PREZYDENTA LECHA KACZYŃSKIEGO

Ja nie kryję, że ile razy zabieram głos na kolejnych zjazdach, tyle razy ogarnia mnie pewne wzruszenie. Świat „S” był przez najważniejsze lata mojego życia, moim światem. W Wolnych Związkach Zawodowych, zaczynałem swoją społeczną działalność. Byłem w sierpniu w Stoczni Gdańskiej. Pisałem część porozumienia. Byłem delegatem na pierwszy Zjazd Solidarności. Byłem jednym z wiceprzewodniczących Solidarności. To nie są dla mnie spotkania normalne, to są spotkania szczególne. Szczególne ze względu na historię naszej ojczyzny i historię Europy. Musimy wszyscy o tym pamiętać, bo jeśli my nie będziemy o tym pamiętali, to inni nie będą o tym pamiętać, tym bardziej. To nie dzień w którym obalono Berliński mur, był dniem końca komunizmu, to dzień w którym „S” odniosła ponownie wielki sukces, a to było wcześniej. A to było 4 czerwca i 12 września 1989 r. Pamiętajmy o tym!

Panie przewodniczący, szanowne panie delegatki i delegaci

Ten Zjazd obraduje w miejscu niezwykłym. W miejscu, w którym mieszkał największy z Polaków, ale przede wszystkim jeden z największych Papieży, głowa powszechnego Kościoła. Człowiek, który odegrał olbrzymią rolę, w historii nie tylko naszego narodu.

Przesłanie kościoła katolickiego jest przede wszystkim przesłaniem uniwersalnym, które przekracza granice narodu. My Polki i Polacy jesteśmy niezmiernie dumni ze swojego Papieża. Ale musimy pamiętać, że w pierwszym rządzie odegrał olbrzymią rolę w historii Kościoła. Wychował się w tym mieście i stąd Wasza decyzja, aby w roku papieskim odbył się tutaj zjazd „Solidarności”. „Solidarności” jako Związku, „Solidarności” przez duże „S”. Ale nazwa „S”, nazwa nadana temu związkowi 17 września 1980 r. wtedy gdy powstał jeden unitarny związek zawodowy Solidarność. Ta „S”, która istnieje do dziś. Ta nazwa, ma też inne znaczenie. To jedna z największych wartości – solidarność, wolność, sprawiedliwość. To tak zwane wartości podstawowe. Godność, związane przeciw z solidarnością. Solidarność przez małe s występuje przeciw w różnych postaciach. Jest ściśle związana ze wspólnotą. Uczy o niej Jan Paweł II w encyklice laborem exercitem. Niewątpliwie „S” była jedną z inspiracji. Ojciec Św. działał ponad historią, ponieważ kościół ma dwie postaci, w tym tą nadprzyrodzoną. Ale Ojciec św. działał również w historii. Z tego względu „S” jako związek zawodowy odegrała w jego życiu istotną rolę, w jego działalności, w historii. „S” przez małe s to wartość związana z pracą. Choć oczywiście nie tylko. Wartość pracy podkreślał wartość pracy, której nie da się zrozumieć właśnie bez solidarności. Solidarności która jest potrzebna w skali globalnej w różnych aspektach. W walce z najgroźniejszymi zjawiskami takimi jak głód, przemoc, ale także związanej z podobnymi standardami pracy. Ona jest potrzebna dlatego ponieważ w przeciwnym razie, ci którzy działają z całkowitą bezwzględnością, ci którzy nie traktują pracownika jak podmiot, jak stronę umowy, tylko jak przedmiot, będą mieli niewyobrażalną przewagę nad tymi, którzy stosują standardy pracy. Walka o globalizację standardów jest zadaniem rządów, ale też jest wielkim zadaniem międzynarodowych organizacji związkowych. Mam nadzieję i chciałbym ją tutaj wyrazić, że „S” będzie jej inicjatorem, tego Wam życzę.

Szanowni delegaci, mówiłem o uniwersalnej roli nauki papieskiej, uniwersalnej roli „S”, tej przez małe „S”. Ale my żyjemy w naszej ojczyźnie. Dzisiaj jest częścią wspólnoty europejskiej, wchodzi w skład NATO. Ale czy to oznacza, że nie mamy własnych problemów? Że naród rozumiany nie w sposób nacjonalistyczny, nie plemienny. Naród jest wspólnotą wartości, kultury i historii i o takim narodzie dziś mówię. Taki naród tak rozumiany, jest

wspólnotą tak naturalną, jak rodzina, o której tyle mówił w swojej nauce JP II i o ten naród musimy zadbać. Ten naród to naród polski, a jego krajem jest Polska. Polska, która jest tak samo jedna, jak jedna jest „Solidarność”. Wkrótce obchodzić będziemy 90 – lecie niepodległości. Jako prezydent, chciałem to hasło jednej Polski, jednej-jedyniej potraktować jako główne hasło 90-lecia. Tych 28 lat temu, nie z mocy żadnego spisku ale z woli narodu, z woli pracowników powstawał ten olbrzymi ruch, jeden z największych tego rodzaju ruchów w historii jeśli nie największy, to miał dwa przesłania podstawowe. Jedno narodowe, bo byliśmy wtedy w sytuacji opresyjnej. Polska jako państwo istniała, ale nie było to państwo wolne. Było to państwo o narzuconym przez obcych ustroju, państwo w którym nie było wolności, państwo które istniało, ale nie mogło prowadzić własnej polityki. Jeżeli Polacy w roku 1980 tak masowo się zbuntowali, tu jeszcze raz muszę wrócić do Ojca św. i jego pielgrzymki z 1979 r., odegrała bowiem niewątpliwie ogromną rolę, to zbuntowali się przeciwko temu, że nie byli podmiotami w stosunkach pracy i nie byli podmiotami jako Polacy. Solidarność ma dwa podstawowe wymiary, narodowy i społeczny. Narodowy, bo w moim rozumieniu synonim przesłania patriotycznego. Nacjonalizm jest złem, patriotyzm jest dobrem. Nam w Polsce potrzebna jest nowa forma, niejako odnowienie patriotyzmu. Jest go za mało, musi być go więcej.

Wróćmy jednak do przesłania społecznego. Gdy dwa lata temu zostałem prezydentem, wolą większości narodu, większości tej, która wzięła udział w wyborach. Wygrałem między innymi dlatego, ponieważ jasno opowiedziałem się za Rzeczpospolitą solidarną. Taką formą organizacji społeczeństwa, w której korzyści z naszej wolności z naszego rozwoju, są korzyściami dzielonymi jeżeli niezupełnie równo, bo w gospodarce rynkowej nie zawsze jest to możliwe, to w każdym razie wszyscy odnoszą korzyści. Rzeczpospolita solidarna to przeciwieństwo czasami nazywanej liberalną, ale lepiej nazwać ją prościej i bardziej prawdziwie Rzeczpospolitą dla bogatych. Takiej Rzeczpospolitej chciałem się przeciwstawić i myślę, że dlatego zwyciężyłem. Bowiem większość Polaków we własnym dobrze pojętym interesie jej nie chce. Jej nie chciała i nie chce w dalszym ciągu. Dlaczego? Dlatego, że jest ona wbrew ich interesom, bo ich interesem jest to, co jest ich świętym prawem, aby z owoców wzrostu, z tego że nasz kraj jest coraz zamożniejszy, chociaż daleko mu do zamożności, korzystać. Dzisiaj sytuacja jest inna. Rozwarstwienie społeczne, począwszy od roku 1992 po rok 2006, wzrosło dwukrotnie, czyli różnica między dochodami tych którzy zarabiają najmniej a tymi którzy zarabiają najwięcej. W Polsce płaca przeciętna rośnie, cieszymy się z tego, ale 60 kilka procent pracowników zarabia poniżej średniej krajowej. I z tego cieszyć się nie należy. To nasza porażka a nie sukces. Trzeba ten stan rzeczy zmieniać i w tym rola związków zawodowych, a „S” powinna być jak największa.

Czy obecne plany związane z ustawodawstwem idą właśnie w tym kierunku? Muszę powiedzieć z przykrością że nie. I dzieje się to w różnych sprawach. Musiałem skorzystać z prawa weta w sprawie tzw. ustawy kominowej, chociaż miała ona również aspekty pozytywne, trzeba to powiedzieć, ale przeważały negatywne, ponieważ istota tej ustawy, istota związana z poziomem płac, polegała na tym, że ta sama suma pieniędzy miała być dzielona inaczej. Ja mogę zrozumieć, że poziom płac w sektorze państwowym powoduje trudności z pozyskaniem najlepiej wykwalifikowanych ludzi. Ale jeżeli te płace powinny być wyższe, to nie kosztem zwykłych pracowników.

Ale dzisiaj są także inne sprawy. Na pierwszym miejscu wymienilibym plan zasadniczych zmian w służbie zdrowia. Nieuchronnie może doprowadzić do prywatyzacji, czy likwidacji jednostek służby zdrowia. Ta prywatyzacja, czy komercjalizacja w pierwszej kolejności, ale już bez gwarancji, że samorząd czy rząd ma mieć tam 51 proc. udziałów, chciałem na to zwrócić szczególną uwagę, obejmuje nie tylko szpitale. Obejmuje także, mówię to z największym zdumieniem, stacje krwiodawstwa, czy stacje sanitarno-epidemiologiczne. Komercjalizacja krwi, handel krwią, nie wiem czy państwo zgadzają się z moimi odczuciami, ale to rzecz wręcz obrzydliwa. Ochrona sanitarno-epidemiologiczna to rola państwa od wieków, dzisiaj ma być przekazana do spółek, prywatyzowane? To przecież absurd. Nasza służba zdrowia wymaga naprawy, ale nie może być tak, że jednostki, które się tym zajmują, czy to

szpitale, czy otwarta służba zdrowia, działają na zasadach związanych z zyskiem. Choćby dlatego, że jedne procedury medyczne są opłacalne a inne nie, nigdy nie przynoszą zysku. Jeżeli przyjrzymy się dzisiejszej służbie zdrowia, to przecież szpitale prywatne funkcjonują, inne prywatne firmy medyczne. Często ludzie zamożni oraz średnio zamożni wysiłkiem całej często, szeroko pojętej rodziny kierują tam swoich bliskich. Wszystko jest pięknie, są skórzane fotele, są pojedyncze sale, tylko jak dochodzi do komplikacji to, świetnie wiem jako były prezydent Warszawy, trzeba biec do publicznego szpitala. Służba zdrowia nie może być przedmiotem rynkowej gry – mówię o publicznej służbie zdrowia. Nie może być – chyba że Polki i Polacy powiedzą co innego. Chciałbym referendum – powiedziałam o tym przed dwoma czy trzema dniami. Chciałbym, ponieważ sprawa dotyczy 95 proc. obywateli. Dlaczego mówię 95? No bo powiedzmy, najbogatsze 5 proc. da sobie radę. 95 proc. ze względu na siebie lub swoich bliskich, bo są przecież ludzie o świetnym zdrowiu, sami nie muszą korzystać ze służby zdrowia, jest tym zainteresowani. Jeżeli nasza konstytucja przewiduje instytucję referendum, to ja się pytam dla jakich spraw, jeżeli nie ta? Twierdzenie, że to jedynie prosta komercjalizacja jest twierdzeniem dla naiwnych. Jeżeli z wyjątkiem niektórych przepisów, podporządkowujemy działanie jednostek służby zdrowia, kodeksowi spółek handlowych, to tam podstawową zasadą jest zysk. Czy to jest przy spółkach handlowych, rzecz normalna? Tak normalna! Tylko, że zdrowie to nie rynek, przynajmniej jeśli chodzi o służbę publiczną.

Mam wątpliwości dotyczące także innej, niezwykle istotnej dziedziny – tzw. dokończenia reformy systemu emerytalno-rentowego. To jest kilka spraw, ale przede wszystkim chciałbym zwrócić uwagę, na tak zwane, emerytury, które są dzisiaj potocznie zwane pomocowymi, a według ustaleń, mają być tak oficjalnie nazwane. Ta ustawa odbiera setkom tysięcy ludzi prawo do wcześniejszych emerytur, ogranicza je w sposób zasadniczy, ogranicza je też na przyszłość, chociaż z dość długi okresem wyczekiwania, to jest ustawa, która w realnej naszej sytuacji nie może w przyszłym roku wejść w życie. Zrobię wszystko, żeby nie weszła!

Są też, koleżanki i koledzy plany innych zmian. Potrzebne są firmy, podobno są potrzebne, które będą wyliczały emerytury z drugiego filaru, przekazywały dane do ZUS-u, mówię w pewnym uproszczeniu, żeby ZUS mógł wypłacić jedno świadczenie, czy dwa ale w postaci jednej wypłaty. Rozwiązania, które są przygotowywane służą temu, żeby dzisiejsze firmy ubezpieczeniowe, mogły utworzyć odpowiednie zakłady. Wziąwszy realia będzie ich kilka, nie będzie konkurencji. To jest również przeciwko interesom pracowników.

Szanowne koleżanki i koledzy! Jedną z podstawowych form społecznej solidarności, jeżeli rozumieć ją konkretnie jest sprawa rent. Renty, ja mówię o tych rentach, które są uczciwie wypłacane, bo tu rzeczywiście dochodzi do nadużyć, są dla ludzi, którym w życiu z powodów przypadkowych, albo i nie, się nie udało. Nie udało się, są niezdolni do pracy wcześniej niż normalnie, ulegli wypadkowi, mają słabe zdrowie, dotknęło ich jakieś nieszczęście. Te renty nie mogą mieć wymiaru symbolicznego. One są szczególnym przejawem solidarności. Ja powiedzieć mogę, że nie wolno tego świadczenia nadużywać i że to się zdarza, że to jest czasami ucieczka przed odpowiedzialnością za samego siebie. Takie praktyki znane w Polsce, przed wojną, po wojnie, znane na całym świecie, ograniczać, chociaż stanu idealnego nigdy tutaj nie osiągniemy. Ale plan świadczeń, które będą wynosiły sumę, znacznie poniżej wszelkiego socjalnego minimum, należy uznać za groźną, wyjątkowo groźną.

Są inne problemy związane z tym. Inne w praktyce będą prawa kobiet i mężczyzn. Oczywiście gorsze kobiet niż mężczyzn. To też istotna społecznie sprawa, którą też trzeba próbować rozwiązać. W sposób nieco odmienny od obecnego.

Mogę powiedzieć, że to wszystko o czym mówiłem to są konkretne wymiary solidarności, konkretne. Rozumiane jako system instytucji, które solidarności społecznej służą. To instytucje, dzisiaj są wysoce niedoskonałe. A są tacy, którzy chcą tę niedoskonałość pogłębić. Przeciwdstawmy się temu wspólnie. To powiem, źle służy naszemu rozwojowi. Polska

dzisiaj, choć w tym roku nieco wolniej niż w okresie poprzednich rządów 2005-2007, się rozwija. To dobrze, to bardzo dobrze. Ale podstawowym mechanizmem napędzającym rozwój jest popyt wewnętrznym. Jeżeli on się będzie ograniczać, to pole do rozwoju również będzie się ograniczać. Dlaczego? Bo drugi mechanizm rozwoju – coraz większy eksport nie ma dzisiaj fantastycznych perspektyw. Jest wielki światowy kryzys – finansowy. Nie wiem jeszcze, czy świat potrafi nad nim zapanować, czy nie. Miejmy nadzieję, i chciałbym ją tutaj wyrazić, że zapanuje. Ale żeby zapanować musi zmienić sposoby myślenia. Sposoby myślenia, które dominują od dwóch i więcej dziesięcioleci. Okazało się, że nie tylko państwo, według tego sposobu myślenia, z natury złe, ale także korporacje rządzone przez menagerów opłacanych milionami dolarów rocznie, banki, z szefami równie wysoko opłacanymi, potrafią popełniać równie zasadnicze błędy. Tak, bo błąd wynika z ludzkiej natury, z ludzkiej niedoskonałości a nie z tego, czy dana osoba działa w anonimowej korporacji, czy w państwie, które jednak poddaje się pewnej społecznej kontroli, oczywiście niedoskonałej.

Rynek jest potrzebny, żadna gospodarka na świecie, inna niż rynkowa, nie okazała się skuteczna. Ale rynek, jeżeli ktoś go chce doprowadzić do postaci czystej, zawodzi. I mieliśmy właśnie przed chwilą tego przykład. Jeżeli pewien system myślenia zostanie złamany. To my wszyscy w Europie i na całym świecie zwyciężymy. Jeżeli nie, to obawiam się porażki. Obawiam się porażki, choć głęboko wierzę w zwycięstwo. Ale wierzę w to zwycięstwo między innymi dlatego, że na świecie ciągle istnieje potężny ruch związkowy, że na świecie ciągle funkcjonuje myśl, która jest przeciwna skrajnemu liberalizmowi, że wartość solidarności w skali międzynarodowej, w skali narodowej, w skali mniejszych wspólnot w tym wspólnoty rodzinnej, w dalszym ciągu jest wysoka. Szczególnie w naszym kraju. Dlatego wierzę, że czeka nas dobra przyszłość. Ale ta dobra przyszłość powinna być odczuwana przez miążdzącą większość Polaków. Dlaczego mówię nie wszystkich? Bo są tacy, którzy nie chcą z tego korzystać. To sprawa ich własnego wyboru. Ale jeżeli ktoś uczciwie pracuje, gdy kogoś dotknęło nieszczęście i dlatego nie może pracować – ci wszyscy powinni korzystać. Powinni korzystać dziś i w przyszłości. I właśnie taki system w latach 50. 60. częściowo jeszcze w 70. dał światu olbrzymi rozwój. Pamiętajmy o tym. Panie przewodniczący, szanowne koleżanki, koledzy, na koniec chciałem jeszcze powiedzieć, że na tej Sali. Sali, na której odbywa się Zjazd Solidarności, czuję się bardzo dobrze. Myślę, że do końca życia tak się czuć będę. Dziękuję wam serdecznie za zaproszenie.

PRZYJĘTE DOKUMENTY NA XXII KZD

Uchwała nr 1 XXII KZD

ws. zmian w Statucie NSZZ "Solidarność"

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność", działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność” wprowadza następujące zmiany w § 41 ust. 3 pkt 6 Statutu NSZZ "Solidarność".

Na końcu zdania, przed cyfrą „4” zmienia się końcówkę wyrazu „punktu” na „punktów” oraz dodaje się wyrażenie „2 i”.

Uchwała nr 2 XXII KZD

ws. zmian w Statucie NSZZ "Solidarność"

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność", działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ "Solidarność" wprowadza następujące zmiany w § 42 ust. 7 Statutu NSZZ "Solidarność".

Po pierwszym zdaniu dodaje się nowe zdanie: "Do czynności związanych z zawieraniem ponadzakładowych zbiorowych układów pracy, prezydium właściwej władzy wykonawczej wymienionej odpowiednio w § 41 ust. 3 pkt 2, 4 i 6, upoważnia co najmniej dwóch członków tej władzy wykonawczej".

Uchwała nr 3 XXII KZD

ws. zmian w Statucie NSZZ "Solidarność"

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność", działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ "Solidarność" wprowadza następujące zmiany w § 45 Statutu NSZZ "Solidarność".

Dodaje się nowy ust. 4 w następującym brzmieniu: "Zasady dotyczące podejmowania czynności związanych z zawieraniem układów zbiorowych pracy przez organ, o którym mowa w § 45 ust. 3, określa uchwała Komisji Krajowej z tym, że do zawarcia układu zbiorowego pracy musi być upoważnionych co najmniej dwóch członków tego organu".

Uchwała nr 4 XXII KZD

ws. zmian w Statucie NSZZ "Solidarność"

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność", działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ "Solidarność" wprowadza następujące zmiany w § 67 ust. 4 Statutu NSZZ "Solidarność".

Ustęp 4 uzyskuje następujące brzmienie: "Związek lub jego jednostka organizacyjna posiadająca osobowość prawną może w okresie trzech miesięcy przekazać na rzecz organizacji społecznej, stowarzyszenia, fundacji lub zagranicznego związku zawodowego środki trwałe i środki finansowe o łącznej wartości nie większej niż połowa wysokości miesięcznych wpływów ze składek członkowskich na rzecz Związku lub odpowiednio na rzecz danej jednostki organizacyjnej Związku. W innych przypadkach przekazanie środków trwałych lub środków finansowych przez jednostkę organizacyjną Związku może nastąpić wyłącznie za zgodą władzy wykonawczej nadrzędnej jednostki organizacyjnej Związku, a w odniesieniu do Komisji Krajowej zgodnie ze wskazaniami Krajowego Zjazdu Delegatów".

Uchwała nr 5 XXII KZD

ws. upoważnienia Komisji Krajowej do dokonania zmian redakcyjnych w Statucie NSZZ "Solidarność"

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" zobowiązuje Komisję Krajową do niezwłocznego zgłoszenia w Krajowym Rejestrze Sądowym zmian w Statucie NSZZ "Solidarność", przyjętych uchwałami nr 1, 2, 3, 4 XXII KZD w Wadowicach oraz upoważnia Komisję Krajową do wprowadzenia w nich, w uzgodnieniu z Komisją Statutową KZD, poprawek o charakterze formalno - redakcyjnym, w przypadku stwierdzenia błędów o takim charakterze.

Uchwała nr 6 XXII KZD

ws. zmian w uchwale nr 4 XIX KZD dot. zasad tworzenia i rejestracji branżowych jednostek organizacyjnych Związku

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" wprowadza następujące zmiany w uchwale nr 4 XIX Krajowego Zjazdu Delegatów:

1. W § 2 ust. 2, po wyrazach "mogą należeć" dodaje się wyrazy "międzyregionalne sekcje branżowe" oraz przecinek;
2. W § 2 ust. 2, po wyrazach "w których nie istnieje" dodaje się wyrazy "międzyregionalna sekcja lub";
3. W § 4 dopisuje się ust.3 w brzmieniu: "Warunki tworzenia i funkcjonowania krajowych sekcji branżowych, w tym ich minimalną wielkość, np. minimalną liczbę jednostek organizacyjnych lub członków Związku zrzeszonych w danej sekcji krajowej określa uchwała Komisji Krajowej";
4. W § 5 ust. 2, po wyrazach "w całości należeć do regionalnej" dodaje się przecinek i wyraz "międzyregionalnej";
5. W § 6 dopisuje się ust.3 w brzmieniu: "Warunki tworzenia i funkcjonowania krajowych sekretariatów branżowych, w tym ich minimalną wielkość, np. minimalną liczbę sekcji krajowych lub członków Związku zrzeszonych w danym sekretariacie krajowym określa uchwała Komisji Krajowej";
6. W § 8 skreśla się ostatnie zdanie.

Uchwała nr 7 XXII KZD

ws. zmian w uchwale nr 3 XIX KZD dot. ogólnych zasad afiliacji jednostek organizacyjnych NSZZ "Solidarność" do międzynarodowych organizacji związkowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" wprowadza następujące zmiany w uchwale nr 3 XIX Krajowego Zjazdu Delegatów.

1. W § 1 skreśla się następujące wyrażenia:
 - Międzynarodowa Konfederacja Wolnych Związków Zawodowych (MKWZZ);
 - Światowa Konfederacja Pracy (ŚKP).
2. W § 1 skreślone wyrażenia zastępuje się następującym wyrażeniem:
 - Międzynarodowa Konfederacja Związków Zawodowych (MKZZ).

Uchwała nr 8 XXII KZD

ws. godnej pracy

GODNA PRACA FUNDAMENTEM ROZWOJU POLSKI

1. Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" uważa, że zapewnienie godnej pracy powinno być priorytetem polityki społeczno-gospodarczej państwa - zgodnie z Rezolucją Parlamentu Europejskiego odwołującą się do idei równości, sprawiedliwości społecznej i solidarności. Godna praca to praca bezpieczna, godziwie wynagradzana, wykonywana na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, z prawem do wypoczynku, doskonalenia zawodowego, a w przyszłości - do godnej emerytury.
2. KZD negatywnie ocenia brak działań rządu i parlamentu na rzecz stworzenia warunków do godnej pracy. Obietnice składane w trakcie kampanii wyborczej nie są realizowane. Hasło "taniego państwa" sprowadza się do przerzucania kosztów na obywateli, którzy - płacąc podatki i składki na ubezpieczenie zdrowotne - muszą dodatkowo finansować ochronę zdrowia i edukację.

Zdecydowanie sprzeciwiamy się:

- rosnącemu rozwarstwieniu dochodów (stale zwiększa się rozpiętość między powiększającą się grupą zarabiającą najmniej i grupą, która zarabia najwięcej; coraz więcej

jest osób, które zarabiają poniżej średniej krajowej; rośnie też liczba rodzin, które - mimo pracy - muszą korzystać z pomocy społecznej);

- społecznie szkodliwym reformom, które mogą jeszcze bardziej pogorszyć dostępność do ochrony zdrowia, edukacji i nauki;
 - rządowemu projektowi ustawy o tzw. emeryturach pomostowych niezgodnionemu z reprezentatywnymi związkami zawodowymi;
 - niewystarczającemu wzrostowi wynagrodzeń (w tym w sferze budżetowej i paradyżetowej), który nie rekompensuje wzrostu kosztów utrzymania;
 - łamaniu praw pracowniczych i związkowych, które prowadzi do głębokiego kryzysu dialogu społecznego.
3. Godna praca to praca godziwie wynagradzana, ale wyższego wzrostu płac potrzebuje też Polska gospodarka w celu utrwalenia wysokiego tempa wzrostu opartego przede wszystkim na popycie wewnętrznym. Dziś, w czasie wielkiego kryzysu globalnych finansów, okazuje się, że liberalna "niewidzialna ręka rynku" nie załatwi wszystkiego, że polityka niskich płac przy jednoczesnym zachęcaniu obywateli do zadłużania się prowadzi do katastrofy. Obecnie mimo pewnego wzrostu inflacji podstawowym zagrożeniem jest spowolnienie wzrostu gospodarczego. NSZZ "Solidarność" przestrzega przed próbami przeniesienia kosztów tego spowolnienia na najuboższych. Właśnie teraz należy inwestować w dobrej jakości miejsca pracy. Inwestycje w pracownika są długoterminową gwarancją zrównoważonego rozwoju.
4. KZD uznaje za konieczne kontynuowanie kampanii "Godna praca - godna emerytura" i wzywa rząd i organizacje pracodawców do rzeczywistego dialogu na wymienione wcześniej, fundamentalne tematy. Są one szczególnie istotne wobec zapowiedzi wprowadzenia w Polsce euro, co przy obecnej różnicy w poziomie wynagrodzeń, płacy minimalnej i systemie osłon socjalnych, a także wysokości emerytur zepchnie kolejne grupy obywateli poniżej granicy ubóstwa i pogłębi istniejące problemy. Należy doprowadzić do takiego wzrostu płac, aby Polska pod tym względem jak i pod względem rozwoju gospodarczego dorównała średniej w Unii Europejskiej.

To są problemy wszystkich pracowników. Jeżeli ich wspólnie nie rozwiążemy, Polska stanie się krajem wielu biednych i niewielu bogatych. KZD zobowiązuje Komisję Krajową do ogłoszenia dni protestów pracowniczych pod hasłami "Godnej pracy i godnej emerytury". KZD zwraca się do wszystkich jednostek organizacyjnych Związku o włączenie się w kampanię oraz podjęcie działań wspierających. KZD oczekuje od członków związku aktywnego udziału w tej kampanii.

Od naszego zaangażowania dziś zależy przyszłość polskich rodzin.

Uchwała nr 9 XXII KZD

ws. nadania tytułu Zasłużony dla NSZZ "Solidarność"

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność", działając na podstawie regulaminu przyjętego uchwałą nr 7 XVI KZD postanowił, że tytuł Zasłużony dla NSZZ "Solidarność" otrzymują:

- Eugeniusz Chyła
- Ks. Stanisław Czenczek
- Maria Ćwiklińska
- Jego Eksceleńcja Ks. Bp Edward Frankowski
- Stanisław Guzik

- Ks. Tadeusz Isakowicz
 - Aranka Kiszyna
 - Michał Kostecki
 - Ks. Zdzisław Kroplewski
 - Alina Lubczyńska
 - Zygmunt Łupina
 - Emil Mastej
 - Edmund Myszka
 - Jego Eksceleńcja Ks. Bp Jan Niemiec
 - Tadeusz Oruba
 - Ks. Władysław Palmowski
 - Andrzej Pawlik
 - Stefan Piotrowski
 - Ks. Marian Rajchel
 - Zaleski-Henryk Rossa
 - Ładysław Szulc
 - Stanisław Szwed
 - Wiesław Wojtas
 - Ks. Infułat Józef Wojcik
 - Ks. Kanonik Remigiusz Wysocki
 - Ks. Stanisław Zarych
 - Ks. Infułat Julian Żołnierkiewicz
- oraz pośmiertnie następującym osobom:
- śp. Stanisław Afenda
 - śp. Jego Eksceleńcja Ks. Bp Tadeusz Błaszkiwicz
 - śp. Jego Eksceleńcja Ks. Bp Marian Rechowicz

Uchwała nr 10 XXII KZD

ws. kierunków rozwoju Związku

NSZZ "SOLIDARNOŚĆ" BLISKO PRACOWNIKÓW

Podstawowym celem działania NSZZ "Solidarność" jest poprawa jakości życia, warunków pracy, zwiększenie przychodów i bezpieczeństwa zatrudnienia pracowników. Nabiera to szczególnego znaczenia dziś, gdy zagrożone są obowiązujące regulacje w Kodeksie Pracy, rośnie rozwarstwienie społeczne, łamane są prawa pracowników.

Tylko pracownicy zrzeszeni w silnym i dobrze zorganizowanym Związku są w stanie skutecznie przeciwstawić się tym niekorzystnym dla świata pracy tendencjom. Tylko silny Związek jest w stanie prowadzić, a jeśli trzeba - wymusić - rzeczywisty dialog społeczny, konieczny dla zrównoważonego rozwoju gospodarczego całego kraju.

Naszym celem powinno być zorganizowanie w NSZZ "Solidarność" w najbliższych latach miliona pracowników.

Działania bezpośrednie obejmują prace na rzecz zwiększenia liczby członków w organizacjach już istniejących oraz prace organizatorów związkowych na rzecz powstania nowych organizacji zakładowych. Na rozwój Związku wpływa sprawna organizacja, pełen przepływ informacji między wszystkimi strukturami, szkolenia, stałe konsultacje z członkami oraz wizerunek Związku na zewnątrz.

Realizując wszystkie te elementy Związek staje się atrakcyjny dla nowych ludzi. Jest w stanie wykorzystać swój potencjał, działając na rzecz i w imieniu swoich członków i współpracując na arenie międzynarodowej w budowie wolnego ruchu związkowego. Możemy tego dokonać poprzez przekonanie pracowników, że poprawa warunków ich pracy może się dokonać tylko wtedy, jeśli będą licznie zorganizowani i gotowi do działania. Potrzebujemy do tego wzmocnienia działań wspierających pracę organizatorów związkowych, lepszej informacji, pomocy eksperckiej, szkoleń.

W związku z tym należy:

1. zwiększyć zaangażowanie na rzecz powstania nowych organizacji zakładowych i międzyzakładowych i pozyskanie nowych członków w organizacjach już istniejących;
2. zbudować zaplecze badawczo-ekspertskie Związku, które będzie prowadziło własne badania poziomu życia, opiniowało i przygotowywało akty prawne, inicjowało debaty dotyczące kierunków rozwoju naszego kraju (Związkowy Instytut Naukowo-Badawczy, Związkowe Centrum Szkolenia Kadr) oraz rozwinąć systemowe szkolenia liderów związkowych;
3. rozwijać system informacji wewnętrznej opartej przede wszystkim na możliwościach Internetu, ale również działać na rzecz możliwie szerokiego dotarcia z argumentami Związku do społeczeństwa poprzez kampanie społeczne i akcje związkowe oraz systematyczną akcją informacyjno-promocyjną o działaniach związku w mediach;
4. usprawnić organizację i komunikację m.in. poprzez utworzenie centralnego rejestru organizacji zakładowych i międzyzakładowych oraz członków Związku.

KZD zobowiązuje wszystkie struktury Związku do realizacji wyżej wymienionych założeń w ramach swoich planów działania z uwzględnieniem odpowiednich środków budżetowych. KZD zobowiązuje Komisję Krajową do przyjęcia w ciągu 3 miesięcy szczegółowego planu realizacji tego celu i uwzględnienie go w planach budżetowych na rok 2009.

Uchwała nr 11 XXII KZD

ws. zmian w uchwale nr 5 XIX KZD

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" zobowiązuje Komisję Krajową do powołania zespołu, którego zadaniem będzie przygotowanie pod obrady następnej sesji Krajowego Zjazdu Delegatów propozycji zmian w uchwale nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku.

Celem zmian będzie usunięcie z uchwały nr 5 mankamentów formalnych w tym dostosowanie terminologii do aktualnego Statutu NSZZ "Solidarność" oraz określenie polityki finansowej Związku na najbliższe lata.

Uchwała nr 12 XXII KZD

ws. Honorowego Krwiodawstwa NSZZ "Solidarność"

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" w dowód pamięci i szacunku dla Ojca Świętego Jana Pawła II i Jego nauk ustanawia sierpień Miesiącem Honorowego Krwiodawstwa NSZZ "Solidarność".

Apelujemy do członków NSZZ "Solidarność" o podzielenie się w tych dniach darem krwi z osobami najbardziej potrzebującymi.

Jednocześnie traci moc uchwała nr 10 XIX KZD.

Uchwała nr 13 XXII KZD

ws. uchwały nr 10 XXI KZD dot. Delfo Polska

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" zobowiązuje Komisję Krajową do zrealizowania w terminie do końca 2008 roku przedmiotowej uchwały.

Stanowisko nr 1 XXII KZD

ws. sytuacji w oświacie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" wyraża sprzeciw wobec zmian wprowadzanych przez MEN i Rząd RP w polskim systemie edukacji.

Rząd nie realizuje obietnic wyborczych poprawy sytuacji pracowników oświaty. W zamian proponuje zwiększenie czasu pracy nauczycieli bez stosownego opłacenia zwiększonego nakładu pracy, likwiduje prawo nauczycieli do wcześniejszej emerytury i proponuje kontrowersyjne, liberalne zmiany (m.in. samozatrudnienie).

Nakłady na edukację w Polsce są nieproporcjonalnie niskie w stosunku do potrzeb kraju rozwijającego się, co prawda dynamicznie, ale o wieloletnich zaniedbaniach w inwestowaniu w rozwój kapitału ludzkiego. NSZZ "Solidarność" po raz kolejny domaga się zwiększenia nakładów na oświatę do poziomu nie mniejszego niż 5% PKB, co byłoby spełnieniem na minimalnym poziomie normy światowej zawartej w wytycznych ONZ.

NSZZ "Solidarność" nie zgadza się na liberalizację prawa oświatowego, oznaczającą pozbywanie się przez państwo odpowiedzialności za narodowy charakter kształcenia, wychowywania i przekazywania pamięci historycznej młodym pokoleniom Polaków i żąda od MEN natychmiastowego wycofania się z takich projektów.

Zwracając się do wszystkich Polaków, NSZZ "Solidarność" ostrzega przed negatywnymi skutkami projektowanych zmian, które niewątpliwie w pierwszej kolejności będą zagrażać (i to pod hasłami wyrównywania szans) ubogiej części naszego społeczeństwa poprzez m.in.:

- wysyłanie do szkoły dzieci sześciolletnich, na ryzyko i odpowiedzialność rodziców, bez profesjonalnej opinii o dojrzałości do nauki szkolnej (nie wszystkie dzieci nawet siedmiolletnie wykazują wystarczającą dojrzałość do spełniania obowiązku szkolnego);
- segregację edukacyjną i społeczną uczniów wynikającą z prywatyzacji edukacji, prowadzonej za pieniądze publiczne;
- wzrost uzależnienia edukacji od decyzji samorządów, także tych, które kierują się głównie racjami ekonomicznymi, a nie jakością edukacji;
- decentralizację, ułatwienia i zachęty prywatyzacyjne, a w efekcie "dzikie" uwłaszczenie się społecznym majątkiem oświatowym.

KZD wzywa wszystkie struktury Związku, a szczególnie struktury oświatowe do rozpoczęcia intensywnej kampanii informacyjnej, ostrzegającej społeczeństwo - głównie rodziców, uczniów i nauczycieli - przed faktycznymi skutkami zmian wprowadzanych przez Rząd.

Stanowisko nr 2 XXII KZD

ws. sytuacji w ochronie zdrowia

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" stanowczo domaga się od Rządu RP poszanowania konstytucyjnych praw obywateli do ochrony zdrowia, a w sposób szczególny zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Realizacja tego prawa, a nie cele komercyjne - to obowiązek władzy publicznej.

Obligatoryjne przekształcenie placówek służby zdrowia przez samorządy w spółki prawa handlowego stanowi wygodny pretekst dla rządu do odsunięcia bezpośredniej odpowiedzialności za kondycję ekonomiczną służby zdrowia w Polsce i umożliwia początek prywatyzacji usług szpitalnych na masową skalę.

Doprowadzić to może do niekontrolowanych likwidacji wielu "nierentownych" placówek.

KZD stanowczo sprzeciwia się próbom dalszego przerzucania kosztów leczenia na pacjentów. Uważamy, że bez podniesienia wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne i wprowadzenia jednolitego dla całego kraju elektronicznego systemu rejestracji usług medycznych nie da się zbudować nowoczesnego systemu usług medycznych dostępnych dla wszystkich, a nie dla wybranych.

Domagamy się zaprzestania lekceważenia środowiska medycznego. Za szczególnie oburzające uważamy dzielenie tego środowiska na grupy zawodowe i konfliktowanie ich ze sobą na tle placowym. Sprawy pracownicze, warunki zatrudnienia i wynagradzania powinny być uregulowane systemowo. Tymczasem dziś odbiera się środowisku medycznemu dodatki stażowy, prawo do odpraw emerytalnych i nagród jubileuszowych oraz prawo do skróconego czasu pracy. W zamian proponuje się pracownikom przejście na coraz powszechniejsze w służbie zdrowia sanozatrudnienie.

KZD stanowczo sprzeciwia się łamaniu praw pracowniczych w służbie zdrowia. Wzywamy Rząd RP do odstąpienia od szkodliwych działań zagrażających bezpieczeństwu zdrowotnemu obywateli.

Stanowisko nr 3 XXII KZD

ws. sytuacji polskiego przemysłu stocznioowego

28 lat temu stocznioowcy Gdańska, Gdyni i Szczecina upominając się o godność człowieka pracy, o godne warunki życia wszystkich Polaków, o swobodę zrzeszania się i wyrażanie swoich poglądów, zainicjowali wielki marsz do wolności i niepodległości. To w stocznjach polskich rozpoczęto demontaż muru berlińskiego i właśnie tu znalazło swój początek marzenie wielu narodów o wielkiej rodzinie europejskiej, bez barier i granic, o nowych perspektywach i szansach na rozwój gospodarczy i społeczny. Po latach wyrzeczeń, nieudanych procesów restrukturyzacyjnych, redukcji zatrudnienia o kilkadziesiąt tysięcy, pracownicy polskich stocznii stają w obliczu wielkiej niewiadomej co do przyszłości swoich miejsc pracy, godnego życia swoich rodzin.

Wielokrotnie, już tylko w tym roku NSZZ "Solidarność" zwracał się do wszystkich, od których zależy los polskich stocznii: Rządu i Parlamentu Rzeczypospolitej, a także Komisji Europejskiej o ratowanie miejsc pracy w obronie pracowników i ich rodzin. To nie stocznioowcy i ich rodziny powinni ponosić konsekwencje i odpowiedzialność za nieudolne rządy, nie-

kompetentnych ministrów czy zarządzających stoczniami bez wystarczającej wiedzy, ale z nadania politycznego.

Upadłość polskich stoczni, to ogromne straty dla naszego kraju. Domagamy się od Rządu RP maksymalnej determinacji w działaniach na rzecz stoczni.

Zwracamy się do Prezydenta RP, Premiera i ministrów, posłów i senatorów, europarlamentarzystów - wasz mandat sprawujecie dzięki ludziom i ich rodzinom, którzy dzisiaj wołają o pomoc. Wierzimy, że jeszcze można w Komisji Europejskiej i wśród polityków Parlamentu Europejskiego uzyskać satysfakcjonujące nas rozwiązania.

Wierni idei, że "Solidarność" gotowa jest użyć wszelkich środków w obronie miejsc pracy i godności pracownika, delegaci na Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" zobowiązują struktury Związku do udzielania wszelkiej pomocy i zaangażowania się w każde działanie, jakiego będą oczekiwali stoczniowcy broniący swoich zakładów pracy.

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" akceptuje, popiera i zaleca wszystkim strukturom związku podejmowanie wszelkich solidarnych działań pozwalających na ratowanie polskich stoczni tak, aby interes własny nie przesłonił interesu wspólnego - idei solidarności.

Stanowisko nr 4 XXII KZD

ws. rządowego projektu ustawy o emeryturach pomostowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" wyraża sprzeciw wobec skierowania przez rząd do Sejmu nieuzgodnionego z partnerami społecznymi projektu ustawy o emeryturach pomostowych. Takie działanie jednostronnie łamie ustalenia zawarte 9 grudnia 1998 roku pomiędzy rządem RP a NSZZ "Solidarność", w których to w 6 punkcie strony zapisały "Zapisy ustawy o emeryturach pomostowych zostaną opracowane w drodze negocjacji".

Przedstawiony Sejmowi projekt ustawy, niestety nie wyeliminował wad poprzednich projektów, a dotyczących w szczególności:

- drastycznego ograniczenia (w stosunku do pierwotnych założeń zawartych w art. 24 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) zakresu podmiotowego prawa do emerytury pomostowej;
- przyjętej w ustawie zasady wygaszania prawa do emerytury pomostowej, co stoi w rażącej sprzeczności z zasadą, że to kryteria medyczne (ocena czynników ryzyka wcześniejszej utraty zdolności do pracy) oraz kryterium bezpieczeństwa publicznego są podstawowymi kryteriami kwalifikowania prac jako wykonywanych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze;
- nie uwzględnienia wszystkich czynników ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, osób wykonujących pracę w szczególnych warunkach oraz metody obiektywnej kwalifikacji rodzajów prac uprawniających do emerytur pomostowych;
- nie uwzględnienia propozycji definicji prac o szczególnym charakterze, przedstawionej przez zespół negocjacyjny;
- metodologii ustalania wysokości emerytury pomostowej, w wyniku której, świadczenia dla osób decydujących się zaprzestać pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, będą bardzo niskie i tym samym staną się pustym uprawnieniem.

KZD zwraca się do posłów RP o odrzucenie rządowego projektu ustawy o emeryturach pomostowych w pierwszym czytaniu.

Zgodnie z ustaleniami zespołu ubezpieczeń społecznych Trójstronnej Komisji ds. Społeczno - Gospodarczych z dnia 23 maja 2005 roku domagamy się od rządu RP przystąpienia do rzeczywistych negocjacji nad systemowymi rozwiązaniami emerytalnymi dla osób wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, obejmujących:

- filozofię systemu emerytur dla w/w;
- zasady kwalifikowania rodzajów prac;
- zasady nabywania uprawnień oraz ustalania wysokości świadczeń;
- mechanizm finansowania systemu.

Do czasu uzgodnienia, akceptowanych społecznie zasad wcześniejszego przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, należy zachować dotychczasowe rozwiązania prawne.

Jednocześnie KZD zwraca się do Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego o ewentualne zawetowanie ustawy o emeryturach pomostowych, gdyby Sejm RP przyjął ją w tak niekorzystnym kształcie.

Zwracamy się do wszystkich, dziś zatrudnionych w szczególnych warunkach i wykonujących pracę o szczególnym charakterze oraz do wszystkich członków związku o czynny udział w organizowanej przez NSZZ "Solidarność" akcji przeciwstawienia się pozbawiania należnych uprawnień osób wykonujących swoją ciężką pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Zobowiązujemy wszystkie struktury naszego związku do czynnego udziału w prowadzonych przez związek akcjach protestacyjnych, a Komisję Krajową do opracowania harmonogramu działań, mających na celu niedopuszczenie do wprowadzenia w życie tak szkodliwych rozwiązań i wymuszenia na rządzie RP przystąpienia do rzeczowych negocjacji prowadzonych w dobrej wierze.

Stanowisko nr 5 XXII KZD

ws. projektu ustawy o emeryturach kapitałowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" wyraża swoje oburzenie rządowym projektem ustawy o emeryturach kapitałowych, likwidującym prawo wyboru do emerytury małżeńskiej, prawo do emerytury z gwarantowanym okresem wypłaty.

Propozycja PO i PSL podważa podstawową zasadę zaufania obywateli do organów państwa i jest złamaniem przyrzeczeń danych tym wszystkim, którzy przystąpili do OFE, z uzasadnieniem, że środki zgromadzone na rachunku będą mogły być dziedziczone.

Stanowisko nr 6 XXII KZD

ws. szkolnictwa wyższego i nauki

Projekt ustawy budżetowej RP na rok 2009 nie spełnia oczekiwań członków NSZZ "Solidarność" Nauki i Szkół Wyższych. Założenia rządu RP zawarte w wystąpieniu Premiera RP z dnia 16 kwietnia 2008 r. dotyczące wprowadzenia 5-letniego okresu zwiększenia środków na realizację zadań uczelni i placówek naukowych nie są realizowane.

Realizacja płac w szkolnictwie wyższym przeprowadzona w latach 2001-2004 powiązała średnie wynagrodzenie z kwotą bazową, która w ostatnich latach nie była waloryzowana. Finansowanie nauki w wymiarze 0,34% PKB oraz szkolnictwa wyższego w wymiarze 0,86% PKB w projekcie budżetu państwa na rok 2009 jest kontynuacją polityki prowadzącej do degradacji tych dziedzin.

Uwzględniając faktyczny stan zatrudnienia Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" domaga się:

1. przeznaczenia w budżecie państwa na rok 2009 dla publicznego szkolnictwa wyższego kwoty zapewniającej spełnienie ustawowej zasady, że przeciętne wynagrodzenie w grupach pracowników kształtowane będzie według relacji 3:2:1:1 w odniesieniu do przeciętnego prognozowanego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2009 r.;
2. zagwarantowania środków na naukę w budżecie państwa w 2009 r., szczególnie na działalność statutową, z przeznaczeniem ich na poprawę wynagrodzeń w placówkach Polskiej Akademii Nauk i jednostkach badawczo-rozwojowych.

Wzrost płac powinien dotyczyć wszystkich grup pracowników sfery szkolnictwa wyższego i nauki.

Stanowisko nr 7 XXII KZD

ws. projektu przekształcenia Narodowego Funduszu Zdrowia

W związku z projektowanym przez rząd RP przekształceniem instytucji Narodowego Funduszu Zdrowia w 6 Towarzystw Ubezpieczeń Zdrowotnych, Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" stanowczo protestuje przeciwko marginalizacji województw "ściany wschodniej", pozbawionych roli ponadregionalnych ośrodków w systemie publicznych ubezpieczeń zdrowotnych.

Stanowisko nr 8 XXII KZD

ws. zwiększenia budżetu na płace i budżetu rzeczowego w roku 2009 dla Państwowej Inspekcji Sanitarnej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" domaga się od rządu RP wzrostu wynagrodzeń dla pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych o 10 %, jako kontynuacji uchwały podjętej w dniu 12 maja 2006 r. przez członków Trójstronnego Zespołu ds. ochrony zdrowia i porozumieniem podpisanym przez NSZZ "Solidarność" w dniu 28 lutego 2007 r. z Ministrem Zdrowia.

Zgodnie z tym porozumieniem pracownicy stacji S.-E. mieli otrzymywać przez kolejne 4 lata podwyżki wynagrodzeń w wysokości 10%. Jego realizacja była jednak tylko częściowa. Budżet na płace w roku 2007 i 2008 wzrósł co prawda o 30 %, natomiast w założeniach na rok 2009 płace mają wzrosnąć tylko o 2%. Obecnie średnie wynagrodzenie w stacjach sanitarno-epidemiologicznych kształtuje się poniżej 2500 zł brutto a w niektórych wynosi tylko 1800 zł. Otrzymywane środki finansowe na wynagrodzenia i realizację zadań rzeczowych w budżecie rocznym wystarczają na okres 6 miesięcy, natomiast potrzeby np. w roku 2008 są o 80 milionów wyższe.

Stanowisko nr 9 XXII KZD

ws. utrzymania Państwowej Inspekcji Sanitarnej w strukturze Ministra Zdrowia.

1. Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" domaga się od rządu RP pozostawienia Państwowej Inspekcji Sanitarnej podległej bezpośrednio Ministrowi Zdrowia z nadzorem merytorycznym Głównego Inspektora Sanitarnego. Obecnie obowiązujące przepisy stwarzają wystarczające mechanizmy efektywnej współpracy pomiędzy wojewodą i starostą oraz organami administracji niezespolonej.

2. Projekt ponownego zespolenia Inspekcji Sanitarnej ze służbami wojewody i starosty należy ocenić jako działanie niekorzystne dla państwa, utrudniające realizację zadań w zakresie zdrowia publicznego, nieracjonalne i korupcjogenne. Nieuchronne rozbitcie tego systemu w wyniku zespolenia z administracją samorządową, jako jedną ze służb starosty, radykalnie ograniczy możliwość efektywnego i pilnego wykonywania badań w zakresie m.in. żywności i wody. Zarządzanie ryzykiem epidemiologicznym jest niemożliwe w warunkach funkcjonowania Inspekcji Sanitarnej jako służby wojewody, a zwłaszcza starosty. Projektowane zespolenie obecnie podlegających Głównemu Inspektorowi Sanitar-nemu stacji sanitarno-epidemiologicznych (wojewódzkich i powiatowych) ze służbami wo-jewody i starosty spowoduje powrót do problemów, które istniały w latach 1999-2001.
3. Wymieniony okres został negatywnie oceniony w "Raporcie o stanie przygotowań Pań-stwa do realizacji zadań w zakresie monitorowania, diagnozowania oraz zwalczania i usuwania skutków zagrożeń środkami mikrobiologicznymi". Biuro Bezpieczeństwa Naro-dowego (1999) i raport Najwyższej Izby Kontroli (2001) wykazały pogorszenie skutecz-ności działań Państwowej Inspekcji Sanitarnej w warunkach zespolenia. Zadania Pań-stwowej Inspekcji Sanitarnej mają bowiem ogólnopaństwowy charakter, co stanowi pod-stawy do ustanowienia jej jako organu administracji zespolonej.
4. Funkcjonowanie Inspekcji Sanitarnej jako struktury jednolitej resortu zdrowia opartej na kilkudziesięciu akredytowanych laboratoriach zintegrowanych jest pozytywnie oceniane m.in. przez Międzynarodową Organizację Zdrowia (WHO) oraz przez przedakcesyjne mi-sje Komisji Europejskiej. Komisja Europejska wielokrotnie kontrolowała funkcjonowanie nadzoru w obszarze bezpieczeństwa żywności, natomiast WHO działania przeciwepidem-iczne w zakresie szczepień ochronnych. Polska otrzymywała w tych zakresach jedną z najlepszych ocen wśród kontrolowanych państw europejskich. Instytucje kontrolujące podkreślały, że efektywność działania wiąże się ze strukturą podporządkowaną "piono-wo" Ministrowi Zdrowia. Pionowa struktura Państwowej Inspekcji Sanitarnej jest gwaran-cją sprawnego zarządzania bezpieczeństwem sanitarnym i zdrowotnym.

Stanowisko nr 10 XXII KZD

ws. pakietu klimatyczno-energetycznego

Obecnie w Parlamencie Europejskim i Radzie Europejskiej trwają negocjacje projek-tów dokumentów Pakietu Klimatyczno-Energetycznego.

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" stwierdza, że Pakiet Klimatyczno - Energetyczny powinien uwzględnić gospodarcze uwarunkowania kraju oraz osiągnięcia pol-skiej gospodarki w stosunku do zobowiązań Protokołu z Kioto.

Proponowane zmiany Dyrektywy UE 2003/87/WE w celu dalszego obniżenia o 20 % emisji CO₂ do roku 2020 doprowadzą do gwałtownego wzrostu cen energii elektrycznej i ciepłej w Polsce poprzez konieczność zakupu przez elektrownie i elektrociepłownie praw do emisji CO₂ co w dalszej kolejności doprowadzi do likwidacji polskiej energetyki opartej na węglu i wymusi konieczność importu energii elektrycznej. W przemysłowym procesie pro-dukcji cementu, wapna, stali, koksu, szkła w wyniku procesów chemicznych uwalniany jest dwutlenek węgla. W dniu dzisiejszym nie ma praktycznie możliwości redukcji jego emisji bez zmniejszenia produkcji tych materiałów na użytek polskiej gospodarki, a wprowadzenie no-wych technologii wymaga wielkich nakładów finansowych i czasu.

Wprowadzenie konieczności zakupu na aukcji po 2012 roku praw do emisji CO₂ przez przemysł chemiczny, cementowy, wapienniczy, hutniczy, koksowniczy, papierniczy, naftowy i szklarski doprowadzi do masowego importu tych produktów przemysłowych, a co się z tym wiąże do zaprzestania inwestycji w tych branżach w Polsce.

Wszystkie te działania doprowadzą do masowych zwolnień pracowników w polskim przemyśle na co nasz związek nie wyraża zgody.

Dlatego zwracamy się do rządu RP, aby zabiegał o to by rozwiązania legislacyjne proponowane w Pakiecie Klimatyczno - Energetycznym uwzględniały specyfikę polskiej gospodarki a w szczególności fakt że 95% energii w Polsce wytwarza się w oparciu o węgiel.

Apelujemy do rządu RP i Eurodeputowanych o zabezpieczenie interesów polskiej gospodarki przy negocjacjach nad wprowadzeniem Pakietu Klimatyczno - Energetycznego, jednocześnie deklarując pomoc społeczną i merytoryczną w oparciu o posiadane ekspertyzy w osiągnięciu tego celu.

W przypadku, gdy wynegocjowany Pakiet nie zabezpieczy interesów polskiej gospodarki wzywamy rząd RP do zawetowania tego dokumentu na podstawie art. 175 Traktatu Akcesyjnego.

Stanowisko nr 11 XXII KZD

ws. obniżenia stawek dostępu do infrastruktury kolejowej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" apeluje do Rządu RP o podjęcie działań polegających na obniżeniu stawek dostępu do infrastruktury kolejowej dla przewoźników.

Obecna wysokość stawek dostępu powoduje nieopłacalność przewozów kolejowych w stosunku do transportu drogowego. Kontynuowanie dotychczasowej polityki spowoduje drastyczny spadek przewozów kolejowych i upadek kolejnictwa w Polsce, co doprowadzi do likwidacji tysięcy miejsc pracy i masowych zwolnień pracowników.

Stanowisko nr 12 XXII KZD

ws. obrony działaczy związkowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" stanowczo potępia działania pracodawców podległych Gminie Miasta Tarnów tj. Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego i Specjalistycznego Szpitala im. E. Szczeklika w Tarnowie, którzy dopuścili się zwolnień z pracy działaczy podlegających ustawowej ochronie stosunku pracy za wykonywanie obowiązków, których prawo do wykonywania jest chronione ustawowo.

Ta praktyka stanowi jaskrawe zaprzeczenie zasady dialogu społecznego i jest negacją, zgodnego z prawem, działania przedstawicielstw pracowniczych. Bierna postawa organu właścicielskiego wobec faktów łamania praw pracowniczych sprzyja bezkarności.

Stanowisko nr 13 XXII KZD

ws. prób likwidacji radia i telewizji publicznej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" wyraża swoje głębokie zaniepokojenie projektami zmian w ustawie o KRRiTV, zmierzającymi do likwidacji mediów publicznych i zwolnienia tysięcy pracowników.

Zaprzestanie stałego finansowania mediów publicznych przełoży się w konsekwencji na zubożenie oferty programowej Polskiego Radia i TVP, a także na bezpośrednie podporządkowanie ich koalicji rządzącej. Brak stałych wpływów finansowych spowoduje też dalszą degradację i marginalizację oddziałów terenowych Telewizji Polskiej i Rozgłośni Polskiego Radia.

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" stanowczo domaga się od koalicji rządowej działań skierowanych na zabezpieczenie stałego finansowania mediów publicznych, co zapewni ich niezależność i umocni pozycję głównego mecenasa kultury polskiej.

Stanowisko nr 14 XXII KZD

ws. Radomskiego Czerwca '76

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" składa hołd bohaterom Radomskiego Czerwca' 76 oraz bohaterom protestów 1976 r. z Ursusa i Płocka.

25 czerwca 1976 roku kilkadziesiąt tysięcy radomskich robotników wyszło na ulice, by powiedzieć "nie" komunistycznemu reżimowi. Poparli ich robotnicy z Ursusa i Płocka.

Radom, Ursus i Płock były przystankami na drodze Polski do odzyskania suwerenności i niepodległości. Był Poznań 1956, było Wybrzeże 1970, a potem rok 1980 i "Solidarność".

Bohaterom Radomskiego Czerwca'76 oraz bohaterom protestu z Ursusa i Płocka dziękujemy za ich odwagę i za walkę przeciw komunistycznej władzy.

Dziękujemy też tym, którzy w 1976 roku, mimo presji komunistycznej nie wahali się pomagać prześladowanym robotnikom Radomia, Ursusa i Płocka, ich rodzinom, wspierali materialnie i duchowo, bronili ich przed zakłamanym komunistycznym wymiarem sprawiedliwości oraz dyspozycyjnymi sądami i kolegiami. Wyrażamy uznanie parlamentarzystom RP, którzy poparli w głosowaniu nowelizację ustawy "o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległości bytu Państwa Polskiego", dzięki czemu objęła ona swoim działaniem osoby represjonowane w stanie wojennym oraz uczestników protestu 1976 roku, przywracając im godność, honor i należne miejsce w historii Naszej Ojczyzny.

Stanowisko nr 15 XXII KZD

ws. przedłużenia ochrony represjonowanym działaczom niepodległościowym

Krajowy Zjazd delegatów NSZZ "Solidarność" zwraca się do Sejmu RP o nowelizację ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego tak, aby:

- wydłużyć okres obowiązywania ustawy bezterminowo;
- nie ograniczać wysokości odszkodowań;
- poszerzyć kategorię osób represjonowanych;
- wykluczyć z ustawy tajnych współpracowników, funkcjonariuszy komunistycznego aparatu bezpieczeństwa.

Stanowisko nr 16 XXII KZD

ws. IPN-u

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" podkreśla ważną i pozytywną rolę, jaką spełnia Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu w obnażaniu zła i ukazywaniu prawdy o zbrodniczym charakterze totalitarnego systemu.

"Przywrócić prawdę oznacza nazwać po imieniu każdy akt przemocy" - jak powiedział Jan Paweł II i dalej cytując Jego słowa - "młodsze pokolenia nie znają już tych wydarzeń z własnego doświadczenia. Można, zatem pytać czy właściwie docenia tę wolność, którą posiadają, jeśli nie będą znali ceny, jaka została za nią zapłacona. "Solidarność" nie może zaniedbać troski o tę historię tak bliską, a równocześnie już odległą". Troska o historyczną edukację to ustawowa misja IPN-u. Jej realizacja jest bardzo potrzebna Polsce.

Stanowisko nr 17 XXII KZD

ws. ustaw deubekizacyjnych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność", wobec trwałego układu niesprawiedliwości w stosunku do naszego Narodu, zwraca się do Sejmu RP o niezwłoczne uchwalenie pakietu ustaw deubekizacyjnych, ponieważ nierozliczenie organizacji i osób, które umacniały sowiecki system i niszczyły naród Polski jest niedopuszczalne.

KZD wyraża przekonanie, że zbrodnie należy rozliczyć, sprawcom przywileje odebrać a ofiarom dać zadośćuczynienie.

To jest obowiązkiem Władz Rzeczypospolitej.

Apel nr 1 XXII KZD

do Polaków o modlitwę

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" w roku Ojca Świętego Jana Pawła II, ustanowionego uchwałą KK, zwraca się do jednostek organizacyjnych i członków NSZZ "Solidarność" oraz do wszystkich Polaków o modlitwę o rychłe wyniesienie na ołtarze największego z Polaków - Papieża Jana Pawła II.

W naszych modlitwach pamiętajmy również o Prymasie Tysiąclecia Kardynale Stefanie Wyszyńskim oraz o kapelanie "Solidarności" księdzu Jerzym Popiełuszko. Ufamy, że Oni już dziś orędują za nami w Domu Ojca.

Apelujemy, aby szczególnie 16 października, w dniu 30 rocznicy powołania Kardynała Karola Wojtyły na Stolicę Piotrową gromadzić się na wspólnej modlitwie w tych intencjach.

Apel nr 2 XXII KZD

ws. zaprzestania dokonywania pogromów chrześcijan w Indiach.

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" zwraca się do Prezydenta RP i Premiera RP, aby w trybie pilnym zajęli stanowisko potępiające pogromy chrześcijan w Indiach oraz podjęli odpowiednie działania wobec władz Indii.

APEL NR 3 XXII KZD

ws. uhonorowania pułkownika Ryszarda Kuklińskiego

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" zwraca się do Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego o uhonorowanie pamięci i zasług dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej pułkownika Ryszarda Kuklińskiego poprzez nadanie pośmiertnie Orderu Orła Białego oraz stopnia generalskiego.

List do Papieża Benedykta XVI

Jego Świątobliwość

Benedykt XVI

W a t y k a n

Umiłowany Ojcze Święty,

Delegaci zgromadzeni na obradach XXII Krajowego Zjazdu NSZZ "Solidarność", obradującego w Wadowicach - mieście narodzin Ojca Świętego Jana Pawła II, przesyłają Wa-

szej Świątobliwości z serca płynące pozdrowienia i życzenia wielu Łask Bożych, zapewniając jednocześnie o naszej modlitwie.

Pragniemy poinformować Waszą Świątobliwość, że w związku z 30-tą rocznicą powołania Kardynała Karola Wojtyły na Stolicę Piotrową, Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" postanowiła ogłosić rok 2008 - Rokiem Ojca Świętego Jana Pawła II. Staraliśmy się i nadal staramy, aby ten czas był dla nas okresem ponownego rozważenia słów, które do nas wielokrotnie kierował nasz Wielki Rodak. Czujemy się zobowiązani do realizacji "testamentu", za który uważamy całe Jego nauczanie.

Ważnym punktem tego programu są obrady Krajowego Zjazdu NSZZ "Solidarność" w miejscu o którym, jak mówił Poprzednik Waszej Świątobliwości, "wszystko się zaczęło". Tu też chcemy okazać wdzięczność Stwórcy za to, że po wielkim darze, jakim był Jan Paweł II, dał nam papieża, który prowadzi nas ścieżkami miłości wprost do Dobrego Pasterza - Jezusa Chrystusa.

Czcigodny Ojciec Święty,

Ponownie dziękujemy Ci za Twoje słowa wołające o sprawiedliwość i miłość w życiu społecznym, w których zwracasz uwagę na problemy człowieka we współczesnym świecie. Deklarujemy Ci, że wszelkie nasze działania, staramy się podejmować w oparciu o społeczną naukę Kościoła Świętego oraz zgodnie z dewizą naszych ojców - Bóg, Honor i Ojczyzna.

Drogi Ojciec Święty,

Mamy jeszcze świeżo w pamięci pielgrzymkę Waszej Świątobliwości do Polski w maju 2006 roku, a już cieszymy się z bliskiego spotkania z Tobą w czasie Audiencji Generalnej w dniu 15 października 2008 roku. Udajemy się do Stolicy Piotrowej aby modlić się z Tobą. Chcemy też być blisko Ojca Świętego Jana Pawła II, w 30 rocznicę rozpoczęcia przez Kardynała Karola Wojtyłę tak owocnego pontyfikatu, który z pomocą Ducha Świętego odmienił nie tylko Polską Ziemię. Wraz z modlitwą o rychłą beatyfikację Największego z Polaków, pragniemy wypraszać za Jego pośrednictwem, potrzebne naszej Ojczyźnie i naszemu Związkowi łaski, abyśmy nie ustali w budowaniu dobra wspólnego.

Prosimy Waszą Świątobliwość o modlitwę za tych, którzy pozbawieni są pracy, poddani szerczącemu się wyzyskowi i niesprawiedliwości.

Prosimy także o Twoje Apostolskie Błogosławieństwo dla NSZZ "Solidarność", abyśmy umieli budować Polskę opartą na fundamencie wartości chrześcijańskich, godną swej ponad tysiącletniej tradycji.

- *Z synowskim oddaniem Delegacji zgromadzeni na obradach XXII Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ "Solidarność".*

Z OBRAD PREZYDIUM KK

POSIEDZENIE Z DNIA 02 WRZEŚNIA 2008

Decyzja Prezydium KK nr 178/08

ws. opinii o projekcie ustawy MI o zmianie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zgłasza następujące uwagi do projektu ustawy Ministra Infrastruktury o zmianie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych:

1. Przedłożony projekt ustawy wprowadza korzystne zmiany z punktu widzenia faktycznej stymulacji gmin do zwiększenia zasobu lokali socjalnych i ich wsparcia w tych działaniach. Przy czym jednocześnie stwarza mechanizm racjonalny z punktu widzenia optymalizacji działań na istniejącym, często zdekapitalizowanym zasobie.

Jedyny poważny błąd w projektowanej ustawie to pozostawienie bez zmian zapisu art. 13. ust.2. Już w pierwotnej ustawie stanowi on lapsus. Wprowadza, bowiem rygor, co najmniej dwukrotnie większego udziału gminy w finansowaniu przedsięwzięcia niż udzielana pomoc. Jednocześnie w ust. 1 tego samego artykułu wprowadzono limit pomocy do 40% wartości przedsięwzięcia. Jest to jednak zapis martwy – z wcześniej omówionego rygoru wynika, że pomoc nie może przekroczyć 1/3 kosztów, czyli ok. 33%. Nowelizacja zwiększa procentowe limity kosztów z 30% na 40% i z 40% na 50%. De facto – przy niezmienionym ust.2 oznacza to zmianę z 30% na 33% i utrzymanie z 33% na 33%.

Jednocześnie powiedzieć trzeba, że w przedsięwzięciach realizowanych przez gminy we współpracy z TBS'ami w oparciu o kredyt Krajowego Funduszu Mieszkaniowego wsparcie na poziomie wynikającym z tego przepisu oznacza wsparcie w wysokości 10% wartości inwestycji (70% to kredyt, udział gminy 2 razy większy niż wsparcie, – czyli 20% i samo wsparcie 10%) i jest stanowczo za niskie by wywołać należytą reakcję gmin. Warto tu przypomnieć, że kredyt w wysokości 70% spłacany musi być z czynszu, jaki gmina wnosi do TBS'u. Z reguły najemców z komunalnej kolejki nie można obciążyć aż tak wysokim czynszem. Zatem istotną jego część przez lata wносить będzie gmina.

W związku z powyższym proponujemy następującą zmianę:

Art. 13 ust.2 otrzymuje brzmienie:

W przypadku przedsięwzięć, o których mowa w art. 5 ust. 1 wysokość finansowego wsparcia na realizację przedsięwzięcia nie może być większa niż udział gminy, związku międzygminnego albo powiatu w kosztach przedsięwzięcia.

2. W ust. 1a artykułu 18 wprowadza się obowiązek opróżnienia lokalu przekwalifikowanego na lokal socjalny. W sporadycznych sytuacjach może to powodować zbędne posunięcia logistyczne. Mianowicie, jeśli osobą, która ma uzyskać lokal, jako socjalny na podstawie wyroku eksmisji z prawem do lokalu socjalnego jest osoba zamieszkująca lokal, który zamierzamy przekwalifikować na socjalny opróżnienie będzie działaniem nieracjonalnym. Można rozważyć odstępstwo od tej zasady, ale tylko w sytuacjach, gdy uchwała rady gminy w sprawie zasad najmu lokali wyraźnie reguluje zasady przydziału najmu lokali socjalnych nie tylko osobom uprawnionym na podstawie kryteriów z tej uchwały, ale także oczekującym na podstawie wyroków eksmisji z prawem do lokalu socjalnego.
3. Przepisy limitujące dopuszczalny udział lokali socjalnych w budynkach należy uporządkować – proponujemy przyjęcie zasady, że łącznie po przeprowadzeniu przedsięwzięcia, ilość lokali socjalnych (wcześniej istniejących, zakupionych i utworzonych) nie może przekroczyć połowy lokali w budynku.
4. Uporządkowania wymagają też przepisy ustalające sposób weryfikacji zgodności zrealizowanego przedsięwzięcia z uzgodnionymi założeniami. Jak już wspomniano konieczne są jasne zapisy zobowiązujące gminę, która uzyskała finansowe wsparcie na przedsięwzięcia realizowane poprzez TBS do przedstawiania bankowi (w terminie 6 miesięcy od dnia zakończenia przedsięwzięcia) oświadczenia potwierdzającego wydzielenie przez nią z jej mieszkaniowego zasobu części lokali z przeznaczeniem na lokale socjalne albo mieszkania chronione, a także - jeżeli lokale te były zamieszkałe - o ustaniu, do dnia wydzielenia tych lokali, dotychczasowego stosunku najmu i opróżnieniu lokali.

Decyzja Prezydium KK nr 179/08

ws. opinii o projekcie ustawy RM o cudzoziemcach (...)

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do projektu ustawy Prezesa Rady Ministrów o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

Decyzja Prezydium KK nr 180/08

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie logo oraz nazwy NSZZ „Solidarność” na planszy poświęconej historii polskiej flagi w okresie PRL w wystawie pt. „Historia flagi i barw narodowych” zorganizowanej przez Fundację Kto Ty Jesteś.

Decyzja Prezydium KK nr 181/08

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie logo oraz nazwy NSZZ „Solidarność” na znaczkach pocztowych wydawanych przez republikę Macedonii w celu przedstawienia postaci i ruchu nawiązującego do idei zjednoczonej Europy.

Powyższej zgody udzielono na podstawie wystąpienia Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Skopje z dnia 22 sierpnia 2008 r.

Decyzja Prezydium KK nr 182/08

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” na wniosek Zarządu Regionu Świętokrzyskiego wyraża zgodę na użycie nazwy i znaku graficznego NSZZ „Solidarność” w nazwie ronda przy zbiegu ulic: Jana Pawła II, Legionów i Staffa w Skarżysku – Kamiennej.

Decyzja Prezydium KK nr 183/08

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie nazwy i znaku graficznego NSZZ „Solidarność” w filmie „Wszystko co kocham” w reżyserii Jacka Borcucha oraz na plakatach, emblematach i winietach gazetek wyłącznie dotyczących filmu. Producentem filmu jest Jan Dworak.

Decyzja Prezydium KK nr 184/08

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie nazwy i znaku graficznego NSZZ „Solidarność” na materiałach informacyjnych konferencji pt. „Interes europejski – Przewidywanie zmian i polityki Unii Europejskiej w globalizującym się świecie” organizowanej przez stowarzyszenie Confrontations Europe.

Decyzja Prezydium KK nr 185/08

ws. upoważnienia do podpisania umowy z Zamkiem Królewskim w Warszawie

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” upoważnia :

1. Jacka Rybickiego - Sekretarza Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”
2. Stefana Kubowicza - Skarbnika Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”

do podpisania umowy z Zamkiem Królewskim w Warszawie – Pomnikiem Historii i Kultury Narodowej dot. Międzynarodowej Konferencji „Solidarność Świata - Globalizacja i solidarność a nauczanie Jana Pawła II”.

Decyzja Prezydium KK nr 186/08

ws. decyzji właścicielskich dot. PPUH „Dekom” Sp. z o.o.

(do użytku służbowego)

POSIEDZENIE Z DNIA 08 WRZEŚNIA 2008

Decyzja Prezydium KK nr 187/08

ws. opinii o projekcie wytycznych MRR do Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia 2007-2013 w sprawie kwalifikowania wydatków w ramach funduszy strukturalnych(...)

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do projektu wytycznych Ministra Rozwoju Regionalnego: Krajowe wytyczne dotyczące kwalifikowania wydatków w ramach funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności w okresie programowania 2007-2013.

POSIEDZENIE Z DNIA 16 WRZEŚNIA 2008

Decyzja Prezydium KK nr 188/08

ws. opinii o projektach ustaw MF o finansach publicznych oraz przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie ocenia przygotowane przez Ministerstwo Finansów projekty ustaw o finansach publicznych oraz przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych.

1. Szczególnie rażące jest, iż rząd nie przestrzega ustawowych obowiązków wobec związków zawodowych - nie przesłał projektów ustaw do konsultacji społecznych. Jest to kolejny dowód na ignorowanie dialogu społecznego.
2. Przedstawione projekty nie proponują żadnej rewolucyjnej zmiany w systemie finansów publicznych a mają jedynie poprawić przejrzystość tego sektora. Postulat ten ma zostać zrealizowany przede wszystkim przez likwidację wszystkich gospodarstw pomocniczych oraz większości zakładów budżetowych. Jednakże sama likwidacja nie rozwiąże istniejących problemów dotyczących jakości gospodarowania pieniędzmi publicznymi. Projektodawca sam przyznaje, iż zakres zadań do tej pory realizowanych przez podmioty sektora

finansów publicznych pozostaje bez zmian, a zmienić ma się jedynie sposób ich realizacji.

3. Proponuje się m.in. zlecenie realizacji zadań podmiotom zewnętrznym, co w ocenie Ministerstwa Finansów spowoduje spadek ich ceny. Nie przedstawia się jednak żadnej analizy ekonomicznej, która prowadziłaby do takich wniosków. Podkreślenia wymaga fakt, że gospodarstwa pomocnicze mają obowiązek świadczenia usług dla jednostki macierzystej po kosztach własnych. Dodatkowo część z nich świadczy usługi na zewnątrz, co również wpływa pozytywnie na koszt świadczonych usług. Realizacja zadań przez nastawiony na maksymalizację zysku podmiot prywatny, nawet w warunkach konkurencji, może okazać się o wiele bardziej kosztowna dla podatnika oraz negatywnie wpływać na dostępność i jakość świadczonych usług. Niektóre zadania, ze względu na swój charakter (prowadzenie kancelarii, obsługa archiwów zakładowych, obsługa egzekucji mandatów karnych, zadania z zakresu zarządzania kryzysowego, obsługa kasowa, zamówienia publiczne itp.), nie mogą być przekazane do realizacji przez firmy zewnętrzne. Dodatkowo, nie bez znaczenia są obawy pracowników o stosowanie nieuczciwej konkurencji w sferze zatrudniania poprzez eliminowanie umów o pracę na rzecz umów cywilnoprawnych.
4. Szczególnego podkreślenia wymaga fakt, iż w gospodarstwach pomocniczych oraz zakładach budżetowych zatrudnionych jest około 90 tys. osób. Jedynie część z tych osób uzyska pracę w jednostkach macierzystych. Z wyliczeń samych pracowników wynika, że ponad 50% pracowników zatrudnionych w gospodarstwach pomocniczych wykonuje zadania tylko i wyłącznie na rzecz jednostek macierzystych. Na rynku pracy pojawi się więc szeroka rzesza osób, co zapewne wpłynie negatywnie na jego równowagę. Projektodawca nie daje gwarancji zatrudnienia do realizacji poszczególnych zadań osobom dotychczas je wykonującym. Może być to okazja do pozbycia się osób starszych, których sytuacja na rynku pracy jest szczególnie niekorzystna. Powstaje, więc pytanie czy pozostaje to w zgodzie z innymi działaniami rządu w sferze promocji zatrudnienia, a w szczególności realizacji programu 50+. Obawy te pogłębia dodatkowo szczególnie niekorzystna dla pracowników, proponowana forma wygaśnięcia stosunku pracy w miejsce indywidualnych wypowiedzeń.
5. W uzasadnieniu do projektu ustawy pisze się o częstych patologiach związanych z funkcjonowaniem gospodarstw pomocniczych i zakładów budżetowych. Tymczasem raport Najwyższej Izby Kontroli (dokument „Analiza wykonania budżetu państwa i założeń polityki pieniężnej w 2005 r.”) przedstawia inną ocenę funkcjonowania tych form. NIK pozytywnie ocenia w swym raporcie działalność gospodarstw pomocniczych podkreślając systematyczny wzrost dochodów oraz systematyczne ograniczanie dotacji z budżetu państwa. Wzrasta też z roku na rok wielkość realizowanych przez nie wpłat do budżetu państwa. NIK określa, iż „świadczą to o umacnianiu się pozycji gospodarstw pomocniczych w systemie finansów publicznych przy jednoczesnej koncentracji organizacyjnej takiej działalności”.
6. Obowiązująca Ustawa o finansach publicznych daje jednostce macierzystej narzędzia do likwidacji źle działających gospodarstw pomocniczych i określić należy, iż narzędzie to jest stale wykorzystywane - w 2002 roku funkcjonowało 599 gospodarstw pomocniczych, natomiast na koniec 2005 było ich już o 144 mniej. Przeprowadzona w 1999 roku reforma administracyjna miała na celu przesunięcie ciężaru podejmowania decyzji i troski o powierzone środki publiczne na niższe szczeble decyzyjne. Podjęcie „odgórnej” decyzji o likwidacji wszystkich gospodarstw pomocniczych i zakładów budżetowych pozbawia wiele jednostek macierzystych wyboru formy realizacji zadań. Może się przy tym okazać, że przy przymusowej likwidacji zostaną zlikwidowane świetnie zorganizowane, dobrze i tanio działające gospodarstwa i zakłady. Decyzja o ewentualnej likwidacji powinna zostać podjęta na podstawie dokładnej analizy ekonomicznej warunków lokalnego rynku usług i rynku pracy. W ocenie NSZZ „Solidarność” konieczne jest indywidualne podejście oraz pozostawienie jednostce macierzystej decyzji o sposobie realizacji powierzonych zadań.

7. Podkreślić należy, iż sama likwidacja gospodarstw pomocniczych czy zakładów budżetowych nie wpłynie na gospodarowanie środkami publicznymi w sposób bardziej efektywny. Potrzebne są mechanizmy kontrolne wszystkich podmiotów sektora finansów publicznych. W tym obszarze pozytywnie ocenić należy propozycje Ministerstwa Finansów dotyczące zacieśnienia kontroli na wszystkich etapach wydatkowania środków publicznych - audyt wewnętrzny, kontrola zarządcza. To właśnie ta kontrola powinna być podstawą do oceny funkcjonowania gospodarstw i zakładów. Również koszty związane z niezbędnymi odprawami dla zwalnianych pracowników będą stanowiły istotne obciążenie dla budżetu. Tak więc koszty związane z proponowanymi zmianami zdają się przewyższać osiągnięte korzyści.
8. Proponuje się również realizację zadań przez nowoutworzoną formę organizacyjno-prawną - agencję wykonawczą. Niestety, ustawodawca nie przedstawił zasad i szczegółów ich funkcjonowania, co jest decydujące w ocenie, jakie zadania mogłyby być ewentualnie przez nie realizowane. Dodatkowo forma agencji wykonawczej zdaje się być odpowiednia jedynie do realizacji zadań na większą skalę i nie rozwiązuje problemów jednostek samorządu terytorialnego.
9. Pozostaje też pytanie, co zrobić z pewnymi zadaniami dotąd realizowanymi przez gospodarstwa pomocnicze i zakłady budżetowe. O ile zlecenie na zewnątrz usług dotyczących utrzymania czystości budynków publicznych nie powinno nastroczać większych problemów (abstrahując od ceny ich realizacji) o tyle funkcjonowanie przyszłolnych warsztatów zawodowych staje pod poważnym znakiem zapytania.
10. W ostatnim okresie prowadzi się debatę publiczną na temat polskiego systemu kształcenia. W raporcie „Czego (nie)uczą polskie szkoły? System edukacji a potrzeby rynku pracy w Polsce” zarzuca się „że nauczanie w większości szkół zasadniczych jest mało atrakcyjne zawodowo, czasem nawet przestarzałe, że zawiera za mało zajęć praktycznych...”. Bez odpowiedniego systemu nauczania nie poradzimy sobie z brakiem rąk do pracy w niektórych wymagających specjalizacji i praktyki obszarach gospodarki jak chociażby budownictwo. Likwidacja warsztatów przyszłolnych oraz gospodarstw pomocniczych OHP spowoduje zmarnowanie zaangażowania i kosztów ponoszonych na dostosowanie obiektów warsztatowych do ciągle zmieniających się warunków zewnętrznych oraz coraz bardziej „ostrzych” przepisów: przeciwpożarowych, sanitarnych, bezpieczeństwa i higieny pracy. Grozi też utrata, jedyne w wielu miastach, miejsca, gdzie uczniowie odbywają praktyczną naukę zawodu przygotowującą do egzaminu z przygotowania zawodowego. Jednak przede wszystkim likwidacja to obniżenie poziomu organizacyjnego szkół kształcących zawodowo. W 2007 r. gospodarstwa pomocnicze przy jednostkach OHP wypracowały przychód w wysokości 46 058 577 zł, co stanowiło 113,69% wykonania planu przychodów. Koszty natomiast wyniosły 45 653 612 zł, dzięki czemu działalność gospodarstw za 2007 r. zamknęła się wynikiem dodatnim - zyskiem w wysokości 404 965 zł. Według szacunków Komendy Głównej OHP likwidacja gospodarstw pomocniczych spowodowałaby braki w budżecie OHP w wysokości około 21 mln zł. Poza pracownikami młodocianymi stałe zatrudnienie w gospodarstwach pomocniczych OHP znajdują 743 osoby, w tym 225 osób to instruktorzy praktycznej nauki zawodu. Jednocześnie pozbawionych pracy i nauki zawodu zostałoby ponad 3360 osób, uczestników OHP, zagrożonych marginalizacją i wykluczeniem społecznym.
11. Ponadto podtrzymujemy negatywną ocenę dotyczącą likwidacji limitów zatrudnienia dla osób objętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Odejście od określenia limitów w przypadku policji i państwowej straży pożarnej może przynieść ujemne konsekwencje w postaci obniżenia bezpieczeństwa publicznego.
12. Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje odebranie Fundusowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych osobowości prawnej. Powyższe spowoduje obniżenie funkcji społecznej Funduszu, utrudni społeczną kontrolę, zapobiegającą przejmowaniu przez budżet państwa, środków gwarantowanych na ochronę płac pra-

owniczych (na inne cele) oraz wprowadzi tryb administracyjny w stosunku do skarżących się podmiotów prywatnych.

FGŚP składa się w większości ze składek płaconych przez pracodawców, nie znajduje zatem społecznie usprawiedliwionego i racjonalnego uzasadnienia podporządkowanie ww. Funduszu organowi administracji publicznej. Z pewnością uzasadnieniem takim nie może być chęć uporządkowania finansów państwa. Projekt zmian jest niezgodny z konwencją MOP nr 173 dotyczącą ochrony roszczeń pracowników w wypadku niewypłacalności pracodawców z powodu ominięcia obowiązku konsultacji z najbardziej reprezentatywnymi organizacjami pracowników. Zalecenie MOP nr 180 dot. ochrony roszczeń pracowników w wypadku niewypłacalności pracodawcy (Dział III pkt 8e) stanowi, że fundusze zarządzane przez instytucje gwarancji, inne niż środki pochodzące ze Skarbu Państwa, mogą być przeznaczone wyłącznie do celu, dla którego zostały zebrane, a więc nie mogą być przekazane do budżetu państwa w formie nadwyżki. Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych jest funduszem solidarnościowym, pracodawców i pracowników samofinansującym się wyłącznie ze składek pracodawców.

Prezydium Komisji Krajowej zwraca szczególną uwagę ze względu na niezgodność art. 11 i 70 projektu ustawy „Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych” z treścią:

- Paktu o przedsiębiorstwie w trakcie przekształcania z 22 lutego 1993 (zobowiązania + postanowienia końcowe);
- Zalecenia MOP nr 180 o ochronie roszczeń pracowników w wypadku niewypłacalności pracodawcy (rozdz. IV postanowienia wspólne);
- Ustawy z 20 kwietnia 2004 o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (art. 22 pkt 3a i 5);
- Ustawy z 6 lipca 2001 o Trójstronnej Komisji ds. Społeczno Gospodarczych (art. 2.1);
- Ustawy z 23 maja 1991 o związkach zawodowych (art. 19) w ten sposób, że uniemożliwiono NSZZ „Solidarności” uzyskanie informacji o celu zmiany umiejscowienia Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (nie poinformowano również o tym partnerów społecznych w Naczelnej Radzie Zatrudnienia).

W rezultacie takiego trybu postępowania brak jest odpowiedzi na pytanie, jak zmiana polegająca na włączeniu Funduszu do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej:

- usprawni wypłacanie należności pracowniczych,
- zwiększy wielkości środków na ochronę roszczeń,
- rozszerzy katalog wypłat dla pracowników.

13. Zaproponowane zmiany dotyczące organizacji PFRON oceniamy negatywnie:

- a. Odebranie osobowości prawnej Funduszowi oznacza likwidację nadzoru społecznego, poprzez pozbawienie możliwości wpływu i kontroli wydatkowania środków przez przedstawicieli środowiska osób niepełnosprawnych, a w szczególności przez finansujących go w przeważającym stopniu pracodawców,
- b. Przekazanie środków Funduszu do dyspozycji Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych oraz, jak pokazuje praktyka, częste zmiany na tym stanowisku mogą wiązać się z brakiem spójnej długookresowej polityki finansowania potrzeb osób niepełnosprawnych. Wspomniana propozycja może również wiązać się z zagrożeniem wydatkowania środków funduszu zgodnie z linią polityczną partii desygnującej Pełnomocnika, ze szkodą dla rzeczywistych potrzeb środowiska osób niepełnosprawnych. Fundusz ze względu na pełnioną przez niego rolę społeczną i sposób finansowania działalności powinien być instytucją niezależną od wahań politycznych,

- c. Istnieje zagrożenie przekazywania środków funduszu na uzupełnienie luk w finansach Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej,
- d. W projekcie brakuje rozwiązań dotyczących realizacji programów zatwierdzonych przez Radę Nadzorczą, służących rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych. W chwili obecnej realizacja programów odbywa się na podstawie uchwał Rady oraz procedur realizacji przyjętych przez Zarząd Funduszu. Z chwilą likwidacji tych organów, uchwały i procedury utracą moc prawną,
- e. Brakuje również możliwości realnego odwołania od decyzji Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych,
- f. Zagrożona może być windykacja środków.

Decyzja Prezydium KK nr 189/08

ws. opinii o rozporządzeniu RM w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wnosi następujące uwagi do projektu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 września 2008 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym:

- zaproponowane kwoty na dofinansowanie, kosztów rocznego pobytu jednego uczestnika w warsztacie terapii zawodowej (wtz) oraz kosztów rocznego pobytu jednego zatrudnionego pracownika niepełnosprawnego w zakładzie aktywności zawodowej (zaz), wyrównują zwiększenie kosztów działania tych jednostek zaledwie do końca 2007 roku, nie uwzględniając wskaźnika inflacji w 2008 r. Ponadto aby zapewnić realną poprawę sytuacji finansowej w (wtz) i (zaz) zaproponowane kwoty powinny również uwzględniać prognozowany wskaźnik wzrostu cen i usług w 2009 roku,
- ustanowienie sztywnej wysokości dofinansowania kosztów rocznego pobytu jednego uczestnika w (wtz) oraz dofinansowania kosztów rocznego pobytu jednego zatrudnionego pracownika niepełnosprawnego w (zaz), może w przyszłości przynieść niekorzystne efekty w postaci ponownego zamrożenia tych wielkości na wiele lat, co po raz kolejny może doprowadzić do pogorszenia poziomu rehabilitacji w tych jednostkach. Dlatego NSZZ „Solidarność” stoi na stanowisku, iż kwoty te powinny co roku z góry podlegać waloryzacji o prognozowany w ustawie budżetowej średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych.

Decyzja Prezydium KK nr 190/08

ws. upoważnienia do zawarcia Protokołu Dodatkowego nr 21 do Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 41 ust. 3 pkt 6 w związku z § 41 ust. 7 Statutu NSZZ „Solidarność” upoważnia:

- 1) Bogdana Kubiaka - członka Prezydium KK NSZZ „Solidarność”
- 2) Juliana Andrzeja Koneckiego - członka Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

do zawarcia w imieniu Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Protokołu Dodatkowego nr 21 do Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z 8 czerwca 1998 r.

Decyzja Prezydium KK nr 191/08

**ws. pomocy z Krajowego Funduszu Pomocy dla członków NSZZ „Solidarność”
szykanowanych za działalność związkową**

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 192/08

ws. przekazania środków wspierania statutowych zadań Związku

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 193/08

ws. dofinansowania wystawy „Między wierszami”

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 194/08

ws. udzielenia pożyczki PPUH „Dekom” Sp. z o.o.

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 195/08

ws. daru dla Jasnogórskiej Fundacji „Pro Patria” Bastion Św. Rocha

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 196/08

**ws. dofinansowania programu artystycznego zaprezentowanego w trakcie
Ogólnopolskiej Pielgrzymki Ludzi Pracy**

(do użytku służbowego)

POSIEDZENIE Z DNIA 23 WRZEŚNIA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 197/08

ws. opinii o poselskim projekcie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” pozytywnie opiniuje poselski projekt ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Decyzja Prezydium KK nr 198/08

ws. opinii o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekt ustawy o zmianie ustawy o pracownikach tymczasowych. Jako uzasadnienie podajemy następujące uwagi:

1. a) Uchylenie art. 3 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych rażąco naruszy prawa pracowników tymczasowych.

Celem ustawodawcy wprowadzającego przepis w aktualnym jego brzmieniu była chęć zapewnienia ochrony praw tych pracowników i niedopuszczenia do sytuacji, w której instytucja pracy tymczasowej byłaby wykorzystywana jako typowa forma zatrudnienia. Najlepszą formą zatrudnienia jest umowa o pracę, gdyż to ona najlepiej chroni prawa pracowników. Pracę tymczasową należy natomiast traktować jako uzupełniającą formę zatrudnienia, mającą znaczenie dla pracy o szczególnym (czasowym) charakterze np. w ramach inwentaryzacji w dużych sieciach handlowych (vide uzasadnienie projektu obecnej ustawy - nr druku 1349). Wprowadzenie w życie proponowanej zmiany spowodowałoby znaczne pogorszenie sytuacji pracowników na rynku pracy, jak również przyjęcie kierunku zmierzającego do wypierania typowych form zatrudnienia przez pracę tymczasową. Pracodawcy mieliby bowiem możliwość szybszego dokonywania większej ilości grupowych zwolnień i zastępowania pracowników stałych, pracownikami tymczasowymi. Nadto przywołać należy fragment uzasadniającej obecnie ustawy: „w zakresie problematyki objętej omawianym projektem ma zastosowanie dyrektywa Rady 1999/77/WE z 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia Ramowego w sprawie umów na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, która wymaga od państw członkowskich zagwarantowania należytej ochrony wszystkim pracownikom zatrudnionym na podstawie umów terminowych”. W związku z wprowadzeniem zamian przewidzianych w projekcie ustawy, pod znakiem zapytania postawić należy zagwarantowanie wyżej wymienionej ochrony.

- b) Ponadto, uchylając art. 3 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych nie stworzono definicji pracodawcy użytkownika. Według obecnie obowiązującej ustawy, w jej art. 2, istnieje odwołanie do definicji pracodawcy użytkownika zawartej w ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu. Wskazać należy, iż obecnie wyżej wymieniona ustawa nie obowiązuje, w związku z czym nie wiadomo czy odwołanie się przez komentowany przepis do nieobowiązującej już ustawy oznacza, po pierwsze: obowiązek stosowania wskazanej w niej definicji pracodawcy, pomimo nieobowiązania ustawy, po drugie: obowiązek zastosowania ustawy, która zastąpiła ustawę uchyloną. W myśl art. 37 ust. 4 uchylonej ustawy pracodawcą użytkownikiem mógł być pracodawca lub podmiot niebędący pracodawcą w rozumieniu kodeksu pracy. Z kolei w myśl definicji legalnej zawartej w ustawie o promocji zatrudnienia (art. 2 ust. 1 pkt 25) przez pracodawcę rozumie się jednostkę organizacyjną, chociażby nie posiadającą osobowości prawnej, a także osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, które zatrudniają lub mają zamiar zatrudnić co najmniej jednego pracownika. Podsumowując, nie wiadomo, która definicja obowiązuje. W związku z powyższym jak najbardziej celowe jest wprowadzenie w ustawie o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, *expressis verbis* definicji pracodawcy użytkownika.
2. W art. 8a projektu ustawy zniesiono obowiązek ponownego przeprowadzania wstępnych badań lekarskich dla pracownika tymczasowego w sytuacji, gdy APT nawiązuje z nim kolejną umowę o pracę (na warunkach określonych w tym przepisie), jeżeli przerwa między tymi umowami nie była spowodowana niezdolnością do pracy lub innym zdarzeniem mającym wpływ na jego stan zdrowia. Jako ratio legis proponowanej zamiany można za-

uważyć, z jednej strony, chęć uproszczenia procedur i obowiązków w zakresie zatrudnienia pracowników tymczasowych, z drugiej natomiast dążenie do zapewnienia efektywnej ochrony zdrowia tych pracowników. Wskazać należy, iż zaproponowane brzmienie przepisu jest nieprecyzyjne i budzi wątpliwości. Przede wszystkim pracownicy ci musieliby wielokrotnie dokonywać wstępnych badań lekarskich, co w znacznym stopniu obniżyłoby ich zdolność do podejmowania zatrudnienia w ramach APT. Nadto nie sposób nie zauważyć, iż w omawianej sytuacji zachodzi kolizja pomiędzy dwoma dobrami pracownika tymczasowego. W kolizji tej znajduje się troska o zdrowie pracownika oraz zdolność do podejmowania zatrudnienia. Gdyby przyjęto propozycję zawartą w projekcie ustawy, to jak już wyżej wskazano zdolność zatrudnienia została by znaczenie osłabiona, a zatrudnienie (procedury z nim związane) uciążliwe. Gdyby natomiast przyjęto postulat okresowej ważności zwolnień lekarskich doszłoby do sytuacji, w której lekarz „z góry” ustalałby, że pracownik „nie będzie chorował” przez określony czas. Wskazać należy, iż lekarz medycyny pracy nie może i nie jest w stanie antycypować, czy pracownik tymczasowy będzie w danym okresie zdolny do wykonywania pracy. Jedynym bowiem warunkiem zdolności do pracy byłby termin (termin ważności zaświadczenia lekarskiego). Gdyby pracownik tymczasowy po ustaniu stosunku pracy z APT złamał rękę, którą następnie by wyleczył, to przy założeniu że zaświadczenie o zdolności do wykonywania pracy tymczasowej byłoby (długo)okresowe, w dalszej kolejności mógłby on zatrudnić się na stanowisku pracy obciążającym fizycznie (np. dźwiganie ciężkich przedmiotów). Jako że ochrona zdrowia winna mieć nadrzędny w hierarchii dóbr osobistych charakter, Prezydium KK postuluje następującą zmianę w propozycji art. 8a: *„Osoba, z którą agencja pracy tymczasowej nawiązuje kolejną umowę o pracę, w celu skierowania do tego samego pracodawcy użytkownika do wykonywania takiej samej pracy tymczasowej albo pracy na tym samym stanowisku lub na stanowisku o takich samych warunkach pracy, w okresie objętym zaświadczeniem lekarskim nie podlega wstępным badaniom lekarskim, jeżeli przerwa między kolejnymi umowami o pracę nie była spowodowana niezdolnością do pracy lub innym zdarzeniem mającym wpływ na jej stan zdrowia. Zaświadczenie lekarskie, o którym mowa powyżej może zostać wydane na maksymalny okres 6 miesięcy. Jeżeli w trakcie trwania stosunku pracy upłynie 6 miesięczny okres ważności zaświadczenia lekarskiego, ważność ta ulega przedłużeniu do czasu ustania stosunku pracy z APT, chyba że w wyniku niezdolności do pracy lub innego zdarzenia mającego wpływ na stan zdrowia pracownika tymczasowego, zaistnieją okoliczności uzasadniające konieczność ponownego badania lekarskiego.”*

3. Po art. 18a (projektu ustawy) należy dodać art. 18b, w ramach którego nałożono by na agencję pracy tymczasowej obowiązek pisemnego pouczenia pracownika o możliwości skorzystania przez niego z uprawnień przewidzianego w proponowanym art. 18a ust. 2 tj. z możliwości żądania wydania świadectwa pracy.
4. Nie do zaakceptowania jest ponadto zmiana przewidziana w art. 20 ust. 1 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych. Podkreślenia wymaga, iż zatrudnienie tymczasowe, czy też samozatrudnienie zastępujące zatrudnienie na podstawie umowy o pracę stanowi działanie na szkodę pracowników i jest sprzeczne ze Strategią Lizbońską stanowiącą o „dobrym zatrudnieniu”. W ocenie NSZZ „Solidarność” niedopuszczalne jest uznanie za pracę tymczasową zatrudnienie pracowników tymczasowych na tym samym stanowisku pracy w okresie dłuższym niż 12 miesięcy. Zatrudnienie tymczasowe jest tym bardziej szkodliwe, że pozbawia pracownika tymczasowego podstawowego narzędzia obrony, jakim jest przynależność do związku zawodowego. Pracownik taki jest traktowany jako „obywatel drugiej kategorii” (nie posiadając w ocenie instytucji bankowych zdolności kredytowej). Wydłużenie terminu, na który zawierane są umowy z pracownikami tymczasowymi, jest szkodliwe również dlatego, że APT i pracodawcy użytkownicy notorycznie dopuszczają się rażącego naruszania praw pracowniczych. Każda forma poszerzenia możliwości zatrudniania w ramach APT stwarza możliwości do wyżej wymienionych naruszeń i nadużyć wobec pracowników tymczasowych. Powyższe naruszenia dotyczą praktycznie każdej sfery działalności APT i pracodawców użytkowników, w odnie-

sieniu do praw pracowników (wadliwe umowy o pracę, wadliwe świadectwa pracy, brak badań lekarskich, naruszanie przepisów o ochronie danych osobowych, jak również naruszanie całego szeregu innych przepisów prawa pracy, w tym domniemania stosunku pracy). Problemy związane z zatrudnieniem tymczasowym dotyczą również zaniżania wynagrodzeń i w konsekwencji obniżenie „poziomu życia” pracowników tymczasowych poniżej progu ubóstwa. W związku z powyższym należy ujemnie ocenić przedmiotową propozycję zmiany.

5. Wbrew ustaleniom Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych w roku 2006 nie dokonano kompleksowej obserwacji efektów stosowania ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych.
6. Proponowane zmiany są zgłoszone w interesie agencji pracy tymczasowej i organizacji pracodawców, z pominięciem propozycji pracowników tymczasowych, jak i central związkowych. W rezultacie nie zauważa się propozycji zmian wniesionych przez NSZZ „Solidarność” podczas warszawskiego seminarium o pracy tymczasowej (20.03.2007) postulujących m.in.
 - przywrócenie gwarancji zabezpieczeń finansowych przeznaczanych na wynagrodzenie dla pracowników jako podstawowego warunku uzyskania licencji,
 - skuteczniejszą politykę certyfikatów dla APT (m.in. odbierania ich),
 - objęcie szkoleniami zawodowymi pracowników tymczasowych,
 - uregulowanie kwestii wydawania świadectw pracy (m.in. w formie książeczek pracy),
 - utworzenie systemu dopłat dla pracowników sezonowych w sezonie martwym,
 - wprowadzenie premii degresywnych za przejście pracownika tymczasowego w zatrudnienie trwałe,
 - wyłączenie z ustawy o zpt zatrudnienia na podstawie umów cywilnoprawnych,
 - połączenia w jedną ustawę całej problematyki zatrudnienia tymczasowego i włączenia powyższego do kodeksu pracy.

Decyzja Prezydium KK nr 199/08

ws. opinii o projekcie ustawy budżetowej na rok 2009 r.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, po przeanalizowaniu projektu ustawy budżetowej na rok 2009 z dnia 5 września 2008 r., wyraża poważne zaniepokojenie obniżeniem nakładów przeznaczonych na kluczowe z punktu widzenia społecznego działy gospodarki. Zmniejszenie nakładów z 4,13% PKB do 3,5% PKB na ochronę zdrowia spycha nas na sam koniec wśród krajów UE. Utrzymanie nakładów na oświatę – przy zapowiadanej reformie i postulowanych od wielu lat 5% PKB może oznaczać, że nie będzie środków nie tylko na podwyżkę wynagrodzeń rekompensującą kilkuletnie zaległości, ale także na realizację nowych zadań. Oznacza to, że idea tzw. taniego państwa będzie realizowana kosztem obywatela – przerzucając na niego coraz więcej wydatków na ochronę zdrowia czy oświatę. Dramatycznie niskie nakłady przewidziano także na naukę i szkolnictwo wyższe – na to ostatnie wzrost nakładów poniżej poziomu inflacji (nominalnie o 1,2%). Jest to sprzeczne nie tylko z deklaracjami polskiego rządu, ale także z zaleceniami zawartymi w Strategii Lizbońskiej. Wreszcie zakładany poziom inflacji – 2,9% może okazać się – tak jak w ostatnich latach – poważnie niedoszacowany, co w praktyce przełoży się na podwyżki w sferze budżetowej i parabudżetowej, które nie zrekompensują wzrostu kosztów utrzymania.

Ponadto Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” stwierdza, że:

1. Zaproponowany wzrost PKB na poziomie 4,8 jest trudny do oceny. Utrzymujące się od dłuższego czasu wysokie tempo wzrostu gospodarczego potwierdza pozytywne oceny naszej gospodarki. Aktualny i planowany wzrost inwestycji oraz malejące bezrobocie, a także wzrost płac powodują wzrost spożycia indywidualnego i zbiorowego, czyli głównych determinantów wzrostu PKB. Pomimo tego Ministerstwo Finansów wprowadziło korektę do projektowanego wskaźnika w stosunku do założeń budżetowych, nie wskazując przyczyn spadku oraz skutków dla budżetu;
2. Zaprojektowany na 2009 rok wskaźnik inflacji na poziomie 2,9% będzie trudny do utrzymania ze względu na istotne czynniki inflacyjenne takie jak: wzrost cen żywności, wzrost cen nośników energii, wzrost cen paliw. W związku z powyższym obawiamy się, że efekty zastosowanych mechanizmów (obniżka stawek podatkowych, ulga na dzieci, coroczna indeksacja emerytur i rent) zmierzających do wzrostu dochodów do dyspozycji gospodarstw domowych zostaną „przejedzone” przez wzrost cen co spowoduje, że duże grupy społeczne będą pozbawione korzyści ze wzrostu polskiej gospodarki, co jest sprzeczne z deklaracjami rządu. Niedoszacowanie wskaźnika inflacji powoduje, że projekt wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości 3,9%, czyli jeden punkt procentowy powyżej inflacji jest dalece niewystarczający i nie do przyjęcia. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” wyraziła to w stanowisku KK nr 17/08. W związku z powyższym Prezydium KK NSZZ „Solidarność” podtrzymuje postulat wyrażony we wspólnym stanowisku strony związkowej Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych w sprawie propozycji wzrostu wynagrodzeń w 2009 r. stanowiącej, iż: „- Wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej powinien wynosić nie mniej niż 15%”. Konieczność podniesienia tego wskaźnika wynika również z zaniedbań oraz niedoszacowań w projektowaniu i jego realizacji w poprzednich latach. Domagamy się również zapewnienia wzrostu wynagrodzeń nie mniejszego niż 15% w całym sektorze parabudżetowym (także w samorządach);
3. Ocenę rzeczywistego poziomu nakładów na poszczególne obszary gospodarki utrudnia brak informacji o wysokości środków przekazywanych do budżetu państwa z budżetu Unii Europejskiej;
4. Doceniając wagę misji i zadań Instytutu Pamięci Narodowej NSZZ „Solidarność” popiera postulowane zwiększenie budżetu tej instytucji.

Waloryzacja świadczeń emerytalno – rentowych

Z projektu budżetu wynika, że nie przewidziano środków finansowych na zwiększenie negocjowanego w Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych wskaźnika waloryzacji rent i emerytur do poziomu powyżej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia. Potwierdza to tezę o ignorowaniu przez rząd instytucji dialogu społecznego.

Świadczenia rodzinne

Zgodnie z ustawą o świadczeniach rodzinnych od 1 września 2009 roku powinny być zwaloryzowane wysokości świadczeń oraz kwoty dochodu uprawniającego rodzinę do otrzymania świadczeń. W projekcie budżetu nie przewidziano środków finansowych na tę waloryzację, którą zgodnie z ustawą przeprowadza się co 3 lata.

Świadczenia z pomocy społecznej

Zdaniem NSZZ „Solidarność” środki na realizację zadań z pomocy społecznej w 2009 roku zaplanowane zostały na niewystarczającym poziomie w następujących pozycjach:

- dotacje na dofinansowanie utrzymania w domach pomocy społecznej osób przyjętych na zasadach obowiązujących przed 1 stycznia 2004 roku oraz osób, które zostały przyjęte do domów ze skierowaniami wydanymi przed tym dniem. Braki wynikają z różnicy między planowaną dotacją do mieszkańca (poziom 1370 – 1460 zł) a rzeczywistymi kosztami utrzymania (1600 – 3000 zł);

- dotacja do gmin przeznaczona na wypłaty zasiłków stałych oraz gwarantowanej części zasiłków okresowych dla osób najuboższych (nie uwzględniono ustawowej konieczności waloryzacji progów interwencji socjalnej oraz wysokości zasiłków od października 2009 roku).

Sytuacja osób niepełnosprawnych

Po raz kolejny kwota dotacji budżetowej do projektu planu finansowego PFRON jest niezgodna z zapisem art. 46a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, zgodnie z którym powinna ona wynosić 2261,81 mln zł. W planie finansowym kwotę dotacji ustalono na poziomie 930 mln zł co stanowi jedynie 41% zapotrzebowania. Niepokój budzi również obniżenie o ponad połowę (z 687,8 mln w 2008 roku na 301 mln w 2009 roku) środków przeznaczonych na realizację programów zatwierdzanych przez Radę Nadzorczą PFRON. Jednocześnie zaplanowano 90 mln zł, na zadania z art. 36 ustawy, mimo że na zadania te w latach poprzednich nigdy nie było takiego zapotrzebowania na tak wysokim poziomie.

Rynek pracy

- W celu podwyższenia poziomu i skuteczności aktywnej polityki rynku pracy konieczne jest zakończenie reformy służb zatrudnienia tak, aby usługami tych służb objęto większe odsetki osób bezrobotnych, osób 50+, młodzież, kobiety powracające do pracy, reemigrantów, a także specjalistów. Bez tych działań nie wzrośnie wskaźnik zatrudnienia, ani nie spadnie stopa bezrobocia, natomiast pogłębiać się będzie ubożenie społeczeństwa;
- Należy utrzymać obecną składkę pracodawców na rzecz Funduszu Pracy (w celu zwiększenia wydatków na rzecz aktywizacji bezrobotnych a także pracowników zagrożonych bezrobociem z powodu utraty miejsc pracy lub kwalifikacji zawodowych) oraz Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (w celu zwiększenia katalogu wypłat dla pracowników u przedsiębiorców nie tylko upadłych ale zagrożonych przejściowymi trudnościami finansowymi w duchu paktu o przedsiębiorstwie państwowym w trakcie przekształcenia);
- NSZZ „Solidarność” podkreśla, że nie wolno rezygnować z utworzenia systemu finansującego kształcenie ustawiczne pracowników, a także systemu obowiązkowego ubezpieczenia od ryzyka bezrobocia;
- Zagrożeniem dla rynku pracy może okazać się przewidywany wzrost kosztów prowadzenia działalności gospodarczej spowodowany między innymi wzrostem cen paliw, energii, kosztów kredytów bankowych;
- Niepokój budzi również zahamowanie wzrostu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony;
- Wyjaśnienia wymaga niespójność projektu ustawy budżetowej i Krajowego Programu Reform w zakresie przewidywanej stopy bezrobocia. Pierwszy z nich wskazuje na 8,5% stopę bezrobocia, natomiast drugi na - 5,8%.

Ochrona Zdrowia

- NSZZ „Solidarność” protestuje przeciwko obniżaniu relacji wydatków na ochronę zdrowia w stosunku do PKB (projekt 2008 - 4,13% PKB, 2009 – 3,5% PKB). Nadal poziom wydatków na ochronę zdrowia w Polsce jest jednym z najniższych w Europie. Zakładane kwoty nie gwarantują przeprowadzenia dobrej reformy służby zdrowia;
- Brak jest źródeł pokrycia wydatków, które powstaną w wyniku realizacji tzw. pakietu ustaw zdrowotnych;
- Modyfikacji wymaga określenie celów w ujęciu zadaniowym budżetu, wobec: pokrywania się w zakresie zadań profilaktyki i promocji zdrowia, zwłaszcza w różnych resortach admi-

nistracji rządowej np. Ministerstwo Obrony Narodowej (zadanie 20.1.3) – Ministerstwo Zdrowia (zadanie 20.1.2);

- Zastosowane mierniki nie mierzą rzeczywistego poziomu dostępności pacjentów do usług zdrowotnych. (Funkcja 20. Organizacja opieki zdrowotnej i polityka zdrowotna. Zadanie 20.1. Zapewnienie dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej);
- Brak jest aktualizacji raportu: „Finansowanie ochrony zdrowia w Polsce – Zielona Księga” (termin sporządzenia minął dnia 30 czerwca 2008). Ułatwiłby on określenie potrzeb finansowych w zakresie obszaru ochrony zdrowia.

Edukacja i nauka

- Deklarowany w budżecie wzrost nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe nie odpowiada zapowiadanej skali wzrostu wydatków w tej dziedzinie. W odniesieniu do badań naukowych niezbędne jest podjęcie działań ratunkowych zaplanowanych na najbliższe lata, z tym, że w 2009 roku nakłady na naukę z budżetu państwa powinny osiągnąć poziom 0,6% PKB. Uważamy, że w 2009 roku nakłady z budżetu państwa na szkolnictwo wyższe powinno kształtować się na poziomie nie niższym niż 1,2 PKB;
- Domagamy się również, aby wprowadzone zostały odrębne regulacje płac dotyczące szkolnictwa wyższego w formie odrębnej kwoty bazowej;
- Zdaniem NSZZ „Solidarność” w budżecie na 2009 rok nie uwzględniono środków na przewidywane nowe zadania w zakresie oświaty m.in. zmiana pensum oraz przesunięcie obowiązku szkolnego z 7 na 6 lat. Ponadto członkowie Komisji Trójstronnej nie uzyskali odpowiedzi na pytanie co powoduje zwiększenie w uzasadnieniu do budżetu liczby nauczycieli z 520 tys. do 600 tys.

Nieuzasadniony jest optymizm dotyczący skali podwyżki dla oświaty w wysokości 6,7% podczas gdy w rzeczywistości pogłębia się różnica w stosunku do wynagrodzeń w sektorze przedsiębiorstw, gdzie planuje się wzrost płac na poziomie 8%.

W załączeniu szczegółowa opinia wraz z pytaniami i uwagami.

Górnictwo i kopalnictwo

Zaprojektowana w wydatkach budżetowych kwota 360.500 mln na pokrycie zobowiązań wynikających z poprzednich programów restrukturyzacyjnych zapisanych w ustawie „O funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego latach 2008 – 2015” oraz w „Strategii działalności funkcjonowania górnictwa węgla kamiennego w latach 2007 – 2015” jest niedoszacowana (o około 35 mln złotych). Nie uwzględnia ona bowiem zwiększenia kosztów funkcjonowania wynikających w wyższej niż zakładano inflacji oraz zwiększonych cen energii.

Ponadto nie uwzględniono środków na inwestycje początkowe w górnictwie węgla kamiennego, pomimo iż taką możliwość daje zarówno dyrektywa 1407/2001 UE oraz ustawa „O funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego latach 2008 – 2015”. Brak w budżecie środków na ten cel może spowodować reperkusje dla całego systemu paliwowo – energetycznego z konsekwencjami dla całej gospodarki polskiej. Najbardziej uciążliwe dla konsumentów będą drastyczne podwyżki cen energii spowodowane dostosowaniem cen węgla do warunków rynkowych. Brak środków na inwestycje początkowe w górnictwie w perspektywie długofalowej może doprowadzić, z powodu braku węgla, do stopniowej utraty suwerenności energetycznej kraju. Wydatki na ten cel powinny wynosić w roku 2009 około 600 mln złotych.

Gospodarka mieszkaniowa

Prezydium KK zwraca uwagę na brak nowych instrumentów, które powinny zostać wypracowane przez rząd dla wsparcia rozwoju budownictwa mieszkaniowego i likwidacji deficytu mieszkań, co będzie pogłębiało stan niskiej mobilności obywateli i pracowników.

Udział gospodarki mieszkaniowej w wydatkach budżetu państwa na 2009 rok na poziomie 1425 mln zł (0,5% wydatków budżetu) jest nie do zaakceptowania. Na wspieranie

rozwoju budownictwa zaplanowano z tej kwoty niewiele więcej niż połowę tych środków tj. 737 mln zł. Z puli tej 400 mln zł przypada na rozliczenia z bankami z tytułu refundacji wypłaconych wcześniej premii gwarancyjnych właścicielom książeczek mieszkaniowych oraz 150 mln zł przeznaczonych jest na wydatki z tytułu przejściowego wykupu odsetek od kredytów mieszkaniowych. Oznacza to, że na faktyczne wsparcie nowego budownictwa mieszkaniowego czyli:

- budownictwa społecznego na wynajem;
- dopłat do oprocentowania kredytów mieszkaniowych dla rodzin;
- tworzenie lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych, skierowane zostanie niewiele ponad 0,1% wydatków budżetu.

Projekt budżetu na rok 2009 zapowiada więc dalsze ograniczenie wsparcia dla mieszkalnictwa, szczególnie dla zaspokajania potrzeb mieszkaniowych osób o umiarkowanych dochodach, pomimo ogromnych potrzeb w tym zakresie.

Prywatyzacja

- Analiza budżetu daje wrażenie, że rząd pomimo złożonej deklaracji prywatyzacji na dużą skalę nie ma sprecyzowanej wizji i planu działania co może prowadzić do pospiesznych i nieprzemyślanych decyzji prywatyzacyjnych;
- Pomimo nieosiągnięcia w kolejnych latach przewidywanych dochodów z dywidend i wypłat z zysku przedsiębiorstw państwowych oraz jednoosobowych spółek skarbu państwa (w 2008 roku dochody budżetu z tego tytułu będą niższe od przyjętych w ustawie budżetowej o 12,4%) oraz przyspieszenia planów prywatyzacji projektodawca po raz kolejny przewiduje wysokie wpływy z tego tytułu.

Konstrukcja budżetu

- Pozytywnie oceniamy wprowadzenie elementów budżetu zadaniowego. Natomiast adekwatność wprowadzonych mierników będzie mogła być oceniona dopiero w przyszłości. Rodzi się pytanie, jakie będą skutki nieosiągnięcia wskazanych w budżecie mierników i kto będzie decydował o ocenie przyczyn nieosiągnięcia spodziewanego celu;
- W tabelach załączników budżetowych nie ma odniesienia do 2007 i przewidywanej realizacji 2008, co utrudnia analizę projektowanej ustawy.

Opinia wstępna Krajowej Sekcji Nauki o projekcie budżetu państwa w działach "nauka" i "szkolnictwo wyższe" na rok 2009 Warszawa, 15 września 2008 r.

KRAJOWA SEKCJA NAUKI NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"
ul. Waryńskiego 12, pok. A 221
00-631 WARSZAWA
tel./fax (0-22) 825-73-63, tel. (0-22) 234-98-78
e-mail: ksn@interia.pl
<http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>
L.dz. 104/W/08
Warszawa, dn. 15 września 2008 r.

Na „naukę” w projekcie budżetu państwa na 2009 rok, łącznie ze środkami przewidzianymi w rezerwie celowej, zaplanowano 4 640 633 zł. Stanowi to w odniesieniu do PKB 0,34% i w odniesieniu do budżetu państwa 1,61%. Należy zauważyć wzrost nakładów budżetowych na badania naukowe. Jednak do wyjaśnienia pozostaje faktyczny poziom tego wzrostu i do czego on jest odniesiony. Np. na temat znaczących nakładów na naukę wypowiedział się także minister finansów, pan Jacek Rostowski: „Bardzo znaczący wzrost środków na naukę - aż o 28 proc. - jest możliwy dzięki dobrze przygotowanemu pakietowi pięciu ustaw reformujących ten sektor. Poważnie zmieni on mechanizmy wydawania pieniędzy na naukę”. Natomiast w projekcie ustawy budżetowej pisze się, że wydatki budżetu państwa na naukę zostały zaplanowane w wysokości 4 640 633 tys. zł., co oznacza nominalny wzrost w

porównaniu do wydatków ujętych w ustawie budżetowej na rok 2008 (4 102 206 tys. zł) już tylko o 13,1%. Zaplanowana na „naukę” kwota 4 640 633 tys. zł rozmija się z szumnie zapowiadany przez premiera i ministra nauki i szkolnictwa wyższego zwiększeniem nakładów na naukę o 0,158% PKB. Uwzględniając, że prognozowana wartość PKB w 2009 roku będzie się kształtować na poziomie 1 381,4 mld zł, to zgodnie z tymi zapowiedziami, w porównaniu z bieżącym rokiem środki na naukę powinny być zwiększone o 2 182 612 tys zł, a więc do kwoty 6 284 818 tys zł.

Środowisko akademickie i środowisko pracowników placówek naukowych ma prawo czuć się oszukane.

Na „szkolnictwo wyższe” w projekcie budżetu państwa na 2009 rok zaplanowano 11 185 243 tys. zł. Stanowi to w odniesieniu do PKB 0,81% i w odniesieniu do budżetu państwa 3,88%. W porównaniu z rokiem 2008 (10 744 700 plus rezerwa celowa około 305 000 tys. zł) finansowanie szkolnictwa wyższego zostaje zwiększone nominalnie o 1,2%, a więc poniżej inflacji. Tymczasem zapowiadano, że środki finansowe na szkolnictwo wyższe także będą zwiększane corocznie o 0,158% PKB. Zgodnie z tymi zapowiedziami, w porównaniu z bieżącym rokiem środki na szkolnictwo wyższe powinny być zwiększone o 2 182 612 tys zł, a więc do kwoty 13 232 312 tys zł..

Środowisko akademickie musi się czuć oszukane.

Finansowanie nauki w wymiarze 0,34% PKB oraz szkolnictwa wyższego w wymiarze 0,81% PKB w projekcie budżetu państwa na rok 2009 jest kontynuacją polityki prowadzącej do dalszej degradacji tych dziedzin.

Poziom środków finansowych ustalonych w projekcie budżetu państwa na naukę jest zbyt niski. Wyrazem wieloletniego finansowania nauki na niedostatecznym poziomie są w szczególności:

- brak instytucji pośredniczących pomiędzy obszarem nauki a przedsiębiorstwami,
- spadek liczby osób zatrudnionych w sferze B+R, w jednostkach badawczo-rozwojowych,
- kompromitujące nas wydatki na B+R w przeliczeniu na jednego mieszkańca,
- brak młodej kadry badaczy zdolnych do kreowania innowacji technologicznych,
- niska efektywność badań w kierunkach technicznych,
- wzrost dekapitalizacji aparatury naukowo-badawczej.

Tak niskie finansowanie badań naukowych z budżetu państwa w Polsce – niemal o połowę niższe w stosunku do poziomu 0,6% PKB postulowanego przez ekspertów międzynarodowych jako ostrożny wstęp do Strategii Lizbońskiej - nie daje szans na uruchomienie efektów synergii, czyli wzmocnienia osiąganego drogą łączenia finansowania badań naukowych z budżetu i ze źródeł pozabudżetowych. Nawet gdyby dziś wzrósł popyt na badania naukowe zamawiane przez gospodarkę, a tym samym zwiększyłoby się finansowanie tych badań ze źródeł pozabudżetowych, to polskie placówki naukowe będą mogły je podjąć jedynie z największym wysiłkiem - choćby ze względu na dekapitalizację aparatury naukowo-badawczej i odpływ doświadczonej kadry. Trzeba zauważyć, że wieloletnie tzw. "podprogowe" finansowanie nauki spowodowało przyjęcie przez społeczność ludzi nauki zachowań i postaw "przetrwalnikowych", zwanych niekiedy syndromem wyuczonego ascetyzmu. Z takiego stanu łatwo się nie wychodzi. Jednym z podstawowych zadań budżetu państwa w ujęciu zadaniowym powinno być odbudowanie zdolności placówek naukowych do odważnego podejmowania nowych tematów i wątków badań. Zadania tego nie da się jednak zrealizować przy nadal niezwykle skąpych środkach.

Ekipy ministerialne opracowując budżety szkolnictwa wyższego po wprowadzonym ustawą w 2001 roku trój etapowym programie kształtowania ładu płacowego w szkolnictwie wyższym - w kolejnych latach nie zwiększały jednak środków na uzasadnione wzrosty za-

trudnienia jak i na zmiany w strukturze zatrudnienia, co spowodowało, że założenia tego programu nie zostały osiągnięte. Wszelkie symulacje kosztów tego programu wskazywały, że po zakończeniu trzech etapów nakłady z budżetu państwa na szkolnictwo wyższe nieznacznie przekroczą 1,5% PKB. Gdy w roku 2004 nakłady te osiągnęły wskaźnik 1,05% PKB wydawało się, że zmierzamy w dobrym kierunku. Niestety kolejne trzy lata przyniosły tendencję spadkową. Zmniejszenie środków na wydatki rzeczowe o 25% w 2002 roku i utrzymanie tego zmniejszenia w kolejnych latach stawia dziś szkoły wyższe przed koniecznością dalszych drastycznych kroków w oszczędzaniu na wszystkim. Niezwykle trudna sytuacja szkolnictwa wyższego jest wynikiem nie tylko obiektywnych przyczyn, lecz także skutkiem świadomej realizacji błędnej koncepcji ekonomicznej zaliczającej wydatki na edukację na poziomie wyższym do konsumpcji.

Reasumując:

W odniesieniu do badań naukowych niezbędne jest podjęcie działań ratunkowych zaplanowanych na najbliższe lata, z tym, że w 2009 roku nakłady na naukę z budżetu państwa powinny osiągnąć poziom 0,6% PKB. Uważamy, że w 2009 roku nakłady z budżetu państwa na szkolnictwo wyższe powinny się kształtować na poziomie nie niższym niż 1,2% PKB.

- *Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” Janusz Sobieszkański*

**Uwagi i pytania do projektu ustawy budżetowej na rok 2009
15 września 2008 r.**

KRAJOWA SEKCJA NAUKI
NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"
ul. Waryńskiego 12, pok. A 221
00-631 WARSZAWA
tel./fax (0-22) 825-73-63, tel. (0-22) 234-98-78
e-mail: knsn@interia.pl
<http://www.solidarnosc.org.pl/~knsn>

1. Według uzasadnienia do projektu ustawy budżetowej wzrost nakładów budżetowych na badania naukowe w roku 2009 ma jednorazowy, incydentalny charakter. Na przykład w pozycji 10.1 (Prowadzenie badań naukowych) są kwoty: 3.031.024 tys. zł (2009), 2.645.733 (2010) i 2.711.592 (2011), a w poz. 10.2 (Wzmocnienie badań naukowych służących praktycznym zastosowaniom) kwoty: 1.053.992 tys. zł (2009), 894.519 (2010) i 905.724 (2011), co zatem oznacza istotny spadek w roku 2010 i niewielki wzrost w roku 2011. Rząd ujawnił w ten sposób, że nie zamierza realizować ogłoszonej w połowie kwietnia strategii dochodzenia do właściwego poziomu finansowania badań naukowych w Polsce. Natomiast przy okazji można zauważyć, że po zsumowaniu poszczególnych pozycji planowanych na 2009 r. wydatków budżetu państwa wg zadań realizowanych w ramach funkcji 10 otrzymujemy jeszcze inną niż dwie wymienione wyżej kwoty, tj. kwotę 4.623.001 tys. zł.
2. Nie wydaje się, aby do oceny prowadzenia badań naukowych najbardziej właściwe było stosowanie przede wszystkim wskaźników (mierników) typowych dla nauki akademickiej (udział liczby polskich publikacji naukowych w światowej liczbie publikacji naukowych w czasopiśmie objętych Journal Citation Reports czy udział prac indeksowanych z Polski w ogólnej liczbie prac naukowych publikowanych w Polsce).
3. Finansowanie badań naukowych pomimo planowanego na rok 2009 wzrostu nadal będzie podprogowe, tj. znacznie poniżej progu występującego w rozmaitych publikacjach, m. in. OECD, wynoszącego ok. 0,5% wydatków na naukę z budżetu danego kraju, powyżej poziomu którego można mówić o synergii nakładów na naukę z budżetu danego kraju i z jego gospodarki. Jakie są zatem przesłanki do planowanego wzrostu relacji nakładów B+R do PKB (GERD/PKB) z 0,56% w r. 2006 do 0,70% w r. 2009, podczas gdy w latach 2007-8 obserwowaliśmy (i nadal obserwujemy) szereg niekorzystnych zjawisk takich jak zahamowanie finansowania projektów rozwojowych, celowych czy istotnych z tego punktu widzenia projektów w zakresie nauk technicznych?

4. Czy w zakresie oceny efektywności badań naukowych nie należałoby wprowadzić wskaźnika związanego z liczbą wdrożeń i ich wartością?
5. Jakie jest uzasadnienie przekazania części nakładów budżetowych na naukę do dwóch wybranych resortów (zdrowia i sprawiedliwości) i czy taka praktyka będzie miała w przyszłości kontynuację? I jak w świetle tego należy tłumaczyć nieobecność w tym gronie resortu gospodarki, który jest największym odbiorcą wyników badań naukowych?
6. Czy zastosowanie nazwy „miernik” do pomiaru wybranego efektu realizowanej funkcji jest właściwe? W powszechnym użyciu tego słowa miernik oznacza przyrząd (pomiarowy) pozwalający określić wartość mierzonej wielkości, zatem może lepiej by było użyć nazwy „wskaźnik rezultatu” (tym bardziej, że takie pojęcie funkcjonuje w programach operacyjnych współfinansowanych ze środków funduszy strukturalnych UE, takich jak Innowacyjna Gospodarka POIG czy Kapitał Ludzki POKL)? Podobnie można by się zastanawiać nad użyciem określenia „funkcja” jako nazwy danego zadania budżetu państwa.
7. Gdzie w projekcie budżetu i w jakiej wysokości są zapisane środki krajowe na dofinansowanie badań naukowych (w wysokości 15%) w ramach programów operacyjnych takich jak POIG, POKL czy POIiŚ ?
8. W projekcie budżetu wymienia się tylko jeden program wieloletni dla PIB: Poprawa bezpieczeństwa i warunków pracy – I etap na lata 2008-2010. Jednostką odpowiedzialną za ten program jest Centralny Instytut Ochrony Pracy. Czy to oznacza, że nie ma więcej takich programów i że rząd od nich odchodzi?
9. W załączniku ZAL2RES.pdf w poz. 28 jest jeszcze inna kwota wydatków na naukę, a mianowicie 4.614.106 tys. zł. Pomijając już kwestię postawioną wcześniej, tzn. która kwota jest prawdziwa, gdzie i w jakiej wysokości jest strumień finansowy na Narodowe Centrum Badań i Rozwoju (NCBR), tzn. nakłady na działanie NCBR i nakłady na realizację zadań (projektów) badawczych realizowanych za pośrednictwem tej agencji? I w jakiej pozostają relacji do zadań zaplanowanych na rok 2008 i w tym roku zrealizowanych?
10. Załącznik ZAL2RES.pdf, poz. 28: dlaczego po dramatycznym spadku finansowania projektów badawczych i celowych w dziedzinie nauk technicznych (w budżecie na rok 2008) w kolejnym budżecie na rok 2009 następuje znikomy wzrost tego finansowania (zaledwie o kilka procent), chociaż budżet nauki według różnych informacji ma wzrosnąć o 18,4 a nawet 28%? Czyżby była to stała tendencja wynikająca z wątpliwości rządu, co do „siły nośnej” projektów naukowych w dziedzinie nauk technicznych dla polskiej gospodarki?
11. Załącznik ZAL2RES.pdf, poz. 28: co kryje się pod pozycją „pozostała działalność” na wysoką kwotę 604.779 tys. zł i co jest powodem takiego „ukrywania”?
12. W jakich działach i w jakiej wysokości nastąpiły w 2008 r. oszczędności w wydatkach budżetu państwa?
13. W jakiej wysokości powinny być środki finansowe na spełnienie dyspozycji ustawowej dotyczącej kształtowania wynagrodzeń w publicznym szkolnictwie wyższym?.
14. Jaka jest liczba pracowników publicznego szkolnictwa wyższego w poszczególnych grupach określonych w ustawie „Prawo o szkolnictwie wyższym” (profesorowie, adiunkci, asystenci, pracownicy nie będący nauczycielami akademickimi)?
15. Czy w budżecie państwa dla szkolnictwa wyższego uwzględniono środki na zwiększenie wynagrodzeń pracowników publicznego szkolnictwa wyższego? (Która kwota bazowa jest właściwa dla pracowników publicznego szkolnictwa wyższego?) Po zrealizowaniu 3 etapowego programu wzrostu wynagrodzeń w latach 2001 – 2005; wzrastająca co roku o wskaźnik inflacji kwota bazowa miała pozwolić na zrealizowanie założeń płacowych. .

Niestety blokada kwoty bazowej w kolejnych latach doprowadziła do pogłębienia problemów płacowych uczelni, braku zapewnienia inflacyjnego wzrostu płac, praktycznego braku możliwości prowadzenia polityki płacowej w uczelniach.

Obecnie w projekcie ustawy budżetowej jest propozycja wzrostu kwoty bazowej o 2,0% przy zakładanej inflacji 2,3%

Jednocześnie przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej wg aktualnych danych wzrosło o 9,7% a planowane na rok 2009 wynosi 3193 zł – czyli w stosunku do planowanej średniej krajowej na rok 2008 – wzrost wynosi 12,31%.

Planowany wzrost wynagrodzeń nauczycieli (Edukacja) planowany jest na 5% od stycznia i drugi 5% od września – zapisane są odrębne kwoty bazowe wyższe od kwoty bazowej stosowanej dla szkolnictwa wyższego

W szkolnictwie wyższym podobnie jak w sferze budżetowej o wzrost płac planowany jest na 3,9%, a kwota bazowa wzrasta tylko o 2% mimo, że nie przy obecnym poziomie finansowania dydaktyki nie spełnione są zapisy „Prawa o Szkolnictwie Wyższym” dot. relacji płacowych między grupami pracowników w każdej uczelni.

Jak to się ma do wypełnienia zapisów w Prawie o Szkolnictwie Wyższym – czy podobnie jak dla nauczycieli z „Edukacji” nie należy ustalić odrębną kwotę bazową dla Szkolnictwa Wyższego.

16. W tabelach powinny być podane nie tylko zamierzenia kwotowe na lata 2009 – 2011, ale dane z roku 2008. i ewentualnie % różnicy w kolejnych 4 latach.

- *Grażyna Maciejko, Kazimierz Siciński, Janusz Sobieszczęński*

POSIEDZENIE Z DNIA 30 WRZEŚNIA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 200/08

ws. opinii o projekcie ustawy MPiPS o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i uchyleniu ustawy o wykorzystaniu wpływów z prywatyzacji (...)

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” pozytywnie opiniuje projekt ustawy Ministra Pracy i Polityki Społecznej o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i uchyleniu ustawy o wykorzystywaniu wpływów z prywatyzacji części mienia Skarbu Państwa na cele związane z reformą systemu ubezpieczeń społecznych.

Decyzja Prezydium KK nr 201/08

ws. opinii o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do poselskiego (PiS) projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Decyzja Prezydium KK nr 202/08

ws. opinii o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę oraz zmianie niektórych innych ustaw

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” pozytywnie opiniuje poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę oraz zmianie niektórych innych ustaw.

Cel przedłożonego do zaopiniowania projektu, to jest podniesienie wynagrodzenia minimalnego do poziomu 50% wynagrodzenia przeciętnego, a następnie jego dalszy stopniowy wzrost do 60% jest zgodny z programowymi celami NSZZ „Solidarność” przedstawionymi stronie rządowej w Komisji Trójstronnej ds. Społeczno-Gospodarczych oraz w rozmowach dwustronnych z Rządem RP.

Decyzja Prezydium KK nr 203/08

ws. projektu dofinansowanego z EZA o tytule roboczym: „Dialog autonomiczny – prawo i praktyka w implementacji Dyrektywy 2002/14/WE”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” postanawia opracować i złożyć projekt zatytułowany roboczo: „Dialog autonomiczny – prawo i praktyka w implementacji Dyrektywy 2002/14/WE” do Europejskiego Centrum ds. Pracowniczych - EZA, której praca jest wspierana przez Komisję Europejską.

Z ramienia Prezydium KK odpowiedzialni za realizację ww. projektu będą:

1. Stefan Kubowicz – Skarbnik KK
2. Józef Mozolewski – Członek Prezydium KK

POSIEDZENIE Z DNIA 01 PAŹDZIERNIKA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 204/08

ws. dotacji finansowych

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 205/08

ws. projektu nowelizacji rozporządzenia MRR w sprawie trybu, terminów i zakresu sprawozdawczości dotyczącej realizacji NPR

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" nie wnosi uwag do projektu nowelizacji rozporządzenia MRR w sprawie trybu, terminów i zakresu sprawozdawczości dotyczącej realizacji Narodowego Planu Rozwoju oraz trybu i zakresu rozliczeń.

POSIEDZENIE Z DNIA 08 PAŹDZIERNIKA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 206/08

ws. opinii o projektach rozporządzeń MRR w sprawie udzielania przez PARP pomocy finansowej w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki oraz w sprawie udzielania pomocy publicznej w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" nie wnosi uwag do projektu rozporządzenia MRR zmieniającego rozporządzenie w sprawie udzielania przez PARP pomocy finansowej w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki oraz do projektu rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego zmieniającego rozporządzenie w sprawie udzielania pomocy publicznej w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki.

POSIEDZENIE Z DNIA 10 PAŹDZIERNIKA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 207/08

ws. akcji medialnej

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" w oparciu o uchwałę XXII Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ "Solidarność" ws. godnej pracy - "Godna praca fundamentem rozwoju Polski" postanawia przeprowadzić akcję propagandowo-informacyjną, która będzie polegała na zamieszczeniu ogłoszeń w mediach regionalnych oraz w prasie związkowej.

Równocześnie zwracamy się do Krajowej Rady Funduszu Strajkowego o współfinansowanie tej akcji analogicznie do poprzedzającej manifestację 29 sierpnia br. w Warszawie.

Decyzja Prezydium KK nr 208/08

ws. koordynacji uzgodnień i prac dot. pakietu klimatyczno-energetycznego

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" zobowiązuje Przewodniczącego Sekretariatu Górnictwa i Energetyki Kazimierza Grajczarka do koordynowania uzgodnień i prac Związku związanych ze stanowiskiem XXII Krajowego Zjazdu Delegatów oraz do reprezentowania Związku wobec administracji państwowej w zakresie tego stanowiska.

POSIEDZENIE Z DNIA 21 PAŹDZIERNIKA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 209/08

ws. opinii o projekcie rozporządzenia Prezesa RM w sprawie powołania Międzyresortowej Komisji do Spraw Najwyższych Dopuszczalnych Stężeń i Natężeń Czynników Szkodliwych dla Zdrowia w Środowisku Pracy

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" pozytywnie opiniuje projekt rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie powołania Międzyresortowej Komisji do Spraw Najwyższych Dopuszczalnych Stężeń i Natężeń Czynników Szkodliwych dla Zdrowia w Środowisku Pracy.

Prezydium KK NSZZ "Solidarność" uważa, że powoływana przez Prezesa Rady Ministrów Komisja, jest gwarantem ustanawiania w Polsce merytorycznych, zapewniających pracownikom bezpieczeństwo i ochronę zdrowia norm narażenia na czynniki fizyczne i chemiczne w miejscu pracy.

Decyzja Prezydium KK nr 210/08

ws. opinii o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" pozytywnie opiniuje poselski (PiS) projekt ustawy o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw.

Decyzja Prezydium KK nr 211/08

ws. opinii o projekcie rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych warunków wykorzystywania środków funduszu innowacyjności oraz rodzajów kosztów i obowiązków informacyjnych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" po przeanalizowaniu projektu rozporządzenia z 2 września 2008 r. Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych warunków wykorzystywania środków funduszu innowacyjności oraz rodzajów kosztów i obowiązków informacyjnych wnosi następujące uwagi.

W projektowanym rozporządzeniu Minister Gospodarki wprowadza do funduszu innowacyjności dodatkowe ograniczenia w par. 9 ust. 1 polegające na tym, że przedsiębiorca będzie mógł korzystać z funduszu innowacyjności pod warunkiem, że co roku wykaże:

- wzrost zatrudnienia w stosunku do zatrudnienia w poprzednim roku budżetowym na stanowiskach pracy związanych z prowadzeniem badań lub prac rozwojowych;
- wzrost wydatków na badania lub prace rozwojowe w stosunku do poprzedniego roku obrotowego o kwotę większą niż kwota ulgi podatkowej uzyskanej z tytułu wykorzystania środków funduszu innowacyjności w poprzednim roku podatkowym;
- wzrost przychodów netto ze sprzedaży usług badawczo-rozwojowych w stosunku do poprzedniego roku obrotowego.

Powyższy mechanizm jest nie do zaakceptowania, ponieważ uniemożliwia wykorzystanie funduszu innowacyjności.

Prezydium Komisji Krajowej proponuje, aby fundusz innowacyjności mógł być rozliczany w okresach dłuższych niż jeden rok, tj. zgodnie z propozycją Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" - 3 lata.

Decyzja Prezydium KK nr 212/08

ws. opinii o projekcie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie wynagrodzeń kuratorów zawodowych i aplikantów kuratorskich

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" nie wnosi uwag do projektu rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie wynagrodzeń kuratorów zawodowych i aplikantów kuratorskich (Dz. U. Nr 239, poz. 1071, z późn. zm.).

Decyzja Prezydium KK nr 213/08

ws. opinii o projekcie ustawy o rządowym systemie koordynacji spraw europejskich

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" nie wnosi zastrzeżeń do projektu ustawy o rządowym systemie koordynacji spraw europejskich co do całokształtu opisanych w projekcie zmian strukturalnych jednostek rządowych odpowiadających za koordynację polityk europejskich.

Jednakże, w związku z treścią zapisów w art. 14, 15, 16 i 17 projektu ustawy opisujących procedurę postępowania wobec pracowników likwidowanego Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej i zmian regulujących sytuację prawną pracowników likwidowanego UKIE, Prezydium KK NSZZ uważa, że zapisy w projekcie ustawy nie zabezpieczają dostatecznie pracowników likwidowanego UKIE przed zwolnieniami z pracy wynikającymi z tej zmiany strukturalnej.

Prezydium KK zwraca się z formalnym wnioskiem do strony rządowej, aby zawarte w art. 14 - 17 regulacje jak i wszystkie nie zapisane procedury postępowania wobec pracowników likwidowanego UKIE były przedmiotem porozumienia dwustronnego wynegocjowanego i uzgodnionego przez stronę rządową z reprezentatywnymi organizacjami związkowymi zrzeszającymi pracowników administracji rządowej.

Dokument zawartego porozumienia powinien przyjąć formalną nazwę "pracowniczego pakietu socjalnego dotyczącego pracowników likwidowanego UKIE".

Decyzja Prezydium KK nr 214/08

ws. "Deklaracji partnerów społecznych dotyczącej zapobiegania i przeciwdziałania zjawisku stresu związanego z pracą"

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" akceptuje "Deklarację partnerów społecznych dotyczącą zapobiegania i przeciwdziałania zjawisku stresu związanego z pracą" w wersji uzgodnionej przez zespół negocjacyjny KPP, PKPP "Lewiatan", OPZZ, ZRP oraz NSZZ "Solidarność". W szczególności poprzeć należy wyrażoną wspólnie wolę uwzględniania problematyki walki ze stresem w ramach negocjowanych układów zbiorowych pracy. Deklaracja ta stanowi ważny element wdrożenia w Polsce Europejskiego Porozumienia Ramowego Dotyczącego Stresu Związanego z Pracą z dnia 8 października 2004 r.

Jednocześnie Prezydium KK zwraca uwagę, że skuteczne i powszechne osiągnięcie celów w/w porozumienia wymagać może zmian i uzupełnień w obowiązujących przepisach prawnych. Kwestię tę należy rozpatrzyć najpóźniej w trakcie przeglądu deklaracji zaplanowanego po 3 latach od jej podpisania.

Decyzja Prezydium KK nr 215/08

ws. przedstawicieli NSZZ "Solidarność" w Naczelnej Radzie Zatrudnienia

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" desygnuje Jacka Smagowicza oraz Zdzisława Maszkiewicza jako przedstawicieli NSZZ "Solidarność" do prac w Naczelnej Radzie Zatrudnienia nowej kadencji.

Decyzja Prezydium KK nr 216/2008

ws. przedstawiciela NSZZ "Solidarność" w grupie roboczej EKZZ "Zabezpieczenie społeczne"

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" wyznacza Agatę Baranowską-Grycuk na członka grupy roboczej "Zabezpieczenie społeczne" Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych.

Decyzja Prezydium KK nr 217/08

ws. dotacji finansowych

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 218/08

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ "Solidarność"

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" wyraża zgodę na użycie znaku graficznego NSZZ "Solidarność" w dwóch dodatkach specjalnych do Faktu dla Wielkiej Brytanii i Irlandii poświęconych prawu pracy i warunkom zatrudnienia na Wyspach. Dodatki emitowane będą 23 i 30 października 2008 r.

Decyzja Prezydium KK nr 219/08

ws. wykonania praw właścicielskich w Solkarta Sp. z o.o.

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 220/08

ws. udzielenia zaliczki dla Solkarta Sp. z o.o.

(do użytku służbowego)

POSIEDZENIE Z DNIA 29 PAŹDZIERNIKA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 221/08

ws. manifestacji Sekcji Krajowej Przemysłu Okrętowego w Brukseli

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” udziela poparcia Sekcji Krajowej Przemysłu Okrętowego NSZZ „Solidarność” na przeprowadzenie manifestacji w Brukseli w obronie przemysłu stoczniowego.

Prezydium KK wnioskuje do Rady Krajowego Funduszu Strajkowego o refundację kosztów transportu.

Decyzja Prezydium KK nr 222/08

ws. zmiany przedstawiciela NSZZ „Solidarność” w grupie roboczej w ramach Komitetu Monitorującego PO KL

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” odwołuje Katarzynę Komorowską przedstawiciela NSZZ „Solidarność” z grupy roboczej ds. horyzontalnych w ramach Komitetu Monitorującego Program Operacyjny Kapitał Ludzki i zgłasza w jej miejsce Agnieszkę Rybczyńską.

Decyzja Prezydium KK nr 223/08

ws. akcji protestacyjnych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w oparciu o uchwałę nr 8 XXII Krajowego Zjazdu Delegatów w ramach dni protestu - w obronie godnej pracy - postanawia zorganizować:

- akcję informacyjną;

- pikiety przed Sejmem RP;

Jednocześnie Prezydium KK występuje do Rady Krajowego Funduszu Strajkowego NSZZ „Solidarność” o zrefundowanie kosztów dla struktur związku biorących w nich udział.

Szczegółowy harmonogram kolejnych zdarzeń Prezydium KK podejmie w późniejszym terminie.

Z OBRAD KOMISJI KRAJOWEJ

POSIEDZENIE Z DNIA 09 WRZEŚNIA 2008

Uchwała KK nr 18/08

ws. przyjęcia informacji o pracy KK NSZZ „Solidarność” na XXII KZD

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” przyjmuje „Informację o pracach Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w okresie od maja 2007 r do sierpnia 2008 r.” przygotowaną na XXII Krajowy Zjazd Delegatów.

Uchwała KK nr 19/08

ws. udzielenia pożyczki PPUH „Dekom” sp.z o.o.

(do użytku służbowego)

Uchwała KK nr 20/08

ws. ustanowienia roku 2009 Rokiem Niepodległości i Solidarności

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” postanawia ustanowić rok 2009 Rokiem Niepodległości i Solidarności.

Uzasadnienie:

W przyszłym roku 1 września przypada 70-ta rocznica wybuchu drugiej wojny światowej, w której zginęło 6 milionów obywateli Polski. Zabiła ona też młodą jeszcze Polską Niepodległość, odzyskaną w 1918 roku, po 123-letniej niewoli. W konsekwencji tej napaści, dwóch totalitarnych mocarstw – hitlerowskich Niemiec i komunistycznego Związku Radzieckiego – Naród Polski musiał przez 50 lat zmagać się z obcym ideowo nam systemem totalitarnym, jakim był komunizm. Kolejne daty i miejsca bohaterskich zrywów pozwalały utrzymać wiarę w odzyskanie przez Polskę Niepodległości. Ofiary żołnierzy Armii Krajowej, Poznańskiego Czerwca 1956, Grudnia 1970, Radomia 1976, stanu wojennego wprowadzonego 13 grudnia 1981 roku, złożone na Ołtarzu Ojczyzny zaowocowały – dzięki bezkrawawej Rewolucji „Solidarności” – odzyskaniem przez Polskę w 1989 roku Niepodległości. Dziś nie moglibyśmy się z niej cieszyć gdyby nie Polski Kościół. Hasło; Bóg, Honor i Ojczyzna, było dewizą życiową wielu Polaków, w tym wielkich kapłanów, m.in. Ojca Świętego Jana Pawła II, Kardynała Stefana Wyszyńskiego i ks. Jerzego Popiełuszkę, którego 25-tą rocznicę śmierci, zadanej przez barbarzyńców z ówczesnej Służby Bezpieczeństwa będziemy obchodzić w przyszłym roku.

Mamy jeszcze świeżo w pamięci słowa Ojca Świętego Jana Pawła II, prawdziwego Ojca „Solidarności”, wypowiedziane do nas w trakcie ostatniego spotkania z „Solidarnością” w Watykanie 11 listopada 2003 roku. Ojciec Święty wspominając 1989 rok i ponowne zalegalizowanie NSZZ „Solidarność” mówił: „ ... **polecam Twojej macierzyńskiej trosce „Soli-**

darność”, która znowu może działać po ponownej legalizacji w dniu 17 kwietnia. Polecam idący w parze z tym wydarzeniem proces, który zmierza do ukształtowania życia narodowego w sposób zgodny z prawami suwerennego społeczeństwa. Proszę Cię, Pani Jasnogórska, aby na drodze tego procesu wszyscy wykazywali w dalszym ciągu potrzebne męstwo, mądrość i rozwagę, służąc wspólnemu dobru.

Wspominam te wydarzenia, bo mają one szczególne znaczenie w historii naszego narodu. A wydaje się, że uchodzą one pamięci. Młodsze pokolenia nie znają już tych wydarzeń z własnego doświadczenia. Można zatem pytać, czy właściwie docenią tę wolność, którą posiadają, jeśli nie będą znali ceny, jaka została za nią zapłacona. „Solidarność” nie może zaniedbać troski o tę historię, tak bliską, a równocześnie już odległą. Nie można nie przypominać powojennych dziejów odzyskiwania wolności. To jest dziedzictwo, do którego stale trzeba wracać, aby wolność nie przeradzała się w samowolę, ale miała kształt wspólnej odpowiedzialności za losy Polski i każdego jej obywatela.”

Wykonując ten fragment testamentu Ojca Świętego ustanawiamy rok 2009 Rokiem Niepodległości i Solidarności.

Stanowisko KK 19/08

ws. sytuacji w polskich stoczniach produkcyjnych

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” popiera działania organizacji zakładowych w stocznich Gdańskiej, Gdyńskiej i Szczecińskiej w obronie tysięcy miejsc pracy, w obronie istnienia jednej z najbardziej eksportowych dziedzin naszej gospodarki.

Podejmując kampanię „Godna praca – godna emerytura” podkreślamy potrzeby i oczekiwania świata pracy oraz współodpowiedzialność polskich władz za budowanie poczucia bezpieczeństwa pracowników.

Pracownicy polskich stoczni, gdzie 28 lat temu rodziła się wolność i niepodległość, gdzie rodziła się „Solidarność”, mają pełne prawo domagać się takiego bezpieczeństwa.

Raz jeszcze zwracamy się do Komisji Europejskiej o szansę dla polskiego przemysłu okrętowego, który po skutecznej prywatyzacji będzie mógł normalnie konkurować na światowych rynkach. Takiego rozwiązania Komisja Krajowa domagała się od polskich rządów przez lata. Jednocześnie protestujemy przeciwko odmowie przez Rząd, wbrew wcześniejszym deklaracjom, konsultacji społecznej projektu restrukturyzacji i prywatyzacji Stoczni Szczecińskiej, który został przekazany do Komisji Europejskiej.

Dziękujemy Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych za poparcie naszych postulatów wobec instytucji europejskich udzielone w czerwcu br. Zwracamy się jednocześnie z apelem o dalsze wspieranie naszych działań.

2008 – ROKIEM JANA PAWŁA II

FRAGMENTY WYPOWIEDZI OJCA ŚWIĘTEGO JANA PAWŁA II

Rodzaj więzi międzyludzkiej

W obliczu krzyczących niesprawiedliwości, płynących z systemów ostatniego stulecia, robotnicy zwłaszcza w przemyśle, zareagowali, odkrywając ponad wspólną

nędzą siłę, jaką przedstawia zorganizowane działanie. Będąc ofiarami tych samych niesprawiedliwości, zjednoczyli się we wspólnym działaniu. W encyklice o pracy ludzkiej nazwałem tę reakcję „słuszną re-

akcją społeczną”; sytuacja ta wyzwoliła wielki zryw solidarności pomiędzy ludźmi pracy, a przede wszystkim pomiędzy pracownikami przemysłu. To wezwanie do solidarności i wspólnego działania skierowane do ludzi pracy – przede wszystkim wycinkowej, monotonnej pracy w zakładach przemysłowych, która ograniczała osobowość ludzką na rzecz panującej nad nią maszyny – posiadało swoją doniosłą wartość i wymowę z punktu widzenia etyki społecznej. Była to reakcja przeciwko degradacji człowieka jako podmiotu pracy [...], która połączyła świat robotniczy we wspólnocie wielkiej solidarności [por. Laborem exercens, AAS 73 (1981) 595, nr 8]].

Przemówienie na 68 Sesji Międzynarodowej Organizacji Pracy, Genewa, 15 czerwca 1981

W imię przyszłości człowieka i ludzkości trzeba było wypowiedzieć to słowo solidarność. Dziś płynie ono szeroką falą poprzez świat, który rozumie, że nie możemy żyć wedle zasady „wszyscy przeciw wszystkim” ale tylko wedle zasady „wszyscy z wszystkimi”, „wszyscy dla wszystkich” [...]. To słowo jest Waszą chlubą, ludzie polskiego morza, Ludzie Gdańska i Gdyni, Trójmiasta, którzy żywo macie w pamięci wydarzenia lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych [...].

Gdynia, 11 czerwca 1987

Tak więc zasada, którą dziś nazywamy zasadą solidarności, i której aktualność zarówno każdego porządku wewnętrznym każdego Narodu, jak i w porządku międzynarodowym przypomniałem w encyklice *Sollicitudo rei socialis* (por. *Sollicitudo rei socialis*, 38-40; por. też Jan XXIII, *Mater et Magistra*, 23), jawi się jako jedna z fundamentalnych zasad chrześcijańskiej koncepcji organizacji społecznej i politycznej. Mówi o niej wielokrotnie Leon XIII, nazywając ją podobnie jak filozofia grecka – „przyjaźnią”; Pius XI używa tu niemniej znamiennej określenia: „miłość społeczna”, zaś Paweł VI, włączając do tego pojęcia wielorakie współczesne wymiary kwestii społecznej, mówi o „cywilizacji miłości”. [por. *Rerum novarum*, 41-44: QA: AAS 23 (1931) 208 nr 110; Paweł VI, Homilia na zakończenie Roku Świętego, 1975: AAS 68 (1076) 145: Orędzie na

Światowy Dzień Pokoju 1977: AAS 68 (1076) 709].

Centesimus annus, 10

Świadomość dobra wspólnego

Praktykowanie solidarności wewnątrz każdego społeczeństwa posiada wartość wtedy, gdy jego członkowie uznają się wzajemnie za osoby. Ci, którzy posiadają większe znaczenie dysponując większymi zasobami dóbr i usług, winni poczuwać się do odpowiedzialności za słabszych i być gotowi do dzielenia z nimi tego, co posiadają. Słabsi ze swej strony, postępując w tym samym duchu solidarności, nie powinni przyjmować postawy czysto biernej lub niszczącej tkankę społeczną, ale dopominając się o swoje słuszne prawa, wini również dawać swój należny wkład w dobro wspólne. Grupy pośrednie zaś nie powinny egoistycznie popierać własnych interesów, ale szanować interesy innych.

Sollicitudo rei socialis, 39

Przezwyciężenie własnego egoizmu

Solidarność musi iść przed walką. Wówczas ludzkość może przetrwać. I może przetrwać i rozwijać się każdy naród w wielkiej ludzkiej rodzinie. Bo co to znaczy solidarność? Solidarność to znaczy sposób bytowania (na przykład narodu) w wielości ludzkiej, w jedności, w uszanowaniu wszystkich różnic, wszystkich odmienności, jakie pomiędzy ludźmi zachodzą a więc jedność w wielości, a więc pluralizm, to wszystko mieści się w pojęciu solidarności. Sposób bytowania ludzkiej wielości, mniejszej lub większej, całej ludzkości, poszczególnego narodu, bytowania w jedności godnej człowieka. Powiedziałem: solidarność musi iść przed walką. Dopowiem: solidarność również wyzwala walkę. Ale nie jest to nigdy walka przeciw drugiemu. Walka, która traktuje człowieka jako wroga i nieprzyjaciela – dąży do jego zniszczenia. Jest to walka o człowieka, o jego prawa, o jego prawdziwy postęp: walka o dojrzały kształt życia ludzkiego. Wtedy bowiem to życie ludzkie na ziemi staje się „bardziej ludzkie”, kiedy rządzi się prawdą, wolnością, sprawiedliwością i miłością.

Gdynia, 11 czerwca 1987

Świadomość współzależności między ludźmi i narodami

Wszyscy zdajemy sobie sprawę z tego, że to dzisiejsze spotkanie w Parlamencie byłoby niemożliwe bez zdecydowanego sprzeciwu polskich robotników na Wybrzeżu w pamiętnym Sierpniu 1980 roku. Nie byłoby możliwe bez „Solidarności”, która wybrała drogę pokojowej walki o prawa człowieka i całego narodu. Wybrała także zasadę, jakże powszechnie wtedy akceptowaną, że „nie ma wolności bez solidarności”: solidarności z drugim człowiekiem, solidarności przekraczającej różnego rodzaju bariery klasowe, światopoglądowe, kulturowe, a nawet geograficzne, czego świadectwem była pamięć o losie naszych wschodnich sąsiadów. Konsekwencją wyboru takich właśnie pokojowych metod walki o społeczeństwo wolnych obywateli i o demokratyczne państwo, były – mimo cierpień, ofiar i upokorzeń stanu wojennego i lat następnych – wydarzenia roku 1989, które zapoczątkowały wielkie zmiany polityczne i społeczne w Polsce i Europie. [Jeszcze niedawno wspominaliśmy to z Kanclerzem Helmutem Kohlem, podczas odwiedzin przy Bramie Brandenburskiej w Berlinie.]

O tych wydarzeniach nie wolno nam zapomnieć. Przyniosły one nie tylko upragnioną wolność, ale w sposób decydujący przyczyniły się do upadku murów, które przez niemal półwiecze oddzielały od wolnego świata społeczeństwa i narody naszej części kontynentu. Te historyczne przemiany zapisały się w dziejach współczesnych jako przykład i nauka, że w dążeniu ku wielkim celom życia zbiorowego „człowiek krocząc swym historycznym szlakiem, może wybrać drogę najwyższych aspiracji ludzkiego ducha” (Przemówienie w siedzibie ONZ, 5 X 1995). Może i powinien przede wszystkim wybrać postawę miłości, braterstwa i solidarności, postawę szacunku dla godności człowieka, a więc te wartości, które wtedy zadecydowały o zwycięstwie [bez jakże groźnej konfrontacji atomowej].

Pamięć o moralnych przestąpieniach „Solidarności”, a także o naszych jakże często tragicznych doświadczeniach historycznych, winna dziś oddziaływać w więk-

szym stopniu na jakość polskiego życia zbiorowego, na styl uprawiania polityki czy jakiegokolwiek działalności publicznej, zwłaszcza takiej, która jest sprawowana na mocy społecznego wyboru i zaufania.

Przemówienie w Parlamencie, Warszawa, 11 czerwca 1999

W Gdańsku przed dziewiętnastu laty narodziła się „Solidarność”. Było to przełomowe wydarzenie w historii naszego narodu, ale także w dziejach Europy. „Solidarność” otworzyła bramy wolności w krajach zniewolonych systemem totalitarnym, zburzyła mur berliński i przyczyniła się do zjednoczenia Europy rozdzielonej od czasów II wojny światowej na dwa bloki. Nie wolno nam nigdy tego zatrzeć w pamięci. To wydarzenie należy do naszego dziedzictwa narodowego.

Sopot, 5 czerwca 1999

„Jeden drugiego brzemiona noście” (Ga 6, 2) – to zwięzłe zdanie Apostoła jest inspiracją dla międzyludzkiej i społecznej solidarności. Solidarność – to znaczy: jeden i drugi, a skoro brzemię, to brzemię niesione razem, we wspólnocie. Wspólnocie więc nigdy: jeden przeciw drugiemu. Jedni – przeciw drugim. I nigdy „brzemię” dźwigane przez człowieka samotnie. Bez pomocy drugich. Nie może być walka silniejsza od solidarności.

Gdańsk, - Zaspą, 12 czerwca 1987

Etos miasta winien opierać się przede wszystkim na solidarności. Każdy z was styka się z poważnymi problemami społecznymi i gospodarczymi, których nie da się rozwiązać, jeśli nie stworzymy nowego stylu ludzkiej solidarności. Instytucje i organizacje społeczne na różnych poziomach, a także samo państwo muszą współuczestniczyć w krzewieniu powszechnego ruchu solidarności między wszystkimi sektorami społeczeństwa, otaczając szczególną troską ludzi słabych i zepchniętych na margines. Nie tylko dlatego, że tak wypada. Jest to wymóg porządku moralnego, którego trzeba nauczyć wszystkich ludzi i który winien leżeć na sercu – jako sprawa sumienia – wszystkim osobom mającym jakikolwiek wpływ na życie społeczne.

Do burmistrzów uczestniczących w „Globalization Conference”, Rzym. 13 maja 2002

Celem solidarności musi być tworzenie bardziej ludzkiego świata dla wszystkich – świata, w którego kształtowaniu każdy człowiek będzie mógł uczestniczyć w sposób pozytywny i owocny, a w którym dobrobyt części obywateli nie będzie już przeszkodą w rozwoju innych ludzi, ale będzie go wspomagał.

Do burmistrzów uczestniczących w „Globalization Conference”, Rzym. 13 maja 2002

W życiu każdego narodu gwarancją postępu społecznego i rozwoju człowieka jest szacunek dla praw osoby ludzkiej. Głębokie poszanowanie godności i praw przysługujących każdemu z racji tego, że jest takim samym człowiekiem jak wszyscy inni, stanowi zabezpieczenie samej egzystencji osoby w przynależnej jej godności i należnego jej uczestnictwa w życiu społecznym. W identyczny sposób gwarancją nieskrępowanego istnienia każdego narodu, a poprzez to należnego mu aktywnego współuczestnictwa w życiu międzynarodowym, jest szacunek dla praw poszczególnych nacji i ludów. Bez tego nie sposób mówić o solidarności. Aby była możliwa solidarność globalna, państwa muszą przede wszystkim szanować prawa człowieka w stosunku do własnych obywateli, tak by przedstawiciele danego narodu odczytali to jako wyraz ich suwerennego bytu; po drugie, państwa i narody muszą szanować w pełni prawa innych narodów, świadome tego, że im także nie odmówi się należnych im praw.

Detroit, 15 października 1987

Rok Święty zachęca zatem do ponownego odkrycia sensu i wartości pracy. Wzywa także do rozwiązania kwestii nierówności ekonomicznych i społecznych istniejących w świecie pracy oraz do przywrócenia właściwej hierarchii wartości, tak aby pierwsze miejsce zajmowała godność pracujących mężczyzn i kobiet, ich wolność, odpowiedzialność i współuczestnictwo. Zachęca też do uzdrawiania sytuacji niesprawiedliwości, w duchu poszanowania kultur i wzorców rozwojowych każdego narodu.

Pragnę teraz wyrazić solidarność z wszystkimi, którzy cierpią z powodu braku pracy, zbyt niskiej płacy, zbyt niskiej płacy, niedostatku środków materialnych. Myślę zwłaszcza o społecznościach zmuszonych do życia w ubóstwie, które ubliża ich godności, pozbawia je udziału w dobrach ziemi i każe żywić się tym, co spada ze stołu bogatych (por. *Incarnationis misterium*, 12). Uzdrawianie tych sytuacji to prawdziwe dzieło sprawiedliwości i pokoju.

Nowe zjawiska, które silnie oddziałują na proces produkcji, takie jak globalizacja finansów, ekonomii, handlu i pracy w żadnym wypadku nie mogą zagrażać godności i priorytetowi osoby ani też wolności i demokracji poszczególnych narodów. Solidarność, współdziałanie i możliwość kierowania owymi radykalnymi przemianami jeśli nie stanowią rozwiązania, to z całą pewnością dostarczają koniecznych gwarancji etycznych, że osoby i narody nie będą narzędziami, lecz aktywnymi uczestnikami procesu budowy swej przyszłości. Realizacja tych postulatów jest możliwa i tym samym staje się naszym obowiązkiem.

Jubileusz Ludzi pracy, Rzym, 1 maja 2000

Serdecznie pozdrawiam ludzi pracy z Polski przybyłych na jubileuszowe spotkanie do Rzymu. Słowa szczególnego pozdrowienia kieruję do członków i władz „Solidarności” z przewodniczącym dr. Marianem Krzaklewskim. Dziękuję za to, że licznie uczestniczyliście w tym dzisiejszym spotkaniu. Pozdrawiam różne grupy zawodowe, pracowników i pracodawców. Cieszę się waszą obecnością i pragnę wam powiedzieć, że jesteście mi szczególnie bliscy. Bardzo pragnę, aby w naszej Ojczyźnie wszyscy mieli pracę, aby mogli zdobywać chleb wysiłkiem swoich rąk i mieli godziwe warunki pracy. Niech wasza praca służy pomnażaniu dobra wspólnego, dobra osoby i społeczeństwa, niech jednoczy, a nie dzieli, niech przynosi radość i staje się źródłem błogosławieństwa. Moje pozdrowienie zechciejcie zanieść wszystkim ludziom pracy w Polsce.

Przemówienie do ludzi pracy. Rzym, 1 maja 2000

Integralny rozwój osoby ludzkiej w pracy nie stoi w sprzeczności, lecz raczej

sprzyja większej jej wydajności i skuteczności, choć może osłabić ugruntowany porządek władzy. Przedsiębiorstwa nie można uważać jedynie za „zrzeszenie kapitałów”; jest ono równocześnie „zrzeszeniem osób”, w skład którego wchodzi w różny sposób i w różnych zakresach odpowiedzialności zarówno ci, którzy wnoszą konieczny do jego działalności kapitał, jak i ci, którzy w tę działalność wnoszą swą pracę. Dla osiągnięcia tych celów potrzebny jest wciąż jeszcze wielki związkowy ruch pracowników, zmierzający do wyzwolenia oraz integralnej promocji osoby ludzkiej.

Centesimus annus, 29

Zabiegając o słuszne uprawnienia swych członków, związki zawodowe posługują się także metodą strajku, czyli zaprzestania pracy, jako pewnego rodzaju ultimatum skierowanym do odpowiedzialnych czynników, a nade wszystko do pracodawców. Jest to metoda, którą katolicka nauka społeczna uważa za uprawnioną pod odpowiednimi warunkami i we właściwych granicach. Pracownicy powinni w związku z tym mieć zapewnione prawo do strajku, bez osobistych sankcji karnych za uczestnictwo w nim. Przyznając, że jest to środek uprawniony, trzeba równocześnie podkreślić, że strajk pozostaje poniekąd środkiem ostatecznym. Nie można go nadużywać. Nie można zwłaszcza nadużywać go dla rozgrywek „politycznych”. Ponadto nie należy nigdy zapominać o tym, że nieodzowne usługi dla życia społecznego winny być zawsze zabezpieczone, w razie konieczności nawet za pomocą odpowiednich środków prawnych. Nadużywanie strajku może prowadzić do paraliżowania całego życia społeczno-ekonomicznego, co jest sprzeczne z wymogami wspólnego dobra społeczeństwa, które odpowiada także właściwie rozumianej naturze samej pracy.

Laborem exercens, 20

Solidarność pomaga nam dostrzec „drugiego” – osobę, lud czy naród – nie jako narzędzie, którego zdolność do pracy czy odporność fizyczną można takim kosz-

tem wykorzystać, a potem gdy przestaje być użyteczny, odrzucić, ale jako „podobnego nam”, jako „pomoc” (Rdz. 18, 20) czyniąc go na równi z sobą uczestnikiem „uczty życia”, na którą Bóg zaprasza jednakowo wszystkich.

Sollicitudo rei socialis, 39

I dlatego – zanim stąd odejdę – proszę Was, abyście całe to duchowe dziedzictwo, któremu na imię „Polska”, raz jeszcze przyjęli z wiarą, nadzieją i miłością – taką, jaką zaszczepia w nas Chrystus na chrzcie świętym:

abyście nigdy nie zwątpili i nie znużyli się i nie zniechęcili,

abyście nie podcinali tych korzeni, z których wyrastamy.

Proszę Was:

abyście mieli ufność nawet wbrew każdej swojej słabości,

abyście szukali zawsze duchowej mocy u Tego, u którego tyle pokoleń ojców naszych i matek ją znajdowało,

abyście od Niego nigdy nie odstąpili,

abyście nigdy nie utracili tej wolności ducha, do której On „wyzwał” człowieka,

abyście nigdy nie wzgardzili tą Miłością, która jest „największa”, która się wyraziła przez Krzyż, a bez której życie ludzkie nie ma ani korzenia, ani sensu.

Kraków, 9 czerwca 1979

Gdziekolwiek jesteśmy. Nie można się z tym dziedzictwem rozstać. Nie można go pomniejszać przez naszą ludzka małość. Nie można go rozpraszać. Nie można się nim posługiwać dla egoistycznych celów. Nawet gdyby ten egoizm był osłonięty jakimiś pozorami. Dziedzictwo, któremu na imię Polska, domaga się słów prawdziwych, rzetelnych i prostych.

Wigilijna audyencja dla Polaków, Rzym, 24 grudnia 1988

30. ROCZNICA WYBORU KAROLA WOJTYŁY NA PAPIEŻA

30 lat temu Kardynał Karol Wojtyła został wybrany na Papieża. Pierwszy Polak w 2000 letniej historii Kościoła, pierwszy Papież spoza Włoch od 450 lat na Stolicy Piotrowej. Pierwsza wizyta Ojca Świętego w Polsce uświadomiła społeczeństwu własną siłę. Jego poparcie dla "Solidarności", widoczne dla całego świata, miało nie tylko moralny charakter. Zmobilizował opinię świata. Bez niego nie dokonałaby się przemiana Europy. Nie byłoby "Solidarności". Nie runąłby mur berliński. Nie byłoby "aksamitnej rewolucji".

Ojciec Święty w encyklice "Laborem excercens" wskazywał filozoficzne i teologiczne podwaliny "Solidarności". Nieustannie przypominał nam o prawach człowieka i prawie do samostanowienia.

"Jeden drugiego brzemiona noście - to związane zdanie Apostoła jest inspiracją dla międzyludzkiej i społecznej solidarności. Solidarność to znaczy jeden i drugi, a skoro brzemię, to brzemię niesione razem, we wspólnocie. A więc nigdy jeden przeciw drugiemu. Jedni przeciw drugim. I nigdy "brzemię" dźwigane przez człowieka samotnie. Bez pomocy drugich. Nie może być walka silniejsza od solidarności. Nie może być program walki ponad programem soli-

darności. Inaczej rosną zbyt ciężkie brzemiona. I rozkład tych brzemion narasta w sposób nieproporcjonalny. Gorzej jeszcze, gdy mówi się - naprzód walka, choćby w znaczeniu walki klas, to bardzo łatwo drugi czy drudzy pozostają na "polu społecznym" przede wszystkim jako wrogowie. jako ci, których trzeba zwalczać, których trzeba niszczyć. Nie jako ci, z którymi trzeba szukać porozumienia, z którymi wspólnie należy obmyślać jak dźwigać brzemiona. Jeden drugiego brzemiona noście."

Kiedy Ojciec Święty spotkał się z "Solidarności" w listopadzie 2003 r. powiedział m.in. "Zdarza się, iż pracodawcy w Polsce odmawiają podwładnym prawa do odpoczynku, do świadczeń lekarskich, a nawet do macierzyństwa. Czy nie oznacza to ograniczania wolności, o jaką walczyła "Solidarność"? Pozostaje wiele do zrobienia w tym względzie. Ten obowiązek spoczywa na władzach państwowych, na instytucjach prawnych, ale także na "Solidarności", z którą świat pracy różnych sektorów związał wiele nadziei. Nie można tej nadziei zawieść." Dodał także, że chociaż władza przechodzi z rąk do rąk, to "Solidarności" nie może zabraknąć tam, gdzie są pracownicy.

KAMPANIA GODNA PRACA – GODNA EMERYTURA

GODNIE, CZYLI PO LUDZKU

NSZZ Solidarność zainicjowała kampanię "Godna praca - godna emerytura". W ogólnym bilansie chodzi o godne życie. Zwrócenie uwagi na fakt, że poziom wynagrodzenia przekłada się na popyt wewnętrzny i wzrost gospodarczy. Tym samym nakręcanie koniunktury i likwidację bezrobocia. Również na wysokość emerytury, od której

zależać będą warunki bytowe w jesieni życia.

Chodzi także o pracę bezpieczną. Państwowa Inspekcja Pracy wciąż alarmuje, że wypadków przy pracy prowadzących do śmierci lub trwałego kalectwa jest ciągle dużo. Słowo "godność" brzmi dzisiaj jak głos nie z tej epoki. Polski kapitalizm złapał się we własne sieci. Ludzie już nie chcą pracować za marne grosze i być traktowani

jak frajerzy. Każda praca, nawet najgorzej opłacana tzw. prosta, ma przecież swoją wartość przez swój mózół. Przez fakt, że jest pracą. Tymczasem w Polsce nadal nie szanuje się pracownika. Blokują możliwości zakładania w zakładzie związków zawodowych, usiłuje zastraszać, zwalnia związkowców za to, że upominają się o swoje prawa, i potem latami muszą się w sądzie procesować. Bywają nawet do firmy przywracani, ale gorycz zostaje. Z goryczy kiełkuje poczucie krzywdy i bunt.

Co to za Polska

- Chcemy pracować, chcemy godnie zarabiać - mówią związkowcy. Takie hasło znajdziemy na ulotkach wydanych przez Komisję Krajową Solidarności. Nie jest ono bezzasadne. 65 proc. pracowników otrzymuje wynagrodzenie nie przekraczające średniej krajowej. Choć od dawna mamy równouprawnienie, kobiety zarabiają w Polsce średnio o 23 proc. mniej niż mężczyźni, pracując na tych samych stanowiskach. 10 proc. pracowników zarabia na poziomie płacy minimalnej. 2,5 miliona Polaków żyje w sferze ubóstwa. Najtrudniej jest dzieciom. 20 proc. z nich dotkniętych jest biedą. Niełatwo bywa również młodym, nawet jeśli pracują - 93 proc. prac dostępnych dla młodych, stanowią prace nieformalne.

Polska zajmuje drugie miejsce pod względem rozpiętości płac.

- Co to za Polska? - powiedzieli do kamery pracownicy z Warmii, których właścicielka firmy oszukała i wypłaciła za 3 miesiące pracy przy wyrębie lasu po 100 zł. Dlatego Solidarność bije na alarm. Niskie płace to emigracja wykwalifikowanych pracowników. Zastępy popadających w patologie eurosierot. Niskie płace wpychają ludzi w bierność zawodową. Niskie wynagrodzenia to w przyszłości niskie emerytury i ustawianie się po dodatki w kolejce do pomocy społecznej.

O tym, że wdrożony w Polsce system emerytalny może prowadzić do zagrożenia ubóstwem osób o niskich zarobkach przestrzegają nawet analitycy OECD i zachęcają do gromadzenia dodatkowych oszczędności. Problem w tym, że wiele rodzin żadnych oszczędności nie ma. "60

proc. Polaków sygnalizowało, że miałyby bardzo poważne problemy z pokryciem niespodziewanych wydatków na kwotę równą miesięcznemu dochodowi stanowiącemu w naszym kraju próg zagrożenie ubóstwem; ponad 70 proc. respondentów zgłaszających ten problem stanowiły osoby o dochodach powyżej progu ubóstwa" - czytamy w raporcie o sytuacji społecznej w Unii Europejskiej w 2007 roku.

Pracujący biedni

Co czwarty Polak ma trudności z regularną spłatą zobowiązań.

"Raport UE pokazuje także, że problem wykluczenia społecznego nie ogranicza się do bezrobotnych. Świadczy o tym zjawisko występowania working poor - pracujących biednych - wśród których procent zagrożenia ubóstwem w Polsce był wyższy niż w innych krajach UE" - informuje Michał Sobczyk w artykule "Polska w europejskim zwierciadle".

A z analiz GUS dotyczących struktury wynagrodzeń wynika, że co szósty pracujący Polak otrzymuje wynagrodzenie uznawane za niskie, tj. nie przekraczające 50 proc. wynagrodzenia przeciętnego. A zatem 15 proc., czyli co szóste pracownice gospodarstwo domowe, uzyskuje dochody na głowę, które uprawniają jej członków do otrzymywania świadczeń z pomocy społecznej! Analitycy z OECD informują, że w niektórych krajach, np. Francji, Portugalii czy Wielkiej Brytanii, w ramach reform emerytalnych są podejmowane starania o lepszą ochronę emerytalną osób mało zarabiających. Gdzie indziej zaś, np. w Polsce czy na Słowacji, rządy dążą do wzmocnienia związku między wysokością przysługujących świadczeń emerytalnych a zarobkami, co może prowadzić do zagrożenia ubóstwem osób o niskich wynagrodzeniach.

Z tego powodu w Polsce, zdaniem ekspertów OECD, przetrwanie korzyści reformy z najmniej i średnio zarabiających na najlepiej uposażonych, może w przyszłości spowodować większą presję na system pomocy społecznej. Sygnalizują konieczność gromadzenia dodatkowych oszczędności, nawet jeśli pracownik opłaca składki przez cały okres pracy zawodowej.

Ale ogromna rzesza Polaków żyje na kredyt. Solidarność, rozpoczynając batalię o godne płace i godne emerytury, ma te uwagi na względzie.

- Płace Polaków rosną w trzykrotnie szybszym tempie niż ceny - poinformowała ostatnio minister pracy i polityki społecznej Jolanta Fedak. Komu rosną? - pytają Polacy, bo w przeciętnej rodzinie się tego nie odczuwa.

Ochroniać słabszych

Dla Solidarności godne zatrudnienie jest równoznaczne z pracą zapewniającą sprawiedliwy dochód, gwarantującą godne utrzymanie, dobre i bezpieczne warunki pracy. To także dostęp do wartościowej i produktywnej pracy, dającej możliwość osobistego rozwoju. Związkowcy przypominają, że mamy w Polsce, często naruszane przez pracodawców prawo do zrzeszania się, do negocjacji zbiorowych, do informacji i ochrony prawnej. Prawa te często pozostają zapisem na papierze.

Przypominają też, że ludzie mają prawo do ochrony przed stratą lub spadkiem dochodów z powodu bezrobocia, wypadku, macierzyństwa lub starości. Że zadaniem państwa jest zwalczanie marginalizacji i wykluczenia społecznego i zapewnienie bezpieczeństwa tym, którzy z różnych przyczyn pracy nie mają. Uważają, że rozwiązywaniu tych wszystkich zgłaszanych przez "S" problemów powinien służyć dialog społeczny, z udziałem reprezentatywnych organizacji pracowników i pracodawców. Dialog autentyczny, nie pozorny.

- Społeczeństwo polskie, dzięki Solidarności, wykazało się nieprawdopodobną cierpliwością przez cały okres przechodzenia do gospodarki rynkowej - uważa socjolog prof. Andrzej Rychard. Twierdzi, że mówiąc o wykluczeniu, cały czas operujemy schematami ze starej perspektywy, przyjmując, że w wykluczeniu istnieje zasadnicza różnica między tymi, którzy pracują i tymi, którzy pozostają bezrobotni.

- Ale wśród osób pracujących jest też wielu wykluczonych. Jeżeli ktoś jest pracownikiem magazynowym w hipermarkecie to jego sytuacja społeczna wcale nie jest lepsza od sytuacji bezrobotnego pracującego na czarno. To nie jest granica między

światem pracy a światem bez pracy. Granica się przesunęła. Przebiega między światem pracy godnej, a światem pracy eksploatowanej. Nie wystarczy mówić, że problemem jest bezrobocie, chociaż pozostaje nim nadal, choć malejącym. Problemem jest także pewien rodzaj wykluczenia wynikający z wycisku, płacy źle opłacanej. Z tym mamy do czynienia również w Polsce - mówi Rychard.

Środek się nie udał

Profesor uważa, że władze myślą stereotypami. Sądzą, że jak jest cicho i nie ma protestów, to ludzie rzeczywistość akceptują, a jak robi się głośno to znaczy, że jest źle.

- Tymczasem ta cisza może być zwiastunem niezadowolenia o wiele bardziej groźnym, choć trudniej dostrzegalnym, i również może oznaczać jakąś nierównowagę - twierdzi socjolog. Jego zdaniem wrażenie, które teraz powstaje, że jesteśmy u progu jakiegoś nowego konfliktu, bierze się stąd, że zostały nadmuchane sukcesy, co spowodowało, iż poszły w górę aspiracje społeczne.

- Media cały czas nas karmią, że jesteśmy niemal tygrysem Europy, integracja europejska się udała, a jednak kiedy zajrzemy do domu Kowalskiego w małym miasteczku, który na mikroskalę jest autorem tego sukcesu, widzimy, że niekoniecznie mu się życie polepszyło. Ci ludzie mogą czuć się sfrustrowani - mówi Rychard.

Dr Andrzej Zybała z Centrum Partnerstwa Społecznego "Dialog" podkreśla, że Polska jest krajem o bardzo głębokich nierównościach społecznych. Potwierdza to ostatni raport unijny. Joanna Heidtman socjolog i psycholog biznesu twierdzi, że owszem, nad Wisłą przybywa milionerów, ale polskie społeczeństwo przeszło już fazę pogodzenia się z gospodarką wolnorynkową, a więc również z nierównościami majątkowymi, które są jej integralnym składnikiem.

- Nastąpiła także zmiana pokoleniowa. Młodzi ludzie, wyrosli w warunkach kapitalizmu, dużo łatwiej niż ich rodzice godzą się z faktem rozwarstwienia dochodów - twierdzi Heidtman. I uważa, że u nas solidarność społeczna nie istnieje, bo pol-

scy milionerzy nie są tak skorzy do dzielenia się swoim bogactwem jak w innych krajach Zachodu.

- Dużą część odpowiedzialności ponosi niechęć wobec przedsiębiorczości państwo. Sądzę, że powinniśmy się zastanowić, co trzeba zrobić, aby polscy milionerzy chcieli być solidarni - mówi Heidtman.

W opinii ekonomistki, prof. Stanisławy Golinowskiej za szybko się rozwarstwiliśmy. Mamy już milionerów, których jest za mało, ale trzeba podjąć intensywne działania na rzecz tworzenia środka. Ten środek musi być bogatszy, bo grosz składany do grosza daje efekt masy. Środek nam się nie udał, ponieważ polityka ekonomiczna wspierania inicjatyw i tworzenia infrastruktury dla biznesu jest słaba. Poza tym konsumpcjonizm wielu właścicieli firm jest przerażający. Niewielu przedsiębiorców postrzega swoją działalność w dłuższej perspektywie. Często jest ważniejsze, by firma rozwijała się dzisiaj. A przecież rynek globalny jest trudny, trzeba mieć w sobie wartości purytańskie, by inwestować i się kształcić. Jeśli ktoś "objada" swoją firmę i chce się nachapać, to źle też traktuje

pracownika. Tymczasem kapitał ludzki jest wartością pozadyskusyjną. Gdy powstają więzi z firmą, emocje, rodzą się wartości zupełnie innego wymiaru. Rodzi się szacunek i okazuje się, że ludzie, którzy mają do siebie zaufanie współpracując tworzą więcej.

Tak więc wyzyskiwanie pracowników na dłuższą metę się ludziom biznesu nie opłaca. Wykluczenie i jego patologiczne konsekwencje rodzą koszty społeczne. Za to trzeba płacić. Muszą płacić także pracodawcy, którzy domagają się obniżenia podatków. Koło się zamyka.

Dr Andrzej Zybala dostrzega problem w tym, że w ciągu ostatnich dwudziestu lat po upadku komunizmu nie stworzyliśmy modelu polityki społecznej, który by chociaż usiłował budować równowagę i spójność społeczną.

- Nie zrozumieliśmy, że trzeba kreować politykę publiczną wyrównywania szans. W krajach starej Unii bardzo dobrze to rozumieją - dodaje.

• Alicja Dołowska, *Tygodnik Solidarność*

„SOLIDARNOŚĆ” ZAPRASZA PREMIERA TUSKA

W związku z tym, że inne obowiązki uniemożliwiły Panu Premierowi spotkanie z delegacją NSZZ „Solidarność” podczas zorganizowanej przez nasz Związek manifestacji w ramach kampanii „Godna praca – godna emerytura”, zwracam się do Pana Premiera o wyznaczenie innego terminu spotkania z delegacją „Solidarności”. Chcielibyśmy –

oprócz osobistego przekazania petycji – wyjaśnić i omówić sformułowane tam postulaty.

Pozostaję z nadzieją, że Pan premier znajdzie czas na spotkanie.

• Janusz Śniadek
Gdańsk 5.09.2008 r.

PREMIER ODPOWIADA „SOLIDARNOŚCI”

W dniu manifestacji „Solidarności” 29 sierpnia br. ze względu na inne obowiązki nie mogłem osobiście przyjąć państwa petycji. W moim imieniu uczynili to przedstawiciele Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i właściwych resortów.

Uważam, że hasło prowadzonej przez Państwa kampanii społecznej „Godna praca – godna emerytura” jest wspólne dla wszystkich stron dialogu społecznego w Polsce. Warto dalej rozmawiać o tym, jak ten słuszny cel realizować.

Najlepszym miejscem dla takiej debaty a także analizy możliwości i warunków spełnienia zgłoszonych przez Państwa oczekiwań jest Komisja Trójstronna. Uważam, że spotkanie poświęcone tematowi wskazanym przez Państwa w petycji powinno odbywać się na jej forum. Jestem gotów przyjąć zaproszenie i uczestniczyć w takim spotkaniu.

Donald Tusk
Warszawa, 25.09.2008r.

DNI PROTESTÓW PRACOWNICZYCH

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" zobowiązał Komisję Krajową do przygotowania dni protestów pracowniczych pod hasłami "Godna praca-godna emerytura". Delegaci zwrócili się do wszystkich struktur związku o włączenie się w kampanię.

Delegaci XXII Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ "Solidarność" negatywnie ocenili brak działań rządu i parlamentu na rzecz stworzenia warunków godnej pracy. Zdaniem związkowców obietnice z kampanii wyborczej nie są realizowane a koszty, tzw. "taniego państwa" przerzucane są na obywateli, którzy płacąc podatki - muszą z "własnej kieszeni" finansować ochronę zdrowia czy edukację. Dlatego NSZZ "S" wezwał wszystkie struktury Związku do włączenia się organizację miesiąca protestów pod hasłem "Godna praca-godna emerytura".

Sprzeciw „Solidarności”

NSZZ "Solidarność" sprzeciwia się:

- rosnącemu rozwarstwieniu dochodów - stale zwiększa się rozpiętość między grupą zarabiającą najmniej i grupą, która zarabia najwięcej. 65 proc. pracowników w Polsce zarabia poniżej średniej krajowej, rośnie też grupa pracowników, którzy mimo pracy muszą korzystać z pomocy społecznej;
- źle przygotowanym i społecznie szkodliwym reformom w ochronie zdrowia i edukacji, które mogą pogorszyć dostępność do ochrony zdrowia i edukacji;
- niewystarczającemu wzrostowi wynagrodzeń, który nie rekompensuje wzrostu kosztów utrzymania;
- łamaniu praw pracowniczych i związkowych, które prowadzi do głębokiego kryzysu dialogu społecznego;

Polska gospodarka ciągle potrzebuje wzrostu płac w celu utrwalenia wysokiego tempa wzrostu opartego na popycie wewnętrznym. - W czasie globalnego kryzysu finansowego okazuje się, że "niewidzialna ręka rynku" nie załatwi wszystkiego. Dzisiaj jesteśmy w sytuacji, że polityka

niskich płac przy jednoczesnym zachęcaniu pracowników do zadłużania się może doprowadzić do katastrofy - mówi Janusz Śniadek, przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność".

Dalszy wzrost płac i standardu życia jest konieczny także ze względu na zapowiedzi premiera dotyczące szybkiego wprowadzenia euro. Przy obecnej różnicy w poziomie wynagrodzeń czy systemu osłon socjalnych może zepchnąć wielu pracowników w sferę ubóstwa. Dlatego NSZZ "S" uważa, że przed wprowadzeniem euro należy zrobić wszystko aby wyrównać nie tylko poziom rozwoju gospodarczego, ale także wynagrodzeń.

Emerytury pomostowe

Zaprotestowano przeciwko skierowaniu do Sejmu niezgodnionego z partnerami społecznymi projektu ustawy o emeryturach pomostowych i zwrócili się do posłów na Sejm o odrzucenie projektu ustawy w pierwszym czytaniu. Zdaniem NSZZ "S" przedstawiony Sejmowi projekt nie wyeliminował wad poprzednich projektów dotyczących m.in. drastycznego ograniczenia (w stosunku do pierwotnych założeń zawartych w art. 24 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) zakresu podmiotowego prawa do emerytury pomostowej; przyjętej w ustawie zasady wygaszania prawa do emerytury pomostowej, co stoi w rażącej sprzeczności z zasadą, że to kryteria medyczne (ocena czynników ryzyka wcześniejszej utraty zdolności do pracy) oraz kryterium bezpieczeństwa publicznego są podstawowymi kryteriami kwalifikowania prac jako wykonywanych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze; nie uwzględnienia wszystkich czynników ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, osób wykonujących pracę w szczególnych warunkach oraz metody obiektywnej kwalifikacji rodzajów prac uprawniających do emerytur pomostowych.

Reforma służby zdrowia

Przygotowana przez rząd reforma służby zdrowia jest źle przygotowana i

przerzucająca w dużym stopniu koszty tzw. "taniego państwa" na obywateli. Związkowcy domagają się od Rządu RP poszanowania konstytucyjnych praw obywateli do ochrony zdrowia, a w sposób szczególnie zapewnienia równego dostępu do świadczenia opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. "Obligatoryjne przekształcenie placówek służby zdrowia przez samorządy w spółki prawa handlowego stanowi wygodny pretekst dla rządu do odsunięcia bezpośredniej odpowiedzialności za kondycje ekonomiczną służby zdrowia w Polsce i może stać się początkiem prywatyzacji usług szpitalnych na masową skalę. „Solidarność” stanowczo sprzeciwia się próbom dalszego przerzucania kosztów leczenia na pacjentów. Bez podniesienia wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne i wprowadzenia jednolitego dla całego kraju elektronicznego systemu rejestracji usług medycznych nie da się zbudować nowoczesnego systemu usług medycznych dostępnych dla wszystkich, a nie dla wybranych"

Reforma oświaty

Związkowcy skrytykowali przygotowaną przez rząd reformę oświaty. Zdaniem związkowców zamiast realizacji wyborczych obietnic, rząd proponuje zwiększenie tygodniowego pensum, likwiduje prawo nauczycieli do wcześniejszej emerytury i proponuje kontrowersyjne, liberalne zmiany, mające charakter prywatyzacyjny i uwłaszczeniowy. Krajowy Zjazd Delegatów nie zgadza się na liberalizację prawa oświatowego, oznaczającą pozbywanie się

przez państwo odpowiedzialności za narodowy charakter kształcenia, wychowywania i przekazywania pamięci historycznej młodemu pokoleniu Polaków i żąda od Ministerstwa Edukacji Narodowej natychmiastowego wycofania się z takich projektów. Delegaci argumentują swoje stanowisko faktem, że z pomysłów pełnej decentralizacji i przekazywania odpowiedzialności za prowadzenie i nadzorowanie szkół na samorządy lokalne, wycofują się lub planują wycofywanie kraje europejskie. Delegaci XXII KZD przypomnieli również, że "Solidarność" od lat domaga się zwiększenia nakładów na oświatę na poziomie nie mniejszym niż 5 proc. Produktu Krajowego Brutto, co byłoby spełnieniem na minimalnym poziomie skromnej normy światowej, zawartej w wytycznych ONZ (UNESCO).

Solidarność bliżej pracowników

Jednym ze sposobów obrony przed niekorzystnymi dla pracowników zjawiskami jest organizowanie się w związki zawodowe. Delegaci XXII KZD przyjęli uchwałę pod tytułem się <<NSZZ "Solidarność" bliżej pracowników>>. "Tylko pracownicy zrzeszeni w silnym i dobrze zorganizowanym związku są w stanie skutecznie przeciwstawić się tym niekorzystnym dla świata pracy tendencjom. Tylko silny związek jest w stanie prowadzić, a jeśli trzeba - wymusić - rzeczywisty dialog społeczny, konieczny dla zrównoważonego rozwoju gospodarczego całego kraju" - czytamy w uchwale. Delegaci zobowiązali struktury Związku do przygotowania planów rozwoju na każdym szczeblu Związku.

DZIAŁ DS. POLITYKI SPOŁECZNEJ

WSKAŹNIKI GUS

Wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych w sierpniu 2008 r.

Wyszczególnienie	VIII 2008			I-VIII 2008
	XII 2007=100	VIII 2007=100	VII 2008=100	I-VIII 2007=100
O G Ó Ł E M	102,4	104,8	99,6	104,4
Żywność, napoje bezalkoholowe	101,1	106,8	99,0	107,0

Dział ds. Polityki Społecznej

i alkoholowe oraz wyroby tytoniowe				
Żywność i napoje bezalkoholowe	100,2	106,9	98,4	107,3
Napoje alkoholowe i wyroby tytoniowe	105,0	106,4	101,8	105,8
Odzież i obuwie	92,3	92,4	98,2	92,9
Mieszkanie	106,7	108,0	100,3	106,8
Użytkowanie mieszkania i nośniki energii	108,1	109,6	100,4	108,2
w tym nośniki energii	108,8	110,9	100,5	108,2
Wyposażenie mieszkania i prowadzenie gospodarstwa domowego	101,5	102,1	100,1	102,1
Zdrowie	102,4	103,5	100,1	103,4
Transport	102,7	104,3	99,2	105,3
w tym paliwa do prywatnych środków transportu	103,5	106,8	98,1	109,4
Łączność	100,4	100,7	99,7	98,7
Rekreacja i kultura	101,9	101,4	99,5	98,7
Edukacja	101,5	103,5	100,4	103,2
Restauracje i hotele	104,8	106,8	100,4	105,9
Inne towary i usługi	101,1	101,4	100,3	101,6

**Przeciętne zatrudnienie i wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw¹
w sierpniu 2008 r.**

Wyszczególnienie	VIII 2008			I-VIII 2008
	w liczbach bezwzględnych	VII 2008 = 100	VIII 2007 = 100	I-VIII 2007=100
Sektor przedsiębiorstw				
Zatrudnienie w tys.	5398,5	00,0	104,2	105,3
Przeciętne wynagrodzenie ogółem (brutto) w zł	3165,14	98,0	109,7	111,3
w tym bez wypłat z zysku	3162,61	98,6	109,8	111,5

Mieszkania oddane do użytkowania^{a)} I-VIII 2008 r.

Formy budownictwa	2008				
	liczba mieszkań	VIII		I-VIII	
		VIII 2007=100	VII 2008 = 100	liczba mieszkań	I -VIII 2007=100
Ogółem	10540	91,2	73,9	92986	122,5
Spółdzielcze	717	180,2	84,0	5275	116,9
Indywidualne	5315	88,5	92,6	44776	105,1
Przeznaczone na sprzedaż lub wynajem	4125	91,6	59,0	39180	161,5
Pozostałe ^{b)}	383	58,6	56,8	3746	82,8

Źródło: GUS

Wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych we wrześniu 2008 r.

Wyszczególnienie	IX 2008		I-IX 2008	
	XII 2007=100	IX 2007=100	VIII 2008=100	I-IX 2007= 100
O G Ó Ł E M	102,8	104,5	100,3	104,4
Żywność, napoje bezalkoholowe i alkoholowe oraz wyroby tytoniowe	101,8	105,5	100,7	106,8

Dział ds. Walki z Bezrobociem

Zywność i napoje bezalkoholowe	100,8	105,1	100,6	107,0
Napoje alkoholowe i wyroby tytoniowe	106,2	107,1	101,2	105,9
Odzież i obuwie	93,6	93,8	101,4	93,0
Mieszkanie	107,3	108,4	100,6	107,0
Użytkowanie mieszkania i nośniki energii	108,9	110,1	100,7	108,4
w tym nośniki energii	110,0	111,7	101,1	108,6
Wyposażenie mieszkania i prowadzenie gospodarstwa domowego	101,7	102,2	100,2	102,1
Zdrowie	102,6	103,5	100,2	103,4
Transport	101,1	102,6	98,5	105,0
w tym paliwa do prywatnych środków transportu	101,0	103,7	97,6	108,7
Łączność	100,4	100,7	100,0	98,9
Rekreacja i kultura	101,6	101,4	99,6	99,0
Edukacja	102,9	104,2	101,4	103,3
Restauracje i hotele	105,3	106,7	100,5	106,0
Inne towary i usługi	101,0	101,3	100,0	101,5

**Przeciętne zatrudnienie i wynagrodzenie
w sektorze przedsiębiorstw¹ we wrześniu 2008 r.**

Wyszczególnienie	IX 2008			I-IX 2008
	w liczbach bezwzględnych	VIII 2008 = 100	I-IX 2007 = 100	I-IX 2007=100
Sektor przedsiębiorstw				
Zatrudnienie w tys.	5403,5	100,1	104,1	105,2
Przeciętne wynagrodzenie ogółem (brutto) w zł	3171,65	100,2	110,9	111,3
w tym bez wypłat z zysku	3170,83	100,3	111,0	111,4

Mieszkania oddane do użytkowania^{a)} w okresie I-IX 2008 r.

Formy budownictwa	2008				
	liczba mieszkań	IX		I-IX	
		IX 2007=100	VIII 2008 = 100	liczba mieszkań	I-IX 2007=100
Ogółem	14007	126,9	132,9	106995	123,1
Spółdzielcze	1164	172,2	162,3	6439	124,1
Indywidualne	6098	112,1	114,7	50874	105,9
Przeznaczone na sprzedaż lub wynajem	6358	143,4	154,1	45547	158,7
Pozostałe ^{b)}	387	79,5	100,5	4135	82,5

- a) Dane meldunkowe - mogą ulec zmianie po opracowaniu sprawozdań kwartalnych
b) Zakładowe, komunalne, społeczne czynszowe

DZIAŁ DS. WALKI Z BEZROBOCIEM

UWAGI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” DO PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O PROMOCJI ZATRUDNIENIA I INSTYTUCJACH RYNKU PRACY

Szanowna Pani
Jolanta Fedak
Minister Pracy i Polityki Społecznej
dot. DRP-X-021-9-107-IS/SS/08
WZB/112/08
Szanowna Pani Minister

W odpowiedzi na pismo z dnia 14 sierpnia 2008r. dotyczące wyjaśnień związanych z uwagami NSZZ „Solidarność” do projektu ustawy o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, przedstawiam nasze stanowisko w przedmiotowej sprawie.

NSZZ „Solidarność” podtrzymuje dotychczasowe stanowisko wyrażone w decyzji Prezydium KK NSZZ „Solidarność” Nr 136/08 wskazując jednocześnie, iż poniżej, w odniesieniu do argumentów zawartych w piśmie z dnia 14 sierpnia 2008r., przedstawione zostały zasadnicze elementy stanowiska NSZZ „Solidarność”. Niektóre z nich zostaną rozwinięte w dalszej części pisma.

Ad.2.

Niezrozumiałe jest nieuwzględnienie propozycji zmian związanych z rejestracją centralnymi. Argumenty przedstawione w Państwa piśmie z dnia 14 sierpnia 2008r. również przemawiają za propozycją NSZZ „Solidarność”. Jednocześnie wskazuję, iż możliwe jest udostępnianie przedmiotowych informacji w sposób zgodny z regulacjami przedstawionych ustaw.

Podtrzymujemy nasze stanowisko.

Ad.3.

W odniesieniu do uwag związanych ze zmianami w rozdziale 13 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, dotyczącymi lokalnych i regionalnych projektów rynku pracy, nie przedstawiono jakiegokolwiek argumentu przemawiającego

za polepszeniem sytuacji na rynku pracy (w wyniku proponowanych zmian). Natomiast odniesiono się ogólnikowo do bliżej nieokreślonego skutku w postaci poszerzenia możliwości aktywizacji zawodowej o tzw. „specyficzne elementy wspierające zatrudnienie”. Tymczasem programy lokalne i regionalne należy znacząco zwiększyć. Programy specjalne winny być jedynie formą uzupełnienia.

Podtrzymujemy nasze stanowisko.

Ad.4.

W związku z powołaniem się na zasadę opcjonalnego charakteru dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006r., dotyczącej usług na rynku wewnętrznym, uprzejmie wnoszę o wyjaśnienie przyczyny skorzystania z ww. prawa do niezastosowania art. 2 ust. 2 lit. e tej Dyrektywy.

Zróżnicowanie dotyczące konieczności posiadania zezwoleń do prowadzenia działalności gospodarczej przez polskie agencje zatrudnienia i z drugiej strony brak konieczności posiadania takich zezwoleń przez zagraniczne agencje zatrudnienia oznacza (niezależnie od tego czy regulacja taka istnieje obecnie) naruszenie zasady równości wobec prawa przewidzianej w art. 32 Konstytucji RP.

Podtrzymujemy nasze stanowisko.

Ad.5.

W nawiązaniu do propozycji wprowadzenia definicji uzasadnionej przyczyny odmowy przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy, wskazuję, iż oczywistym jest brak możliwości stworzenia wolnego od subiektywnej interpretacji katalogu ww. przyczyn. Nadto zwracam uwagę, iż powszechnie

przyjęte reguły wykładni, w odniesieniu do naszej propozycji, pozwalają na osiągnięcie pozytywnego jej rezultatu. Jednocześnie proszę o ewentualne szczegółowe uwagi dotyczące przedmiotowej definicji (uwagi dotyczące jej „słabych punktów”). Naszym zdaniem wprowadzenie definicji dookreślającej uzasadnione przyczyny odmowy przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy, ograniczy swobodę w ramach uznania administracyjnego i przyczyni do wprowadzenia rozwiązania sprawiedliwego dla osób bezrobotnych.

Podtrzymujemy nasze stanowisko.

Ad.6.

Nie mogę również zgodzić się z wyjaśnieniami dotyczącymi podwyższenia progów stóp bezrobocia oraz likwidacją 18 miesięcznego okresu pobierania zasiłku. Jednocześnie wskazuję, iż łączne przyjmowanie przedmiotowych propozycji zmian, w przedmiotowym zakresie oznacza, iż nieznacznym zwiększeniem wysokości zasiłku dla części bezrobotnych spowoduje pozbawienie (zgodnie z wolą projektodawcy) tego zasiłku znaczną część bezrobotnych.

Podtrzymujemy nasze stanowisko.

Ad.7.

Odnosząc się do zmiany przewidzianej w art. 68 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, dotyczącej wykluczenia związków zawodowych z konsultacji związanych z wydatkowaniem środków z funduszu szkoleniowego, w związku z wyjaśnieniami zawartymi w piśmie z dnia 14 sierpnia 2008r. wskazuję, iż w propozycji zmiany nie przewidziano zawarcia porozumienia pomiędzy pracodawcą a pracownikiem. W projekcie ustawy stwierdzono natomiast, iż wydatkowanie środków funduszu szkoleniowego następuje na podstawie „postanowienia pracodawcy”. Zwracam uwagę, iż wydatkowanie

środków z funduszu szkoleniowego w oparciu o właściwy plan (z uwzględnieniem stanowiska organizacji związkowej) zapewnia spójność wydatków, w szczególności w odniesieniu do zakładów pracy zatrudniających większą liczbę pracowników.

Podtrzymujemy nasze stanowisko.

Ad.9.

Wprowadzenie tzw. „specyficznych elementów zatrudnienia” stawia pod znakiem zapytania cały katalog instrumentów i usług rynku pracy. Wskazać należy, iż jest to pojęcie niedookreślone, stwarzające dużą swobodę w podejmowaniu środków przez PUP. Zwracam uwagę na możliwość zaistnienia problemów związanych z weryfikacją zasadności zastosowania przez PUP „specyficznych elementów zatrudnienia”.

Ad.10.

W odniesieniu do wyjaśnienia nr 10 wskazuję, iż nie przedstawiono nam tekstu przeformułowanego przepisu. W związku z czym nie jest możliwa ocena jego brzmienia.

Ad.11.

Równocześnie zwracam uwagę, że w piśmie Waszym nie odpowiedziano na nasze zastrzeżenia z pkt. 3 i pkt. 5, a to właśnie brak uwolnienia publicznych służb zatrudnienia od obowiązku ubezpieczenia bezrobotnych i brak etatów na aktywne pośrednictwo będzie barierą w reformowaniu publicznych służb zatrudnienia.

Podtrzymując opinię Prezydium KK z 23.07.2008r., zwracamy uwagę, iż nasze poprawki mają na celu polepszenie sytuacji osób bezrobotnych i pracowników publicznych służb zatrudnienia, a także uczciwych pracodawców.

- *Z wyrazami szacunku, - Jacek Smagowicz*

LIST WS. UWAG ZWIĄZKU DO PROJEKTU O ZMIANIE USTAWY O PROMOCJI ZATRUDNIENIA I INSTYTUCJACH RYNKU PRACY

Minister Pracy i Polityki Społecznej
Jolanta Fedak

DRP-X-021-9-107-IS/SS/08

Pan

Janusz Śniadek

Przewodniczący

Komisji Krajowej

Niezależnego Samorządnego

Związku Zawodowego „Solidarność”

Szanowny Panie Przewodniczący,

Niniejszym chciałabym podziękować za uwagi do projektu o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw nadesłane przy piśmie z dnia 23.07.2008 r. Jednocześnie odnosząc się do przekazanych uwag uprzejmie wyjaśniam:

1. Uwaga dotycząca rezygnacji z Krajowego Planu Działań na Rzecz Zatrudnienia została uwzględniona.
2. W zakresie uwagi dotyczącej rejestrów centralnych tworzonych przez ministra właściwego do spraw pracy wyjaśniam, iż w instytucjach publicznych służb zatrudnienia są już prowadzone przedmiotowe rejestry. Obecnie proponowane zmiany mają jedynie, w większości przypadków, umożliwić zebranie w jednym miejscu informacji w nich zawartych w celu sprawnego zarządzania i efektywnego alokowania środków finansowych. Zmiany te obejmują: monitorowanie wydatków środków finansowych, ograniczenie możliwości nadużyć z powodu nienależnie uzyskanych świadczeń, uproszczenie sprawozdawczości oraz prowadzenia kompleksowych analiz zmian zachodzących na rynku pracy. Możliwość zrealizowania proponowanych zapisów zależy od możliwości finansowych i organizacyjnych – dlatego też nie jest to zapis obligatoryjny. Przedmiotowe rejestry zawierają dane osobowe, w związku z tym dane te nie mogą być udostępnione w sposób niekontrolowany i każdemu chętnemu. W wielu przypadkach są to

nawet dane „wrażliwe”. Sposób udostępnienia takich danych podlega regulacjom prawnym zawartym w odrębnych ustawach:

- Ustawie z dnia 29.08.1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2002 r. Nr 101 poz. 926, z późn. zm.),
- Ustawa z dnia 17.02.2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.).

Proponowane mają zrealizować delegacje prawne zawarte w powołanych ustawach.

3. Zastąpienie dotychczas przewidzianych w Rozdziale 13 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy lokalnych i regionalnych projektów rynku pracy nie jest zawężeniem podejmowanych działań, lecz poszerzeniem możliwości aktywizacji zawodowej o tzw. „specyficzne elementy wspierające zatrudnienie”. Należy bowiem podkreślić, iż programy lokalne i regionalne bazujące podobnie jak programy specjalne na ofercie usług i instrumentów ustawy były wykorzystywane w niewielkim stopniu. Tymczasem zastąpienie ich przez programy specjalne nie tylko nie zawęzi działań adresowanych do bezrobotnych, poszukujących pracy niepozostających w zatrudnieniu i pracowników zagrożonych zwolnieniami w trybie ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844, z późn. zm.), a wręcz przeciwnie poszerzy i uelastyczni zakres i formy pomocy oferowanej przez urząd. W świetle powyższego zastąpienie tego typu przedsięwzięć nie jest zawężeniem działań, lecz poszerzeniem możliwości aktywizacji zawo-

dowej o tzw. „specyficzne elementy wspierające zatrudnienie”.

4. W zakresie uwag do zmian w Rozdziale 6 – Agencje zatrudnienia informuję, iż zgłoszone uwagi nie mogą zostać uwzględnione. Mimo, iż art. 2 ust. 2 lit. e dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym stanowi, że dyrektywa ta nie ma zastosowania do usług agencji pracy tymczasowej, jednakże nie powoduje to wyłączenia tych usług spod zasady swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, o których mowa w art. 43 i 49 Traktatu WE. Ponadto wyłączenia zawarte w dyrektywie mają charakter opcjonalny, tzn. że państwa członkowskie mogą zgodnie z własnym uznaniem stosować niektóre z ogólnych zasad i rozwiązań w niej zawartych do usług podlegających wyraźnemu wyłączeniu spod zakresu jej zastosowania.

Natomiast w kwestii braku konieczności uzyskiwania przez agencje zatrudnienia zarejestrowane w innym państwie członkowskim (świadczących usługi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) wpisu do polskiego rejestru agencji zatrudnienia konieczne jest zwrócenie uwagi, iż aktualnie obowiązujące przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy także przewidują taką możliwość łącznie w okresie do 3 miesięcy w roku kalendarzowym. Nie jest to więc sytuacja nowa i jest zgodna z art. 49 Traktatu WE.

Z kolei zmiana polegająca na wprowadzeniu jednego certyfikatu w miejsce odrębnych certyfikatów na każdy rodzaj działalności prowadzonej przez agencje zatrudnienia ma na celu uproszczenie procedur. Podmiot składający wniosek o wpis do rejestru agencji zatrudnienia będzie otrzymywał jeden certyfikat potwierdzający wpis do rejestru, natomiast zakres działania danej agencji będzie wynikał z samego wpisu. W związku z tym, w przypadku jakiegokolwiek zmiany w zakresie działania agencji wpisanej do rejestru, nie będzie konieczności wydawania nowego czy też zwrotu certyfikatu – zmianie podlegał będzie wpis

w rejestrze, natomiast certyfikat pozostanie ten sam. Organ rejestracyjny będzie miał zatem nadal pełną kontrolę nad zakresem działalności poszczególnych agencji.

5. W zakresie propozycji zachowania dotychczasowych przepisów art. 36 ust. 5 dotyczących zgłaszania przez pracodawcę informacji o wolnych miejscach zatrudnienia informuję, iż propozycja nie została uwzględniona. W art. 36 uchylono trzy dotychczasowe przepisy zamieszczone w ust. 5, 6 i 7 i tym samym zniesiono nałożone na pracodawcę obowiązki: informowania urzędu pracy o wolnych miejscach zatrudnienia, uzyskiwania od kandydatów do pracy oświadczeń o pozostawaniu w rejestrach urzędów pracy oraz powiadamiania urzędu pracy o zatrudnieniu bezrobotnego. Propozycja wprowadzenia zmian w zakresie obowiązków pracodawców jest skutkiem uwag, nadesłanych przez komisję Nadzwyczajną „Przyjazne Państwo” do spraw związanych z ograniczaniem biurokracji. Podobna opinia w tej kwestii wpłynęła do resortu pracy z Biura Rzecznika Praw Obywatelskich. Trzeba tu wskazać, że nieprzestrzeżenie przepisu art. 36 ust. 5 w dotychczasowym brzmieniu nie skutkuje żadnymi konsekwencjami, co powoduje, że w praktyce przepis ten nie jest wykonywany przez pracodawców i nie wpływa na wzrastanie liczby ofert pracy zgłaszanych do urzędów pracy. W związku z tym jego dalsze utrzymywanie nie wydaje się uzasadnione.

Zauważalny w ostatnim okresie brak rąk do pracy powoduje, że pracodawcy coraz częściej zwracają się do urzędów pracy o pomoc w znalezieniu kandydatów do pracy. W przypadku braku w rejestrach urzędu kandydatów o odpowiednich kwalifikacjach urzędy mogą zaproponować przeszkolenie dobranych przez doradców zawodowych bezrobotnych i po ich przeszkoleniu (nabyciu nowych lub podwyższeniu posiadanych kwalifikacji) skierowanie do pracy u pracodawcy, który zgłosił ofertę pracy. Zakres informacji, jaki winna zawierać oferta został określony w przepi-

sach Załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 2 marca 2007 w sprawie standardów usług rynku pracy w Części I – standard pośrednictwa pracy w punkcie 2 – Postępowanie przy przyjmowaniu oferty pracy. Przyjmując ofertę od pracodawcy pośrednik pracy ustala warunki realizacji oferty: termin realizacji, okres aktualności oferty, oferowane przez pracodawcę warunki pracy i płacy, wymagania dotyczące kwalifikacji i umiejętności bezrobotnych kierowanych przez urząd w odpowiedzi na ofertę.

W zakresie propozycji wprowadzenia definicji uzasadnionej przyczyny odmowy przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy informuję, że w dotychczasowych przepisach zdefiniowane jest pojęcie odpowiedniej pracy, odwołującej się do kwalifikacji lub doświadczenia zawodowego bezrobotnego oraz jego stanu zdrowia. Zdefiniowana jest również osoba bezrobotna tj. taka osoba, która jest zdolna i gotowa do podjęcia pracy, która rejestruje się w urzędzie pracy w celu uzyskania określonej pomocy. W ocenie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej nie jest natomiast możliwe stworzenie wyczerpującego katalogu sytuacji, który w sposób precyzyjny i wolny od subiektywnej interpretacji określałby uzasadnione przyczyny odmowy przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy. Jednocześnie zaproponowany przez autora katalog zawiera także takie przyczyny, które cechują się z jednej strony dużą dozą subiektywizmu, z drugiej zaś – nie istnieją powszechnie uznane kryteria oceny tych przyczyn.

6. W zakresie zmiany art. 49 wyjaśniam, iż podwyższenie progów stop bezrobocia oraz likwidacja 18 miesięcznego okresu pobierania zasiłku uzasadnione jest zmianą sytuacji na rynku pracy oraz spadkiem bezrobocia. Należy zauważyć, iż wraz z proponowanymi zmianami ulega znacznemu podwyższeniu kwota zasiłku. Postulowane zmiany należy więc przyjmować łącznie.

7. W zakresie zastrzeżenia zgłoszonego do zmiany w art. 68 ustawy należy zauważyć, iż jest ono nieprecyzyjne. Istotą znowelizowanego przepisu nie jest „wykluczenie związków zawodowych z procesu konsultacji związanego z wydatkowaniem środków z funduszu szkoleniowego”, ale wyeliminowanie konieczności tworzenia planu szkoleniowego uzgadnianego przez pracodawcę z zakładową organizacją związkową i wydawanie środków funduszu szkoleniowego na podstawie tego planu. Intencją ustawodawcy było uelastycznienie i uproszczenie warunków związanych zarówno z organizowaniem szkoleń jak i z gospodarowaniem środkami funduszu szkoleniowego. Przyjęto, że pracodawca i pracownik mają najlepszą orientację co do potrzeb szkoleniowych, a zatem decyzję o podjęciu szkolenia mogą podejmować w oparciu o zawierane między sobą porozumienie, a nie w oparciu o plan szkoleniowy uzgadniany ze związkami zawodowymi. Tym samym wydatkowanie środków funduszu szkoleniowego w oparciu o plan szkoleń uzgadniany z zakładową organizacją związkową jest bezprzedmiotowe. Niemniej jednak nowelizacja utrzymuje przepis, że „utworzenie, funkcjonowanie i likwidację funduszu szkoleniowego reguluje układ zbiorowy pracy lub regulamin funduszu szkoleniowego”. Dokumenty te powstają na mocy odrębnych przepisów w uzgodnieniu z organizacją związkową.
8. Proponowana definicja odpowiedniej pracy zawiera odniesienie do minimalnego wynagrodzenia. Zgodnie z tą definicją odpowiednia praca powinna między innymi umożliwiać osiągnięcie miesięcznego wynagrodzenia brutto w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę. Minimalne wynagrodzenia, regulowane odrębnymi przepisami, jest wynagrodzeniem dopuszczalnym i legalnym w obowiązującym porządku prawnym. Jednocześnie wprowadzenie wymogu wyższego niż wynagrodzenie minimalne wcale nie musi skutkować rzeczywistą poprawą uposażenia dla osoby podejmującej pracę, bowiem do spełnienia tego wa-

runku wystarczy przekroczenie minimum o bardzo małą kwotę np. 10 groszy lub złotówkę.

9. Wprowadzenie tzw. specyficznych elementów wspierających zatrudnienie podyktowane zostało sugestiami powiatowych urzędów pracy. Z praktyki jednostek terenowych wynika, iż w niektórych sytuacjach dla realizacji programów aktywizacyjnych (programów specjalnych) konieczne jest zastosowanie pewnych elementów nieopisanych i wprost nienazwanych w ustawie o promocji zatrudnienia. Należy zwrócić uwagę, iż ustawa zawiera zamknięty katalog instrumentów i usług rynku pracy i w niektórych przypadkach katalog ten okazuje się niewystarczający z

uwagi na specyficzne potrzeby np. adresata aktywizacji.

10. W zakresie definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 21b ustawy przepis ten został przeformułowany i w mojej opinii nie będzie budził wątpliwości interpretacyjnych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia zwracam się z prośbą o odstąpienie od zgłoszonych uwag w zakresie w jakim nie zostały one uwzględnione, bowiem przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw ma na celu poprawę sytuacji zarówno osób bezrobotnych jak i pracodawców.

- *Z wyrazami szacunku Minister wz. Jarosław Duda - sekretarz stanu*

KOMITET MONITORUJĄCY SPO ROZWÓJ ZASOBÓW LUDZKICH

17 września (niestety) br. odbyło się XVI posiedzenie Komitetu Monitorującego Sektorowy Program Operacyjny Rozwój Zasobów Ludzkich i XIX posiedzenie Komitetu Monitorującego PIW EQUAL pod przewodnictwem J.Pawłowskiego (MRR) i P.Chorażęgo (IZ SPO RZL).

Zwróciłem uwagę, że nie odpowiedziano na pytania NSZZ „Solidarność” (2.06.2008) o ilości przeszkolonych urzędników psz w zakresie standardów usług oraz ilości osób bezrobotnych, którym odmówiono udziału w programach aktywizacji.

Ze sprawozdania okresowego z wykonania SPO RZL za I półrocze 2008 wynika, że na koniec czerwca 2008 zatwierdzono do realizacji 4.011 projektów, z czego na aktywną politykę rynku pracy 2.936 (priorytet 1) i 832 na rozwój społeczeństwa opartego na wiedzy (priorytet 2), 243 projekty dotyczyły pomocy technicznej. Łączna wartość dofinansowania z Europejskiego Funduszu Społecznego wyniosła ponad 5,7 mld zł. co stanowi 116% alokacji finansowej na lata 2004 – 06. (wszystkie dane policzone od początku uruchomienia Programu).

W I półroczu 2008 w ramach projektów realizowanych w priorytecie 1. i 2. SPO RZL wsparciem objęto ponad 100 tys. osób (od początku realizacji Programu objęto pomocą prawie 1.560 tys. osób).

W ramach osób objętych wsparciem wystąpiło około 41,1% mężczyzn i 58,9% kobiet (więcej kobiet to działanie 2.2 – nauczycielki, oraz 1.2 + 1.6 kobiety wyłączanie).

Wśród osób objętych wsparciem w ramach RZL najczęściej było beneficjentów w działaniach 2.3 (516,9 tys. osób), 1.2 (341,3 tys.) i 1.3 (289,4 tys.).

Dominowali bezrobotni (45%) w tym młodzież do 25 roku życia (20,9%) i długotrwale bezrobotni (14,6%).

W odniesieniu do form wsparcia realizowanych w ramach SPO RZL najbardziej rozpowszechnione były różne formy pomocy w poszukiwaniu pracy (19,9%), szkolenia (17%) poradnictwo zawodowe (16,5%), pośrednictwo pracy (14%), szkolenie dla przedsiębiorców i pracowników (14,4%).

W ramach działań regionalnych (1.2 +1.3) najczęściej osób wsparto w wojewódz-

twach: mazowieckim, śląskim, dolnośląskim i wielkopolskim.

Do końca czerwca 2008 wsparciem objęto ponad 190 tys. przedsiębiorstw, głównie z małych i średnich przedsiębiorstw (50,7%), oraz 125,3 tys. instytucji (głównie szkoły i publiczne jednostki kształcenia).

Ponieważ SPO RZL 04 – 06 jest obecnie domykany, obecne dane zbliżone są do ostatecznych danych (nie należy oczekiwać dużego wzrostu).

W toku debaty wyraziłem sprzeciw wobec braku wyjaśnień dlaczego wystąpiło w realizacji niskie wykorzystanie środków w działaniach 1.1, 1.5, 1.6, dlaczego znacząco mniej osób objęto działaniami 1.2, 1.3 i 1.5, oraz dlaczego prawie 2/3 firm w Polsce nie stosuje żadnych rozwiązań ułatwiających łączenie życia zawodowego z opieką nad dzieckiem.

23.10.2008 r. w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego odbyło się ósme posiedzenie podkomitetu monitorującego ds. zatrudnienia i zasobów ludzkich w ramach Komitetu Monitorującego Sektorowy Program Operacyjny Rozwój Zasobów Ludzkich pod przewodnictwem Doroty Bortnowskiej (MRR).

W punkcie 1-szym obrad omówiono monitoring postępów we wdrażaniu rekomendacji w wyniku badania pt. „Ewolucja działań skierowanych na rzecz wsparcia systemu kształcenia i szkolenia w ramach EFS”.

Pani Konstancja Piątkowska wykazała, że istnieje niedostateczne wsparcie obszarów kształcenia na odległość, zawodowe oraz ustawiczne, tak pracowników jak i nauczycieli, obszarami problemowymi są również – dostęp do usług oświatowych, podnoszenie jakości kształcenia zarządzania oświatą na poziomie lokalnym i badania beneficjentów ostatecznych. Ocenę utrudnia mnogość instytucji zaangażowanych we wdrażanie rekomendacji.

W drugim punkcie obrad Fundacja Amosa Komeńskiego przedstawiła swoje

Głębsza analiza jest niezbędna w trosce o:

- zwiększenie ilości osób objętych aktywizacją,
- nowych miejsc pracy o wysokiej jakości,
- nowych kwalifikacji zawodowych pracowników,
- miejsc pracy dla kobiet,
- miejsc pracy dla pracowników 45+,
- reemigrantów.

To powinny być preferencje dla projektów na lata 2009 – 13 w duchu ustaleń Parlamentu Europejskiego ws. europejskiego modelu społecznego dla przyszłości (2005/2248/INI/ w ramach odnowionej Strategii Lizbońskiej.

- *Jacek Smagowicz*

doświadczenia we wdrażaniu alternatywnych form edukacji przedszkolnej na przykładzie projektu „Ośrodki przedszkolne – szansa na dobry start” dla dzieci do 10 roku życia, szczególnie dla dzieci z gmin wiejskich, a w punkcie trzecim Powiślańska Fundacja Społeczna w ramach projektu „Druga Szansa” działalność na rzecz środowisk marginalizowanych przez pracę asystentów rodzinnych.

Referenci obu punktów + debata ujawniły, że NGOS-y mogą dużo więcej uczynić tak dla dzieci, jak i dla ludzi z marginesu, pod warunkiem lepszego wsparcia organizacji przez jednostki samorządu terytorialnego jak i przeznaczenia większych środków dla NGOS, a także sfinalizowanie tzw. zabezpieczenia finansowego dla NGOS na większe projekty.

Debata i dalszych prac wymaga utworzenie sieci profesjonalnych pracowników socjalnych wg. mnie najlepszej w ramach korpusu służby cywilnej wg. europejskich standardów, z europejską płacą.

- *Jacek Smagowicz*

NACZELNA RADA ZATRUDNIENIA

Długo oczekiwane posiedzenie NRZ odbyło się przy udziale wiceminister pracy Czesławy Ostrowskiej i obecności poseł PiS Beaty Mazurek (w dzień po akcji trzech central związkowych 30.10.08)

Naczelna Rada Zatrudnienia nie przyjęła protokołu z posiedzenia czerwcowego (!!!)

Również nie przyjęto (jednomyślnie !) przedłożonego planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2009 (załącznik nr 1).

Dodatkowo zaprotestowałem w imieniu NSZZ „Solidarność” przeciw trybowi „nieopiniowania” projektu ustawy o promocji zatrudnienia (wersja trzecia – druk 1196 z 22 października 2008), oraz nierzetelnemu zapisowi ws. „opiniowania” tego projektu. Zwróciłem także uwagę na konieczność korekty ustawy, jak i planu finansowego Funduszu Pracy w związku z zagrożeniami dla polskie-

go rynku pracy w wyniku światowego kryzysu finansowego i recesji. Wszystkie krytyczne uwagi do projektu ustawy nowelizującego obszernie ustawę o promocji zatrudnienia przekazałem posłom: Beacie Mazurek i Stanisławowi Szwedowi do dalszych prac w komisjach (załącznik nr 2)

W ostatnim punkcie obrad omówiono sytuację na rynku pracy Osób Niepełnosprawnych w świetle planowanych zmian w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu Osób Niepełnosprawnych. NSZZ „Solidarność” gościnnie reprezentowała Ewa Kędzior z Biura Polityki Społecznej Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

Ostatnie posiedzenie Naczelnej Rady Zatrudnienia tej kadencji zaplanowano na 11 grudnia br.

• *Jacek Smagowicz*

Uwagi do nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (druk 1196)

Szanowna Pani
Beata Mazurek
Poseł RP
Prawo i Sprawiedliwość
Warszawa
WZB/144/08

Dotyczy: uwag do nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (druk 1196)

1. Podtrzymujemy nasze uwagi względem trybu i treści nowelizacji wyrażone wcześniej pisemnie (w załączeniu).

2. Tryb.

Niezgodność z zapisem OSR /str. 45 uzasadnienia/

Ostatnią wersję noweli z dnia 22.10.2008r. nie przedłożono ani Naczelnej Radzie Zatrudnienia ani NSZZ Solidarność, (treść zapisu wprowadza w błąd nie tylko partnerów społecznych ale również Posłów RP).

Nie było ani przedmiotu konsultacji ani nie było NRZ w dniu 23 lipca br.

Ponadto NSZZ Solidarność nie przedłożono w żadnej chwili treści 9 rozpo-

ządzeń, z których kilka podlega obowiązkowi opiniowania w trybie art. 19 ustawy o związkach zawodowych.

W rezultacie mimo bardzo szerokiej nowelizacji bardzo głęboko ominięto NSZZ Solidarność (brak czasu nie jest żadnym argumentem. Jest argumentem przeciw).

3. Mimo słusznych tez Minister Pracy i Polityki Społecznej, że PSZ mają do obsługi trudnych klientów, że nie ubywa w statystyce długotrwale bezrobotnych, że inwestowanie w kapitał ludzki nie może być tylko hasłem i że każdy ma otrzymać ofertę zatrudnienia lub inną formę wsparcia projekt ustawy mocno okrojony finansowo w swoich propozycjach bardziej preferuje (nadal) łatwych klientów, w tym bardziej pracodawców niż beneficjentów.

4. NSZZ Solidarność nadal nie wyraża zgody na:

- zm. 11 dot. rozdziału 6 polegającej na zniesieniu certyfikatu wstępnego i wprowadzeniu jed-

nego certyfikatu na wszystkie usługi agencji zatrudnienia.

Należy utrzymać poprzedni zapis.

- zm. 14 dot. art. 33 pkt 3 polegającej na 120 dniach pozbawienia statusu bezrobotnego zamiast 90 dni zwłaszcza, że nie przyjęto propozycji NSZZ Solidarność dookreślenia definicji odmowy bez nieuzasadnionej przyczyny (decyzja prezydium KK 136/08).

Należy wprowadzić 90 dni w miejsce 120.

Zwracam uwagę, iż w niektórych psz nie ma żadnych reguł określających sposób obsługi (dane MPIP z lipca 2008 r.).

- zm. 18 dot. art. 36 polegającej na zniesieniu obowiązku pracodawców składania informacji o wolnych miejscach pracy.

Należy ten obowiązek utrzymać i ściśle go kontrolować.

- zm. 24 dot. art. 41 polegającej na obniżeniu wysokości stypendium (w pierwszej propozycji) o 20 pkt %.

Należy wprowadzić 120% i 140%.

- zm. 43 uchylająca rozdział 13. Wspieranie lokalnych i regionalnych rynków pracy należy utrzymać a nie zastępować je, programami specjalnymi zwłaszcza, że nie ma nowej polityki regionalnej i odpowiedniej pomocy państwa dla powiatów najbardziej zagrożonych bezrobociem strukturalnym.
- zm. 49 dot. art. 72 obniżającej kwotę pierwotną 788 zł do 717 zł zasiłku dla bezrobotnych i opóźnioną o cały rok.

Zasiłki dla bezrobotnych są niezgodne z Konwencjami MOP Nr 102 i 168 od wielu lat.

- zm. 50 dot. art. 73 likwidującej 18 miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych i pod-

noszącej próg przeciętnej stopy bezrobocia w kraju, uprawniającego do pobierania zasiłku.

Bardzo niewielu bezrobotnych zarejestrowanych pobiera zasiłki.

- zm. 80 dot. art. 108 wprowadzającej zasiłki i świadczenia przedemerytalne pogrzebowe (i koszty) w poz. 54 jest niezgodnie z celem ustawy o promocji zatrudnienia, kosztem osób bezrobotnych i poszukujących pracy i bez podania uzasadnienia w uzasadnieniu do projektu ustawy. Zmiana ta utrudni funkcjonowanie Funduszu Pracy i PSZ. Jest sprzeczna też z treścią pisma MPIP do NSZZ Solidarność z dnia 31.07.2008r. – „zasiłki i świadczenia przedemerytalne winny być opłacane w pełni ze środków budżetu państwa”.

- zm. spowodowanej art. 2 dot. art. 92 kodeksu pracy wprowadzającej nierówność konstytucyjną pracowników, a także łamiącej tryb wprowadzania zmian w kodeksie pracy poprzez unikanie opinii Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych.

Ponadto zmiany dotyczące art. 6, 7 i 38 ust. 159 zmianami na rzecz kształcenia klientów łatwych i na dodatek klientów nie tej ustawy (można sugerować, że jest to raczej wyprowadzenie środków z Funduszu Pracy na inne cele lub ratowanie budżetu państwa a z pewnością ominięcie TKSG i jej zespołów branżowych).

Budzi również wątpliwości zmiana poprzez art. 26, dlaczego tak późno w połowie roku 2009r. jest wprowadzona ?

Uwaga - projekt nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia nie porusza najważniejszego problemu efektywności psz tzn. nie uwolnienia ich od obowiązku opłacania ubezpieczenia zdrowotnego za zarejestrowanych bezrobotnych niezamierzających podjąć jakiegokolwiek pracy.

Ponadto zmiany nie zabezpieczają odpowiednich środków na zwiększanie etatów pośrednictwa i doradztwa pracy w psz w ten sposób, aby faktycznie każdy, który chce uzyskać wsparcie państwa w kierunku zatrudnienia się, zmienić kwalifikację, taką pomoc uzyskać.

W zakresie finansowania zadań psz i FP należy ponownie zrewidować plany finansowe wszystkich jednostek i zadań pod kątem zagrożeń dla rynku pracy w wyniku światowego kryzysu finansowego i recesji.

• *Z wyrazami szacunku Jacek Smagowicz*

Projekt Ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego Państwa Polskiego

Na ręce Przemysława Gosiewskiego, przewodniczącego Klubu Parlamentarnego PiS, Komisja Krajowa NSZZ „Solidar-

ność” przesłała niniejszy projekt ustawy z prośbą o wszczęcie inicjatywy legislacyjnej.

Projekt

U S T A W A z dnia..... o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

Art. 1.

W ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149, z 1993 r. Nr 36, poz. 159, z 1995 r. Nr 28, poz. 143, z 1998 r. Nr 67, poz. 604, z 2002 r. Nr 240, poz. 2055, 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2007 r. Nr 191, poz. 1372) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 8 ust. 1a skreśla się;
- 2) w art. 8 ust. 2c skreśla się słowa:

„w terminie roku od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 19 września 2007 r. o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 191, poz. 1372).”

- 3) art. 11 ust. 2 nadaje się następujące brzmienie:

„Przepis ust.1 ma odpowiednie zastosowanie wobec osób pozbawionych życia albo wolności przez organy, o których mowa w art. 1 ust. 1, bez przeprowadzenia zakończonego orzeczeniem postępowania, jak również wobec osób przetrzymywanych w specjalnych obozach wojskowych w latach 1982 - 1983”.

- 4) w art. 11 dodaje się ust. 3 o następującym brzmieniu:

„Za osoby pozbawienie wolności w rozumieniu ust. 2 uważa się także osoby wielokrotnie zatrzymywane”.

- 5) dodaje się art. 14a w następującym brzmieniu:

„Przepisów ustawy nie stosuje się do osób, które były tajnymi współpracownikami lub funkcjonariuszami komunistycznego aparatu bezpieczeństwa.”

Art. 2

Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

UZASADNIENIE

projektu ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

Niniejszy projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991r. Nr 34, poz. 149) przewiduje zniesienie ograniczenia czasowego uniemożliwiającego dochodzenie przedmiotowych roszczeń po upływie roku od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 19 września 2007 r. o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 191, poz. 1372) tj. po dniu 17 listopada 2008r. Ponadto przewiduje on zniesienie kwotowego ograniczenia wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia wypłacanego osobom uprawnionym, poszerza katalog osób uprawnionych do dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia oraz zakłada pozbawienie możliwości dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia osób, które były tajnymi współpracownikami lub funkcjonariuszami komunistycznego aparatu bezpieczeństwa.

Wyżej wskazane zmiany mają na celu umożliwienie efektywnego dochodzenia roszczeń przez wszystkich zainteresowanych. Obecnie istniejąca regulacja pozbawiająca uprawnionych skutecznego złożenia wniosku w trybie ustawy po dniu 17 listopada 2008r. radykalnie ogranicza jej zastosowanie, a co za tym idzie również realizację celów, dla których została ona wprowadzona. Dodatkowo stan ten pogłębia wprowadzone ustawą ograniczenie kwotowe odszkodowania i zadośćuczynienia. Podkreślić należy, iż nie jest możliwe z góry określenie ich wartości. Ustawodawca dokonał w ten sposób wyceny cierpienia osób pokrzywdzonych nie zważając, iż okoliczności danej sprawy mogą przemawiać za zasądzeniem odszkodowania znacznie wyższego niż 25000 zł. Jednocześnie nie może ująć uwadze, iż jednym ze skutków kwotowego ograniczenia roszczeń jest zasądzanie przez Sądy odszko-

dowania i zadośćuczynienia w rażąco niskiej wysokości.

Poszerzenie katalogu osób uprawnionych do uzyskania odszkodowania i zadośćuczynienia pozwoli na usunięcie luki, polegającej na nieuwzględnieniu tych osób pomimo spełnienia przez nie przesłanek do uzyskania odszkodowania i zadośćuczynienia. Osoby te były bowiem faktycznie pozbawione wolności w związku z działalnością, o której mowa w przedmiotowej ustawie. Do tej pory sądy jednak nie przyznawały takim osobom odszkodowań, w związku z czym zmiana ta jest niezbędna.

Przewidziane zmiany mają ponadto na celu usunięcie wątpliwości dotyczących konstytucyjności dotychczasowych zapisów ustawy w zakresie ograniczenia kwotowego i czasowego dochodzonych roszczeń oraz wyeliminowanie społecznie nieuzasadnionej i niesprawiedliwej możliwości uzyskania zadośćuczynienia i odszkodowania przez osoby współpracujące lub należące do komunistycznego aparatu bezpieczeństwa.

Odnosząc się do skutków finansowych przedmiotowej zmiany wskazać należy, iż nie jest możliwe precyzyjne określenie liczby osób, które zostaną objęte przedmiotową nowelizacją. Jedynie szacunkowo można przyjąć, na podstawie danych Instytutu Pamięci Narodowej, że potencjalnie z projektu mogłoby skorzystać około 30000 osób skazanych oraz 9732 osób internowanych, przy czym od ww. liczb należy odjąć liczbę osób, których sprawy zostały już rozstrzygnięte. Nadto wskazać należy, iż dokładne określenie wartości wypłacanych odszkodowań nie jest możliwe z uwagi na to, iż każda sprawa rozpatrywana jest indywidualnie, a wysokość odszkodowania i zadośćuczynienia będzie każdorazowo uzależniona od orzeczenia właściwego sądu.

Projekt nie reguluje spraw objętych prawem Unii Europejskiej

Z uwagi na powyższe uchwalenie niniejszego projektu ustawy jest uzasadnione.

UWAGI DO PLANU FINANSOWEGO FUNDUSZU PRACY NA 2009 ROK

Sz. Pani
Beata Mazurek
Poseł RP
Klub PiS
Warszawa

WZB/143/08

Poniżej przekazuję uwagi do planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2009 (referowane na Naczelnej Radzie Zatrudnienia 30.10.2008 r.)

1. Plan z pewnością należy poprawić w zakresie przewidywanej ilości zatrudnionych, ilości bezrobotnych, stopy bezrobocia, a także wysokości płac w 2009 w związku z zagrożeniami dla rynku pracy w wyniku światowego kryzysu finansowego i recesji.
 2. Należy uzyskać informację dlaczego mniej zaplanowano środków na szkolenia, prace interwencyjne oraz na środki dla bezrobotnych podejmujących działalność gospodarczą a także na opiekę nad dzieckiem? (w zakresie szkoleń około 85% pracodawców nie ma żadnego funduszu na szkolenia pracowników).
 3. Czy nadal aktualne są dane o wzroście liczby zatrudnionych oraz o obniżce liczby bezrobotnych i stopy bezrobocia?
 4. Dlaczego wysokości zasiłku dla bezrobotnych odbiegają od obietnic Resortu Pracy (w czerwcu br. miało być 788,0 zł. i od 1.01.2009 r. a jest 717,0 zł. i od 1.01.2010) i Konwencji MOP 102 i 168?
 5. Dlaczego nie ma dotacji budżetowej na przywrócone (w imię czego) zasiłki i świadczenia przedemerytalne i pogrzebowe (+koszty) na kwotę 1 mld 693 mln zł? (wg. pisma MPiPS z 31.07 zasiłki i świadczenia przedemerytalne powinny być w pełni finansowane z budżetu państwa).
 - Czy nie spowoduje to wypychanie wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu przez narosłe skokowo wydatki pasywne?
- Czy zasiłkobiorcy z tych nowych tytułów będą wliczani do osób bezrobotnych zarejestrowanych?
 - Jakie będą formy mobilizacji tych zasiłkobiorców na rzecz powrotu na rynek pracy.
 - Czy w wyniku tej zmiany długo-trwale bezrobotni zwiększą swoje szanse na zatrudnienie? (tylko 15% bezrobotnych w ciągu 6 – 12 miesięcy skorzystało z pomocy Funduszu Pracy w tym 8% długotrwałych – dane Bukowski, ROZ 2007 str. 139 + 40% bezrobotnych oczekiwało na pracę przez okres powyżej 1 roku – dane GUS 23.10.2008 – jak zmienią się te relacje?)
 - W sytuacji gdy ogólne wydatki na jednego bezrobotnego odbiegają od norm zachodnich (str. 157 Bukowski ROZ 2007), gdy zaniedbane są zadania z zakresu pośrednictwa pracy i doradztwa zawodowego, jak zmienią się te relacje w wyniku wyprowadzenia około 2 mld zł z Funduszu Pracy na inne cele?
 - Czy zasiłki i świadczenia przedemerytalne oraz pogrzebowe są realnym narzędziem wsparcia mobilności osób bezrobotnych?
 - O ilu więcej bezrobotnych byłoby wspartych z Funduszu Pracy za kwotę 1 mld 683 mln zł?
6. Dlaczego brakuje informacji ilu beneficjentów będzie objętych wsparciem z Funduszu Pracy? (po raz pierwszy obiecano tą informację o wydatkach i osobach w zakresie art. 49 ustawy o promocji zatrudnienia Naczelnej Radzie Zatrudnienia 29.06.2006)?
 7. Jaki odsetek bezrobotnych zarejestrowanych będzie objętych wsparciem

- Funduszu Pracy i ile osób w poszczególnych grupach w roku 2009?
8. Kiedy ukaże się raport o „Efektywności podstawowych form promocji zatrudnienia i aktywizacji bezrobotnych finansowanych z Funduszu Pracy za rok 2007” (!!!) z danymi:
- O aktywizacji poszczególnych grup ryzyka wg. art. 49.
 - Informacji o efektywności programów rynku pracy w województwie,
 - Liczbie osób zatrudnionych w ramach aktywnych form,
 - Średnich wydatków Funduszu Pracy na:
 - 1 mieszkańca,
 - 1 bezrobotnego,
9. Ile kosztowało aktywne pośrednictwo pracy w roku 2007, ile będzie kosztowało w roku 2008 i 2009?
10. Kiedy urzędy administracji pracy i pomocy społecznej będą w korpusie służby cywilnej?
11. Jaki jest przeciętny okres poszukiwania pracy w grupach ryzyka wg. art. 49 ustawy, jak będzie w roku 2009?
12. Ilu osobom odmówiono pomocy z Funduszu Pracy w roku 2007 i 2008?
13. Dlaczego w ustawie budżetowej państwa jest kwota 4.665.700 a w planie finansowym Funduszu Pracy 4.339.683?
14. Dlaczego zaniżony jest plan aktywnych form Funduszu Pracy na 49,3% (w 2007 było 50,0%, 2008 - 54,8%)?

W konkluzji przypominamy cele ustawy oraz cele Funduszu Pracy i w związku z tym negatywnie opiniujemy przedstawiony plan finansowy Funduszu Pracy na rok 2009.

Ponadto nie zgadzamy się z opiniami Pani Czesławy Ostrowskiej w zakresie, że brakowało czasu na konsultacje tak ustawy nowelizującej jak i planu finansowego Funduszu Pracy, oraz ze stwierdzeniem, że tabelki (przedkładane tak członkom NRZ jak i posłom RP) nie odpowiadają rzeczywistości, podobnie jak z pismem informującym, że nie gromadzi się szczegółowych informacji wobec grup ryzyka z art. 49 ustawy.

- *Z wyrazami szacunku*
- Jacek Smagowicz

CZY JESTEŚMY W EUROPIE?

W ramach projektu „Dialog społeczny w regionie przygranicznym” (współfinansowanego przez Resort Pracy Niemiec) odbyło się 23.10.2008 r. spotkanie przedstawicieli DGB i JGMetall z Brandenburgii i Saksonii z NSZZ „Solidarność” w resortach MPiPS i MRR.

Stronę niemiecką reprezentowali Hanjo Lucassen, Oliver Höbel, Bernhard Sonntag, Anna Bernstorf oraz Magdalena Schlegler, NSZZ „Solidarność” członkowie Komisji Krajowej – Franciszek Kopeć i Jacek Smagowicz. W Ministerstwie Pracy goście wysłuchali obszernej informacji dyrektora Janusza Grzyba na temat sytuacji na rynku pracy w Polsce, zmian demograficznych oraz przepływów migracyjnych.

Koledzy związkowcy z Niemiec zadali kilka pytań a następnie zwrócili się do

przedstawiciela rządu RP o interwencję ws. ograniczenia zatrudnienia terminowego na rzecz zatrudnienia trwałego, podwyższenia płac polskich pracowników do poziomu europejskiego, prowadzenia przez Polskę i Niemcy rzetelnej statystyki przepływów migracyjnych. Niemcy interesowali się też skutkami światowego kryzysu finansowego i recesji na polskim rynku pracy.

W Ministerstwie Rozwoju Regionalnego niemieccy goście wysłuchali informacji dyr. Pawła Chorążego i Pawła Szymańskiego o rozwoju gospodarczym Polski, zapotrzebowaniu na pracowników, transgranicznych koncepcjach rozwoju regionalnego dla trójkąta krajów (Dolny Śląsk, Saksonia, Północne Czechy).

Po przyjęciu informacji Niemcy zażądali aby w trybie pilnym przedstawiciele

NSZZ „Solidarność” mogli zasiadać w pracach wspólnego Komitetu Monitorującego Program Operacyjny Współpracy Transgranicznej Województw Lubusko – Brandenburgii 2007 -13 w ramach EWT (!!). W Komitecie zasiadają związkowcy z Niemiec, miejsca dla polskich związkowców zabrakło!!! (Czy jesteśmy w Europie?). Dyrektor Paweł Chorąży obiecał tą kwestię rozwiązać w duchu dialogu społecznego, w duchu współpracy ludzi, regionów a nie z pozycji Warszawy, Berlina i Brukseli.

Jest oczywiste, że podziękowałem delegacji niemieckiej za wsparcie wysiłków NSZZ „Solidarność” na rzecz odnowy dialogu społecznego w Polsce (w tym instytucji dialogu), warunków pracy i płacy pol-

skich pracowników. Zaznaczyć też trzeba bardzo dobrą współpracę Zarządów Regionów Jeleniej Góry i Dolnego Śląska NSZZ „Solidarność” ze związkowcami Niemiec w ramach współpracy przygranicznej (w Międzyregionalnej Radzie Związkowej Łaba – Nysa) co podkreślali goście z Niemiec.

Myślę, że było to pożyteczne spotkanie, przede wszystkim dla urzędników strony polskiej zarządzającej rynkiem pracy, przypominające o wartości zasad solidarności i dialogu społecznego wspólnych dla Europy, w której przecież jesteśmy (choć nie do końca).

• *Jacek Smagowicz*

SZKOLENIA ZWIĄZKOWE

KADRA

Spotkanie robocze Biura Szkoleń i Programów Europejskich

W dniach 25-28 sierpnia, w ośrodku „Gołurń” na Kaszubach, odbyło się spotkanie robocze BSiPE KK NSZZ „Solidarność”. Praca odbywała się w dwóch grupach, pod kierunkiem Elżbiety Wielg.

Szkoleniowcy opracowali zawartość szkolenia dla młodych liderów związkowych (obejmie ono takie zagadnienia, jak: budowanie świadomości związkowej, podstawy prawne działalności związkowej i organizacja pracy własnej, nowoczesny związek w UE, komunikacja i wizerunek, praktyka przy

wzmocnieniu) oraz dokonali modyfikacji w szkoleniach już funkcjonujących (zwł. w komunikacyjnym i negocjacyjnym).

Osoby zajmujące się projektami unijnymi (przy współudziale szkoleniowców z regionów: Dolny Śląsk, Warmińsko-Mazurski i Podlaski) opracowywały taktykę pozyskiwania funduszy z zakresu Priorytetu Piątego (dialog społeczny).

• *Elżbieta Wielg*

Krajowe Warsztaty Trenerów Związkowych

Najnowsza edycja Warsztatów odbywała się w przymorskim „Dalu” od 29 września do 3 października.

Wzięli w nich udział trenerzy związkowi z regionów (Gdańskiego, Warmińsko-Mazurskiego, Dolnego Śląska, Ziemi Łódzkiej, Małopolski, Śląska Opolskiego, Wielkopolski Południowej, Podlaskiego, Rzeszowskiego, Wielkopolski, Mazowsza) oraz pracownicy (kierownik, jej zastępczyni i wszyscy trenerzy) Działu Szkoleń KK NSZZ „Solidarność”.

Program zajęć był urozmaicony: Anna Domżańska (dydaktyk z gdańskiej Akademii

Muzycznej) prowadziła ćwiczenia z emisji głosu; Tomasz Wójcik (m.in. od lat będący przedstawicielem „Solidarności” przy MOP) mówił o historii, strukturze i działaniach tej organizacji; Józef Mozolewski (m.in. członek Prezydium KK odpowiadający za szkolenia) spotkał się z grupą roboczą zajmującą się projektami unijnymi; trenerzy wypracowali propozycję niezbędnego minimum szkoleniowego z zakresu prawa pracy.

Wszystkie działania i prace podjęte podczas Warsztatów będą oczywiście kontynuowane.

• *Elżbieta Wielg*

ROZWÓJ ZWIĄZKU

Trzydniowe szkolenie podstawowe w Regionie Płockim

W dniach 3-5 września, w Zażdzie-rzu (Centrum Rekreacji, Rehabilitacji i Wypoczynku), odbyło się szkolenie podstawowe dla grupy 24 działaczy związkowych z Regionu Płockiego NSZZ „Solidarność”. Wśród nich byli zarówno związkowcy z wieloletnim doświadczeniem – jak też młodzi ludzie z niedawno utworzonych organizacji związkowych.

Trzeba przyznać, że taka przedłużona formuła szkolenia podstawowego bardzo się sprawdziła. Był czas na spokojne przeanalizowanie każdego tematu, dyskusje, prace w grupach, burze mózgów – a nawet udało się rozegrać kilka scenek symulacyjnych.

Uczestnicy wykazali się wielkim zdyscyplinowaniem i zaangażowaniem, zaś napisane przez nich plany rozwoju zakładają wzrost o ponad 200 osób (w sumie).

Zajęcia prowadził Jan Plata-Przechlewski z krajowego Działu Szkoleń.

Pierwszego dnia uczestników odwiedzili goście z Zarządu Regionu: przewodniczący Wojciech Kępczyński, jego zastępca Grzegorz Lewandowski, sekretarz Jacek Rutecki oraz Violetta Kulpa z biura ZR.

• *jpp*

Kolejne dwa szkolenia dla Ziemi Radomskiej

W dniach 9 i 10 września, w siedzibie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska, odbyły się dwa kolejne szkolenia podstawowe – tym razem poprowadzone przez Janusza Zabiegę z Działu Szkoleń KK.

Pierwsze z nich było typowym szkoleniem podstawowym, jakich w kraju (i w Radomiu) odbyło się już wiele. Wzięło w nim udział 17 działaczy związkowych, zaś napisane – do końca bieżącego roku – plany rozwoju organizacji związkowych zakładają wzrost liczby członków o (w sumie) 80 osób.

Drugie z nich było II częścią szkolenia podstawowego; tych jak dotąd odbyło się zaledwie kilka (w tym jedno w Radomiu). Wzięło w nim udział 15 działaczy związkowych, którzy pierwszą część szkolenia przeszli ponad pół roku temu. Teraz była okazja do wymiany doświadczeń i weryfikacji planów; zaś ich nowe plany rozwoju zakładają wzrost liczby członków o (w sumie) 60 osób do końca bieżącego roku.

Na otwarcie każdego ze szkoleń – z uczestnikami spotkali się przedstawiciele Zarządu Regionu.

• *JZ*

Pięć kolejnych szkoleń podstawowych w Regionie Konińskim

Po raz kolejny przeprowadzona została seria szkoleń podstawowych, w tym trzy pierwsze i dwie drugie części, dla działaczy z Konina oraz Oddziałów.

Prowadzili je pracownicy Działu Szkoleń KK. W dniach 7 i 8 października (w samej siedzibie Zarządu Regionu) Jan Plata-Przechlewski, a w dniach 7-9 października (w Kole, Turku i Słupcy) – Janusz Zabiega. W tej turze szkoleń udział wzięło w

sumie ok. 60 osób; w tym spora grupa związkowców z niedawno powołanych organizacji.

Uczestników w Koninie odwiedził przewodniczący ZR Zdzisław Nowakowski, zaś w pozostałych miejscowościach obecny był jego zastępca Janusz Ziółkowski.

• *jpp*

WIZERUNEK

Powakacyjne szkolenie w „Dalu”

W dniach 10-12 września br., w naszym gdańskim ośrodku, odbyło się kolejne szkolenie nt. świadomego kształtowania wizerunku – przeznaczone dla działaczy NSZZ „Solidarność” szczebla regionalnego.

Grupa liczyła 21 osób, a reprezentowane były następujące regiony i sekretariaty: Dolny Śląsk, Warmińsko-Mazurski, Konin, Zagłębie Miedziowe, Ziemia Łódzka, Gdański, Zielona Góra, Sekretariat Metalowców, Sekretariat Przemysłu Spożywczego, Sekretariat Górnictwa, Krajowa Sekcja Kobiet.

Zajęcia prowadziły Maria Kościńska i Agnieszka Kuraś-Steczyńska z Działu Szkoleń KK.

Szkolenie to wzbudziło tak duże zainteresowanie (odnotowały je nawet pozazwiązkowe media!), że dla wszystkich chętnych nie starczyło miejsc; kolejne szkolenie z wizerunku zaplanowano więc na przełom pierwszej i drugiej dekady października.

- AKS

Drugi powakacyjny termin w „Dalu”

Z uwagi na ogromne zainteresowanie tematem – dodatkowa tura szkolenia nt. świadomego kształtowania wizerunku odbyła się w dniach 9-11 października, również w „Dalu”.

Grupa liczyła 15 osób, a reprezentowane były następujące regiony: Wielko-

polska Południowa, Ziemia Łódzka, Gdański, Środkowowschodni, Mazowsze, Ziemia Radomska, Podbeskidzie.

Zajęcia prowadziła Agnieszka Kuraś-Steczyńska z Działu Szkoleń KK.

- AKS

MEDIA

Kolejne warsztaty dziennikarskie w Stężycy

Biuro Szkoleń i Programów Europejskich Komisji Krajowej, we współpracy z Biurem Rzecznika Prasowego KK, zorganizowało dla dziennikarzy związkowych z regionalnych i branżowych struktur NSZZ „Solidarność” warsztaty medialne. W warsztatach uczestniczyło 21 osób. Przez trzy dni (15-17 września 2008 r.), w Ośrodku Szkoleniowo-Rekreacyjnym Gdańskiej Stoczni Remontowej im. J. Piłsudskiego (Stężycy), dziennikarze udoskonalali swój warsztat.

Zajęcia obejmowały szeroki zakres tematyczny. Realizowano tematykę z zakresu public relations, prawa prasowego, mediów publicznych i systemu informacji związkowej. Na uwagę zasługuje część warsztatowa poświęcona redagowaniu biuletynów regionalnych prowadzona przez Joannę Matuszewską z Radia Gdańsk. Uczestnicy szkolenia mieli okazję brać udział w dyskusji nt. tożsamości, misji i wizerunku NSZZ „Solidarność”

– którą poprowadził sekretarz Komisji Krajowej Jacek Rybicki. Warsztaty uświetnili zaproszeni goście i prelegenci. Norbert Kilen (On Board PR) przedstawił kampanie prowadzone przez NSZZ „Solidarność”, a także ustosunkował się do manifestacji „Solidarności” zorganizowanej 29 sierpnia w Warszawie. Andrzej Liberadzki przybliżył funkcjonowanie mediów w Polsce. Ryszard Kuźma (Region Gdański) omówił zagadnienia związane z systemem informacji funkcjonującym w naszym Związku. W warsztatach uczestniczyli także przedstawiciele Tygodnika „Solidarność”: Zbigniew Fabiańczuk (prezes spółki Tysol) i Jerzy Kłosiński (redaktor naczelny). Z ramienia Działu Szkoleń warsztaty nadzorowała Maria Kościńska – prowadząca jednocześnie zagadnienia związane z public relations i prawne aspekty dotyczące pracy dziennikarskiej.

- MK

SKARBNICY

Dwa szkolenia na Ziemi Przemyskiej

W dniach 25 września (Przemyśl, siedziba Zarządu Regionu) oraz 26 września (Jarosław, siedziba Oddziału) odbyły się szkolenia dla skarbników Komisji Zakładowych i Międzyzakładowych. Ich uczestnicy (pierwszego dnia dwadzieścia, drugiego – siedemnaście osób) zapoznali się z podstawowymi kwestiami leżącymi u podstaw prawidłowego funkcjonowania sprawozdawczości finansowej organizacji związkowych.

W pierwszej części szkolenia omówiono podstawowe akty prawne dotyczące działalności finansowej organizacji związkowych oraz uchwałę związku odnoszącą się do finansów związku (czyli: skąd związek ma pieniądze – i na co może je wydać?).

Następnie uczestnicy poznali najważniejsze informacje dotyczące dokumentacji księgowej (dowody księgowe, raport kasowy, itp.).

Do najtrudniejszych elementów szkolenia należała część poświęcona funkcjonowaniu kont i ustalaniu wyniku finansowego. Zdobyte w tym miejscu umiejętności pomogą uczestnikom sprawnie realizować obowiązki sprawozdawczo-podatkowe organizacji związkowych (sprawozdania finansowe, deklaracje podatkowe organizacji związkowych).

Zajęcia prowadzili Elżbieta Wdowczyk (ZR Wielkopolska Południowa) i Janusz Zabiega (dział szkoleń KK).

• JZ

NEGOCJACJE

Intensywne szkolenie na południe od Krosna

W dniach 16-18 października, w Iwoniczu Zdroju (Ośrodek Szkoleniowy „Światowid”), odbyło się szkolenie dla działaczy związkowych nt. negocjacji (procedury, strategię i taktyki, zagadnienia pokrewne); obok sporej dawki teorii – nie zabrakło też ćwiczeń i gier.

Udział w nim wzięło 17 uczestników z regionu Podkarpacie, a zajęcia prowadził

Jan Plata-Przechlewski z działu szkoleń KK.

Szkolenie odwiedzili: przewodniczący Zarządu Regionu Tadeusz Majchrowicz, jego zastępca i skarbnik Andrzej Szall oraz członek Prezydium odpowiadający za szkolenia – Kazimierz Krężałek.

• jpp

KOMISJA TRÓJSTRONNA

KOMISJA TRÓJSTRONNA - BEZ POROZUMIENIA

Partnerzy społeczni nie doszli 10 września 2008 r. do porozumienia w sprawie wysokości przyszłorocznego maksymalnego rocznego wskaźnika przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia u przedsiębiorców.

Odbyło się spotkanie plenarne Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych poświęcone przede wszystkim ustaleniu maksymalnego rocz-

nego wskaźnika przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia u przedsiębiorców w 2009 r.

Rząd zaproponował, by maksymalny roczny wskaźnik przyrostu wynagrodzeń zaliczanych w ciężar kosztów u przedsiębiorców na 2009 r. wyniósł 8,0 proc., a w ujęciu realnym 5,0 proc. Przedsiębiorcy chcieli, aby było to 3,9 proc. Przewodniczący NSZZ "S" przypomniał, że "S" pod-

trzymuje swój postulat dotyczący uchylecia ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania wynagrodzeń u przedsiębiorców.

W sprawie wysokości wskaźnika przyrostu przeciętnego wynagrodzenia u przedsiębiorców partnerzy społeczni nie doszli do porozumienia.

Zgodnie z ustawą o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców, Rada Ministrów, w terminie do 15 czerwca każdego roku, przedstawia Komisji Trójstronnej informację o prognozowanych wielkościach makroekonomicznych stanowiących podstawę do opracowania projektu ustawy budżetowej na rok następny oraz proponowany na następny rok maksymalny roczny wskaźnik przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Po otrzymaniu tych informacji, Komisja Trójstronna, w terminie do dnia 10 września każdego roku, ustala, w drodze uchwały, maksymalny roczny wskaźnik przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia oraz orientacyjne wskaźniki przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kolejnych kwartałach roku w stosunku do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z roku

poprzedniego. Jeżeli Komisja Trójstronna nie ustali tych wskaźników, Rada Ministrów ustala te wskaźniki, w drodze rozporządzenia, w terminie do dnia 1 grudnia każdego roku.

Poruszona została również kwestia prac nad emeryturami pomostowymi. Zgodnie z ustaleniami z posiedzenia Prezydium Komisji, termin zakończenia prac w tym zakresie, prowadzonych na forum Zespołów problemowych Komisji ds. ubezpieczeń społecznych oraz ds. polityki gospodarczej i rynku pracy, zostaje przesunięty do dnia 19 września 2008 r., przy czym strona rządowa będzie równolegle prowadzić w prace, mające na celu skierowanie projektu ustawy do Sejmu.

W Ministerstwie Pracy zaplanowano spotkanie się połączonych zespołów ds. ubezpieczeń społecznych oraz polityki gospodarczej i rynku pracy. Tematem spotkania będą uprawnienia do emerytur pomostowych oraz szczegółowe zasady dotyczące funkcjonowania emerytur pomostowych.

- *Dział Informacji KK*

KOMUNIKAT TRÓJSTRONNEJ KOMISJI DO SPRAW SPOŁECZNO-GOSPODARCZYCH

z posiedzenia w dn. 24 września 2008 r.

Informacja z prac nad projektem ustawy o emeryturach pomostowych była tematem obrad Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, która odbyła się w dniu 24 września 2008 r. w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej przy ul. Nowogrodzkiej 1/3 w Warszawie. Obradom przewodniczył Waldemar Pawlak - Wiceprezes Rady Ministrów, Minister Gospodarki.

Realizując główny punkt porządku obrad, Jan Klimek Przewodniczący Zespołu TK ds. ubezpieczeń społecznych przedstawił informację ze wspólnych posiedzeń zespołów ds. ubezpieczeń społecznych oraz ds. polityki gospodarczej i rynku pracy w ramach przyjętej Uchwały Nr 31 w sprawie podjęcia prac nad rozwiązaniami w

kluczowych kwestiach społeczno-gospodarczych. Przybliżył szczegółowo rezultaty prac zespołów nad projektem ustawy o emeryturach pomostowych, informując zebranych o obszarach, w których osiągnięto konsensus oraz o kwestiach, w których strony przedstawiły stanowiska odrębne.

Partnerzy społeczni połączonych zespołów uznali za uzgodnioną definicję prac w szczególnych warunkach.

Zaakceptowano również wypracowany wykaz Czynników ryzyka w szczególnych warunkach pracy, które przed osiągnięciem wieku emerytalnego mogą stawiać przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości w

stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Powyższy wykaz czynników, w wyniku rozmów został rozszerzony w stosunku do pierwotnej propozycji rządowej o prace wykonywane w warunkach podwyższonego ciśnienia atmosferycznego, w warunkach zimnego mikroklimatu oraz prace w związku z dużym obciążeniem statycznym wykonywane w ekstremalnie wymuszonej pozycji ciała. Rozbieżności dotyczyły definicji poszczególnych czynników.

Nie osiągnięto porozumienia w zakresie zgłaszanych przez stronę związkową propozycji rozszerzających Listę czynników ryzyka o:

- wykonywanie pracy poza pomieszczeniami zamkniętymi;
- wykonywanie pracy w narażeniu na hałas;
- praca zmianowa nocna;
- praca w ekspozycji na wibrację miejscową i ogólną;
- praca w pyłe zwłókniającym;
- praca w szkodliwych czynnikach chemicznych;
- praca w warunkach narażenia na promieniowanie jonizujące oraz prace w warunkach narażenia na działanie pól elektromagnetycznych w strefie zagrożenia.

Wykaz rodzajów prac w szczególnych warunkach zawierający 36 pozycji zaproponowany przez stronę rządową również w dużej mierze stanowi wynik dyskusji prowadzonej przez partnerów społecznych i ekspertów.

Nie została też uzgodniona definicja prac w szczególnym charakterze.

Członkowie Komisji zapoznali się z kompleksowo opracowanym, w ujęciu tabelarycznym materiałem, który zawiera stanowisko będące propozycją strony rządowej, w odniesieniu do:

- definicji prac w szczególnych warunkach,
- czynników ryzyka,
- wykazu rodzajów prac w szczególnych warunkach,
- definicji prac w szczególnym charakterze,
- wykazu rodzajów prac w szczególnym charakterze;

oraz stanowiska partnerów społecznych.

Materiał ten będący wynikiem ustaleń posiedzenia połączonych Zespołów w dniu 19 września 2008 r. jest komplementarną i nierozzerwalną częścią informacji podsumowującej wyniki prac zespołów oraz protokołu z posiedzenia Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych.

POSIEDZENIE TRÓJSTRONNEJ KOMISJI DS. SPOŁECZNO-GOSPODARCZYCH

29 października 2008 r. odbyło się posiedzenie Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych.

Obrady zakończyły się wspólnym oświadczeniem strony związkowej, że pozostają na sali i oczekują na przybycie wcześniej zaproszonego prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska. Związkowcy

chcą podjąć rozmowy o możliwości uniknięcia konfliktu społecznego.

Na sali w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej (ul. Nowogrodzka 1/3, sala 107) pozostało około 20 osób - przedstawicieli NSZZ "Solidarność", Forum Związków Zawodowych i OPZZ.

WYKSZTAŁCENIE TO NIE LUKSUS!

ZDROWIE TO NIE TOWAR!

**PRAWO DO EMERYTURY ZA PRACĘ W WARUNKACH
SZCZEGÓLNYCH TO NIE PRZYWILEJ!**

NSZZ „Solidarność” przestrzega przed:

- „tanim państwem”, które koszty swojego funkcjonowania i reform przerzuca na obywateli,
 - skutkami źle przygotowanych reform oświaty i służby zdrowia,
 - odbieraniem uprawnień do wcześniejszych emerytur pracownikom zatrudnionym w warunkach szczególnych i szczególnym charakterze
 - podziałem Polski na kraj wielu biednych i niewielu bogatych
-

**Każdy ma prawo do godnej pracy, godnej emerytury,
równego dostępu do wysokiej jakości
służby zdrowia i systemu oświaty**

NSZZ

www.solidarnosc.org.pl

ZWIĄZKOWCY WYCHODZĄ Z MINISTERSTWA PRACY

**30 października 2008 r. o 8.30
związkowcy opuścili Ministerstwo Pra-
cy.**

**Oświadczenie przedstawicieli związków
zawodowych**

Ostatnie tygodnie pokazały, że racje i argumenty strony związkowej są przez rząd całkowicie ignorowane. W Sejmie

znajduje się w tej chwili kilkadziesiąt ustaw, które nie były konsultowane lub nie są akceptowane przez związki zawodowe.

Zaprosiliśmy w poniedziałek 27.10 br. Premiera Donalda Tuska na nadzwyczajne posiedzenie Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych. Rozmowa dotyczyć miała kształtu istotnych

społecznie ustaw. Być próbą zażegnania nieuchronnego konfliktu.

Premier Tusk nie przyjął tego zaproszenia. Z premedytacją wybrał drogę konfliktu, zapraszając na spotkanie do Centrum Dialogu tylko trzech liderów.

Taka propozycja jest dla nas nie do przyjęcia. Dlatego wspólnie postanawiamy jako trzy Centrale Związkowe rozpocząć akcję informacyjno- protestacyjną.

Domagamy się uczciwego dialogu społecznego, w którym racje i argumenty strony społecznej będą dyskutowane i uwzględniane w ramach rozsądnego kompromisu.

za FZZ: Wiesław Siewierski;
za OPZZ Jan Guz;
za NSZZ Solidarność: Janusz Śniadek

INFORMACJE RÓŻNE

DZIĘKUJEMY BOHATEROM

Kilkaset osób wzięło udział w obchodach 28. rocznicy podpisania Porozumienia Jastrzębskiego i 20. rocznicy zakończenia strajków górniczych.

W obchodach uczestniczyli uczestnicy strajków sprzed 28 i 20 lat, władze krajowej, regionalnej i górniczej "Solidarności", parlamentarzyści, przedstawiciele rządu, samorządowcy, pracodawcy. Prezydenta Lecha Kaczyńskiego reprezentował minister Maciej Łopiński.

Uroczystości rozpoczęły się mszą św. w kościele pw. NMP Matki Kościoła. Nabożeństwo koncelebrował bp Józef Kupny. W homilii kapelan śląsko-dąbrowskiej "S" ks. Stanisław Puchała podkreślał, że solidarność winna mieć prymat przed walką. - Solidarność to sposób bytowania wielości ludzkiej w jedności, z uszanowaniem wszelkich różnic i odmienności, jaki pomiędzy ludźmi zachodzą. A więc jedność w wielości i pluralizm - to wszystko mieści się w pojęciu solidarności. Solidarność również wyzwala walkę, ale nie jest to walka przeciw drugiemu, traktowanie człowieka jako wroga i nieprzyjaciela i dążenie do jego zniszczenia. To walka o człowieka, o jego prawa, o prawdziwy postęp, o dojrzały kształt życia ludzkiego. Wtedy to życie staje się bardziej ludzkie - powiedział kapelan Śląsko-Dąbrowskiej "S".

Główne obchody odbyły się jak co roku pod pomnikiem Porozumienia Jastrzębskiego przy kopalni "Zofiówka" (dawnym "Manifeście Lipcowym"), gdzie 28 lat

temu zawarto trzecią wielką umowę społeczną 1980 roku, a 20 lat temu zakończył się ostatni strajk górniczy. W swoim wystąpieniu szef Komisji Krajowej NSZZ "S" Janusz Śniadek podziękował bohaterom strajków sprzed 20 lat. Jak powiedział, "Solidarność" zawsze i wszędzie składała hołd i wyrażała wdzięczność tym, którzy doprowadzili do zwyciężenia komunistycznego reżimu. - Szkoda że tak długo trzeba było czekać, by wolna Polska podziękowała naszym bohaterom - zaznaczył. - Stanowicie część tej wielkiej armii, która ponosząc wielkie ofiary przyniosła Polsce wolność - mówił, zwracając się do uczestników tamtych wydarzeń. - Swoją determinacją, odwagą, uruchomiliście lawinę, która przetoczyła się przez Polskę i Europę, przynosząc jej wolność - dodał.

Przewodniczący "Solidarności" odniósł się też do niedawnych incydentów podczas obchodów rocznicy powstania "Solidarności". Oceniał, że polskie elity toczą gorszące kłótnie, tworzące rowy i podziały. Za "największy skandal ostatnich dni" uznał obarczanie winą za te spory społeczeństwo.

Śniadek podkreślił, że związek, kierując się nauką Jana Pawła II, wciąż walczy o godność człowieka i godność pracy. Przypomniał ubiegłotygodniową wielotyśną manifestację "S" w Warszawie. - Pokazywaliśmy, jak silniejsze grupy zawodowe występują w imieniu słabszych. Nie pozwolimy zamknąć oczu na tę wielką część polskiej rzeczywistości, na polską biedę - podkreślił.

List do uczestników obchodów wyśtosował prezydent Lech Kaczyński. Podkreślił w nim, że walka strajkujących w 1980 i 1988 r. "nie była epizodem". "Wszyscy Państwo byliście niezależnie od wyznawanych obecnie poglądów, barw politycznych i miejsca zajmowanego w społeczeństwie współautorami wielkiego historycznego zwycięstwa, z którego może dziś korzystać wolna Polska i jednocząca się Europa" - podkreślił w liście Lech Kaczyński.

Kilkanaście osób odebrało dziś z rąk Macieja Łopińskiego - ministra w prezydenckiej kancelarii - odznaczenia państwowe. Wśród nich m. in. opozycjoniści z lat. 80 - Andrzej Kaczkowski, Roman Chwastyk i Stanisław Kosek oraz kapłani - Antoni Stych i Henryk Białas. Pośmiertnie Krzyż Kawalerski przyznano Danucie Skorenko, legendarnej działaczce opozycyjnej. Przemawiając w imieniu odznaczonych Roman Chwastyk wyraził żal, że "najwyższe władze państwowe tak mało pamiętają rolę, jaką odegrał Śląsk i Jastrzębie w walce o wolną Polskę.

W jastrzębskim kinie Centrum odbyła się uroczysta sesja Sekcji Krajowej Górnictwa Węgla Kamiennego NSZZ "Solidarność" połączona z konferencją popularnonaukową. Witając gości spotkania, szef górniczej "Solidarności" Dominik Kolorz zwrócił uwagę, że na jastrzębskich uroczystościach przez 18 ostatnich lat nie pojawił

się żaden z urzędujących prezydentów i premierów. - Przypominacie sobie o nas tylko wtedy, gdy chcecie się pięć po władze - mówił Kolorz nagradzany gromkimi brawami. - Mówi się, że elity polskie wywodzą się z solidarnościowego pnia. Ale ten pień jest zgniły. No bo jakie to ideały? To wstyd, jak oni się kłócą. Kłócą się nie o człowieka, ale o to, kto lepiej wypadnie w telewizji, kto kogo oszuka.

- To nie są uroczystości przywódców strajkowych ani obecnych liderów związku - podkreślał szef Śląsko-Dąbrowskiej "Solidarności" Piotr Duda. - To uroczystości tych bezimiennych, którzy strajkując narażali swoje zdrowie i życie. Obowiązkiem liderów jest dziś tu być. (.) Zaprosiliśmy wszystkich - Lecha Wałęsę, Lecha Kaczyńskiego, Donalda Tuska. Jak zwykle przyszły usprawiedliwienia, stare formułki.

Podczas dzisiejszej konferencji kilkunastu związkowców otrzymało Złote Medale Solidarności. Uhonorowano również była Główną Inspektor Pracy Bożeną Borys-Szopę, wieloletnią działaczkę "Solidarności". Goście konferencji wysłuchają jeszcze wykładu dr. Antoniego Dudka z Instytutu Pamięci Narodowej nt. wydarzeń 1988 roku. Zaplanowano również projekcję filmu "Piasek w tryby - Jastrzębie 88".

- *Wojciech Gomułka, www.solidarnosc-kat.pl*

XXVI PIELGRZYMKA LUDZI PRACY

20 tys. członków NSZZ "Solidarność", którzy setkami autokarów przyjechali z całej Polski, uczestniczyło w 26 pielgrzymce Ludzi Pracy na Jasną Górę.

Wśród gości była matka ks. Jerzego Popiełuszki, Janusz Śniadek, szef NSZZ "S" i Tadeusz Zając, główny inspektor pracy. Uroczystej sumie odprawianej na jasnogórskim szczyście przewodniczył abp Józef Zyciński. Wraz z metropolitą lubelskim mszę koncelebrowali m.in. abp Tadeusz Gocłowski oraz nowy delegat episkopatu ds. duszpasterstwa ludzi pracy bp Kazimierz Ryczan.

W homilii abp Zyciński apelował o solidarność ducha w poczuciu odpowiedzialności za ojczyznę. Przekonywał, że wierność dziedzictwu przekazywanemu przez Jana Pawła II nakazuje szacunek dla każdego człowieka, chęć porozumienia i wspólnoty zamiast konfliktów. W taki sposób powinno się brać odpowiedzialność za odzyskaną wolność - przekonywał.

Abp Zyciński nawiązał do przypowieści o robotnikach w winnicy, którzy uznali, że nie zostali sprawiedliwie wynagrodzeni. Jak mówił hierarcha, nie da się stworzyć idealnej społeczności, zawsze będą różnice zdań i konflikty, ale nie moż-

na z tego robić najważniejszego problemu. "Winnica wolności, do której zaprosił nas Pan, jest zawierzona naszej pracy, naszej kulturze, naszemu poczuciu odpowiedzialności" - powiedział abp Życiński.

Jak mówił, "Solidarność" zrodziła troska o ludzkie prawa i godność oraz nauczanie papieskie. Przypomniał, że robotnicy, którzy strajkowali w sierpniu 1980 r., nie pytali o to "za ile", a "w imię czego". Dla nich wartością był sens, poczucie godności i honoru, a nie pieniądze - zaznaczył hierarcha.

"Abyśmy mogli chronić dziedzictwo +Solidarności+, musimy być ponad partyjnymi układami, musimy mieć świadomość, że te wartości, które powierzone są waszej pieczy, pozostają gdy zmieniają się partie i ich programy" - apelował do pielgrzymów hierarcha.

Abp Życiński mówił, że sprzeciw powinien wyrastać z troski i szacunku wobec człowieka. Z takim sprzeciwem powinni się spotkać pracodawcy, którzy naruszają godność zatrudnionych. Hierarcha skrytykował też traktowanie niskopłacanych robotników z Dalekiego Wschodu. Ojczyzna "S" sprowadzająca robotników, którym zabiera się paszporty i część zarobków, to niemoralne, sprzeczne z polską tradycją - mówił. Arcybiskup zaapelował też, by szczególną opieką otoczyć imigrantów z Czeczenii i innych krajów, którzy w Polsce szukają nowej ojczyzny.

Przed sumą słowo do zebranych skierował Janusz Śniadek. Przypomniał, że rok

2008 został ogłoszony przez NSZZ "Solidarność" Rokiem Jana Pawła II. Zapowiedział także, że za niecały miesiąc związkowcy będą modlić się przy grobie papieża w bazylice św. Piotra w Rzymie.

Mszę św. poprzedził koncert w hołdzie Janowi Pawłowi II, w którym wystąpili m.in. Ewa Dałkowska, Magdalena Zawadzka i Jan Pietrzak.

Ogólnopolska Pielgrzymka Ludzi Pracy na Jasną Górę organizowana jest od 1981 r., co roku w trzecią niedzielę września. Tradycję pielgrzymowania ludzi pracy zapoczątkował kapelan "Solidarności", ks. Jerzy Popiełuszko, który tuż po zakończeniu stanu wojennego przybył na Jasną Górę z grupą działaczy ówczesnej opozycji, by modlić się o wolność dla Polski.

Tegoroczną intencją pielgrzymki były - jak napisał w skierowanym do wiernych zaproszeniu abp Gołowski - godna praca, płaca i emerytura. Wierni dziękowali też za odzyskaną 90 lat temu niepodległość, rozpoczęty przed trzydziestoma laty pontyfikat Jana Pawła II oraz spotkanie papieża-Polaka z górnikami 25 lat temu. W 1983 r. w czasie pielgrzymki w Katowicach Jan Paweł II ogłosił Maryję Matką Miłości i Sprawiedliwości Społecznej. Pątnicy modlili się też o przyszłość polskich stoczni. Nie tracąc miana symboli walki z systemem komunistycznym, powinny się one stać zwyczajnymi, mądrze zarządzanymi przedsiębiorstwami - podkreślił abp Gołowski.

• *Dział Informacji KK, źródło PAP*

CZAS NA FUNDUSZE I POLSKĘ MARZEŃ

Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" informuje o przyznaniu przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego środków finansowych na realizację projektu pt. "Czas na fundusze i Polskę marzeń" w ramach "Konkursu dotacji na przeprowadzenie działań informacyjno - promocyjnych dotyczących Funduszy Europejskich". Przeznaczone środki na współfinansowanie projektu pochodzą z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR).

Głównym celem projektu jest informowanie o Funduszach Europejskich w Polsce, zwiększenie świadomości społecz-

nej w zakresie Funduszy Europejskich oraz upowszechnianie korzyści płynących z ich wykorzystywania.

Projekt swoim zasięgiem obejmuje teren Polski.

Przewidziany czas trwania wynosi 8 miesięcy - od 1 września 2008 roku do 30 kwietnia 2009 roku.

W dużej mierze adresowany jest do środowiska pracy.

W ramach projektu zaplanowano między innymi:

- utworzenie wortalu internetowego poświęconego Funduszom Europejskim,
- wydanie specjalne Tygodnika Solidarność poświęcone Funduszom Europejskim,
- zamieszczenie w Przeglądzie Oświatowym informacji o Funduszach Europejskich,
- szkolenia dla dziennikarzy związkowych w zakresie celów NSS i działań wspierających ich osiągnięcie dotyczące informacji i Promocji Funduszy Europejskich,
- zorganizowanie konferencji regionalnych i konferencji podsumowującej.

Szczegółowe informacje o planowanych działaniach będą przekazywane poprzez Serwis Informacyjny Solidarność (SIS), reklamę na łamach prasy związkowej i stronę internetową. Przygotowujemy również plakat, który będzie zawierał adres internetowy strony i będzie dostępny w naszych strukturach.

Szersze informacje o projekcie można uzyskać u:

- Mirosławy Kaniszewskiej tel. 058 3084318; 501766800
- Marii Kościańskiej tel. 058 3084225

POPIERAMY STOCZNIE

Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" poparła działania organizacji zakładowych w stoczniach w Gdańsku, Gdyni i Szczecinie w obronie tysięcy miejsc pracy. Związkowcy zdecydowali również o ogłoszeniu roku 2009 Rokiem Niepodległości i Solidarności.

Wrześniowe posiedzenie Komisji Krajowej rozpoczęło się od spotkania z metropolitą gdańskim abp Leszkiem Sławojem Głódziem. Przewodniczący "S" podziękował arcybiskupowi za obecność na uroczystościach 28. rocznicy powstania NSZZ Związku i za wygłoszoną tego dnia homilię, w której metropolita gdański nawiązał do prowadzonej przez NSZZ "Solidarność" kampanii "Godna praca-godna emerytura". - Każdy związek zawodowy ma swoje miejsce, a "S" w szczególności w wymiarze narodowym i międzynarodowym. To, co ma nas łączyć to program, to bycie blisko ludzi świata pracy, upodmiotowienie pracy, godności pracy to, co jest ostatnim hasłem Godna - Praca, Godna - Emerytura. Związek ma mówić ustami tych, którzy nie mogą formułować swoich praw, w świecie pracy - powiedział metropolita gdański. Abp Sławoj Leszek Głódź nawiązał również do uroczystości 28. rocznicy powstania NSZZ "S". - Pragnąłbym wam życzyć, aby sztandar

"Solidarności" był niesiony wysoko, mocno i jednoznacznie przez wszystkich. Szukanie jedności jest trudne, bo trudna do zdefiniowania jest przeszłość 28 lat. Nieporozumienia dotyczą częściej sfery uroczystościowej niż programowej. Mam nadzieję, że ta bariera zostanie przezwyciężona. Oddając wam cześć, chciałbym prosić o działanie w jedności - powiedział metropolita.

Przedstawiciele Komisji Krajowej poparli działania związkowców w stoczniach w Gdańsku, Gdyni i Szczecinie. Jak czytamy w stanowisku KK, pracownicy polskich stocznii mają prawo domagać się bezpieczeństwa. Związkowcy zwrócili się do Komisji Europejskiej o szansę dla polskiego przemysłu okrętowego, który po skutecznej prywatyzacji będzie mógł normalnie konkurować na światowych rynkach. - Takiego rozwiązania Komisja Krajowa domagała się od polskich rządów przez lata. Chce jeszcze raz zapewnić kolegów ze Stoczni, że nie są sami - mówi Janusz Śniadek, przewodniczący KK NSZZ "S".

Komisja Krajowa ogłosiła również rok 2009 Rokiem Niepodległości i Solidarności. W przyszłym roku obchodzone będą ważne rocznice związane z historią Polski i NSZZ "Solidarność": 70. rocznica wybuchu

II wojny światowej, 25. rocznicę śmierci ks. Jerzego Popiełuszki a także 20. rocznicę roku 1989 r. Mottem tego roku są słowa Jana Pawła II wypowiedziane podczas ostatniego spotkania z "S" w Watykanie 11 listopada 2003: ".<<Solidarność>> nie może zaniedbać troski o tę historię, tak bliską, a równocześnie już odległą. Nie można nie przypominać powojennych dziejów odzyskiwania wolności. To jest dziedzictwo, do którego stale trzeba wracać, aby wolność nie przeradzała się w samowolę, ale miała kształt wspólnej odpowiedzialności za losy Polski i każdego jej obywatela".

Członkowie Komisji Krajowej przedyskutowali również działania, jakie podjąć powinien Związek po manifestacji, która od-

była się 29 sierpnia. Przewodniczący Janusz Śniadek poinformował, że w imieniu KK wystąpił o spotkanie do premiera Donalda Tuska. W najbliższych dniach podczas rozmów Komisji Trójstronnej rozstrzygną się sprawy związane ze wzrostem wynagrodzeń w przyszłym roku oraz emeryturami pomostowymi. - Być może będziemy skazani na działania w duchu manifestacji - zapowiadał Janusz Śniadek.

Członkowie Komisji Krajowej przyjęli również informację z prac Komisji Krajowej, przygotowaną na Krajowy Zjazd Delegatów, który odbędzie się w październiku w Wadowicach.

- *Dział Informacji KK*

EMERYTURY POMOSTOWE

30 września 2008 r. rząd przyjął projekt ustawy o emeryturach pomostowych. NSZZ "S" niezmiennie stoi na stanowisku, że przy określeniu uprawnień do emerytur pomostowych nie powinny występować żadne ograniczenia datami podjęcia i wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Oświadczenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność"

NSZZ "Solidarność" niezmiennie stoi na stanowisku, że przy określeniu uprawnień do emerytur pomostowych nie powinny występować żadne ograniczenia datami podjęcia i wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Rząd przyjął projekt ustawy o emeryturach pomostowych. Niestety wynika z niego, że emerytury dla osób pracujących w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze będą miały charakter wygasający. To znaczy, że tylko pracownicy zatrudnieni w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze przed dniem 1 stycznia 1999 r. nabędą prawo do emerytury pomostowej. Natomiast zatrudnieni po tym dniu, mimo że pracują w tych samych warunkach, na tym samym stanowisku, będą musieli pracować do powszechnego

wieku emerytalnego (60 lat kobiety i 65 lat mężczyźni).

Ustawa o emeryturach i rentach z FUS z 1998 r. wyraźnie precyzuje, że dla osób urodzonych po 1948 r., które są zatrudnione w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze zostaną ustanowione emerytury pomostowe. Nie ma mowy o tym, że dotyczyć to będzie tylko osób, które przed 1 stycznia 1999 r. rozpoczęły pracę w tych warunkach i że te świadczenia będą miały charakter wygasający.

Przyjęcie rozwiązania rządowego oznaczałoby, że maszynista wykonujący pracę w szczególnym charakterze zatrudniony np. 30 listopada 1998 roku - ma prawo do emerytury pomostowej, a zatrudniony 2 miesiące później - pracujący w takich samych warunkach - już tego prawa nie ma. NSZZ "Solidarność" w swoich stanowiskach zastrzegła, że tylko kryterium medyczne może być podstawą określenia prawa do emerytury dla osób zatrudnionych w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze.

Niezrozumiałe jest, że kryteria medyczne i kryteria bezpieczeństwa publicznego zawarte w definicjach prac będą według projektu dotyczyć tylko pracowników zatrudnionych przed rokiem 1999.

Projekt rządowy w żaden sposób nie obciąża pracodawców do dbania o po-

stęp technologiczny, ponieważ problem się "sam rozwiąże", a pracownicy dalej będą pracować w warunkach szczególnych. Strona rządowa oraz pracodawcy uważają, że pracownicy sami muszą uwzględniać konieczność zmiany zawodu w przyszłości. Niestety, Rząd i pracodawcy w rozmowach w Komisji Trójstronnej nie zaoferowali żadnych alternatywnych rozwiązań, z których mogliby skorzystać pracownicy przy rezygnacji z pracy w warunkach szczególnych.

Rząd zrobił również ukłon w stronę pracodawców, obniżając składkę na FEP płaconą przez nich do poziomu 1,5 proc. podstawy wynagrodzenia. Pozostałe 1,5 proc. dopłaci budżet państwa.

Szczegółową opinię w sprawie ustawy o emeryturach pomostowych prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" przedstawi po dokładnym zapoznaniu się z przyjętym dzisiaj projektem.

„POMOSTÓWKI” W SEJMIE

15 października 2008 r. w Sejmie odbyło się pierwsze czytanie rządowej ustawy o emeryturach pomostowych.

Rządowy projekt zakłada, że emerytury dla osób pracujących w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze będą miały charakter wygasający. To znaczy, że tylko pracownicy zatrudnieni w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze przed dniem 1 stycznia 1999 r. nabędą prawo do emerytury pomostowej. Natomiast zatrudnieni po tym dniu, mimo że pracują w tych samych warunkach, na tym samym stanowisku, będą musieli pracować do powszechnego wieku emerytalnego (60 lat kobiety i 65 lat mężczyźni). Na przykład maszynista wykonujący pracę w szczególnym charakterze zatrudniony np. 30 listopada 1998 roku - ma prawo do emerytury pomostowej, a zatrudniony 2 miesiące później - pracujący w takich samych warunkach - już tego prawa nie ma.

NSZZ "Solidarność" niezmiennie stoi na stanowisku, że przy określeniu uprawnień do emerytur pomostowych nie powinny występować żadne ograniczenia datami podjęcia i wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Zdaniem "S" emerytury pomostowe nie mogą mieć charakteru wygasającego. Związek w swoich stanowiskach zastrzegł także, że tylko kryterium medyczne może być podstawą określenia prawa do emerytury dla osób zatrudnionych w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze. - Niezrozumiałe dla nas jest to, że kryteria medyczne i kryteria bezpieczeństwa publicznego zawarte

w definicjach prac będą według projektu dotyczyć tylko pracowników zatrudnionych przed rokiem 1999 - mówi Zbigniew Kruszyński, szef Działu Polityki Społecznej KK.

Ponadto projekt rządowy w żaden sposób nie obliuguje pracodawców do dbania o postęp technologiczny, ponieważ problem się "sam rozwiąże", a pracownicy dalej będą pracować w warunkach szczególnych. Strona rządowa oraz pracodawcy uważają, że pracownicy sami muszą uwzględniać konieczność zmiany zawodu w przyszłości. Niestety, Rząd i pracodawcy w rozmowach w Komisji Trójstronnej nie zaoferowali żadnych alternatywnych rozwiązań, z których mogliby skorzystać pracownicy przy rezygnacji z pracy w warunkach szczególnych.

Prezydent Lech Kaczyński wniósł do Sejmu projekt ustawy przedłużającej obecnie obowiązujące przepisy do końca przyszłego roku.

W uzasadnieniu czytamy, m.in. "nie ulega wątpliwości konieczność opracowania zasad otrzymywania świadczeń emerytalnych przez osoby, które nie osiągnęły wieku emerytalnego, pracujące w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do wprowadzenia regulacji prawnej w tym zakresie ustawodawca zobowiązał się deklarując w art. 24 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustanowienie emerytur pomostowych. Do Sejmu, w dniu 2 października 2008 r. wpłynął rządowy projekt ustawy o emeryturach pomostowych. Obawy jednak budzi możliwość przyjęcia przez parlament jeszcze w tym roku nowego prawa dotyczącego zasad

przyznawania świadczeń emerytalnych, tak by w systemie prawnym od dnia 1 stycznia 2009 r. funkcjonowały nowe rozwiązania systemowe. Regulacje zawarte w projekcie ustawy o emeryturach pomostowych budzą bowiem wiele kontrowersji, które podnieszone były przez stronę związkową. Wprowadzenie w życie emerytur pomostowych wymaga nie tylko uchwalenia ustawy uwzględniającej słuszne interesy pracownicze, ale również stworzenia warunków technicznych niezbędnych do wypłaty tych świadczeń przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Podjęcie decyzji o wyborze rodzaju przyszłych świadczeń emerytalnych ma zasadnicze znaczenie dla pracowników i nie powinno następować pod presją czasu oraz w niepewności co do kształtu przyszłych rozwiązań ustawowych.

Z tych względów niezbędne jest przedłużenie na rok 2009 okresu stosowania obowiązujących obecnie regulacji prawnych w zakresie nabywania prawa do wcześniejszych świadczeń emerytalnych".

Pomostówki po komisjach sejmowych

Głosowanie nad przyjęciem w całości projektu ustawy o emeryturach pomostowych, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Finansów Publicznych oraz Komisję Polityki Społecznej i Rodziny, wraz z przyjętymi poprawkami

Wyniki imienne posłów PO

Arkit Tadeusz	Za	Arndt Paweł	Za
Augustyn Urszula	Za	Aziewicz Tadeusz	Za
Biernacki Marek	Za	Biernat Andrzej	Za
Bojko Bogdan	Za	Brejza Krzysztof	Za
Brodniak Roman	Za	Brzezinka Jacek	Za
Bublewicz Beata	Za	Budnik Jerzy	Za
Bukiewicz Bożenna	Za	Buła Andrzej	Za
Butryn Renata	Za	Cebula Marek	Za
Chlebowski Zbigniew	Za	Chmielewski Stanisław	Za
Chwierut Janusz	Za	Cichoń Janusz	Za
Cieślik Leszek	Za	Czechyra Czesław	Za
Czerwiński Andrzej	Za	Czucha Zdzisław	Za
Czuma Andrzej	Za	Dąbrowska Alicja	Za
Dolniak Grzegorz	Za	Drozd Ewa	Za
Drzewiecki Mirosław Michał	Za	Dunin Artur	Za
Durka Zenon	Za	Dzięcioł Janusz	Za

Związkowcy opuścili posiedzenie sejmowych komisji finansów publicznych i polityki społecznej. Sejmowe komisje finansów publicznych i polityki społecznej zajmowały się projektem ustawy o emeryturach pomostowych. Opozycja chciała odrzucenia projektu, albo dłuższego procesowania w podkomisjach. Związkowcy przekonywali, że prawo do emerytur pomostowych nie powinno być ograniczone datami urodzenia. - Najważniejsze są dla nas kryteria medyczne i bezpieczeństwa publicznego - podkreślał podczas spotkania komisji Zbigniew Kruszyński z Działu Polityki Społecznej.

Argumenty strony społecznej nie przekonały jednak posłów koalicji. Na znak protestu przedstawiciele związków zawodowych opuścili salę obrad. Komisje natomiast przyjęły sprawozdanie podkomisji nadzwyczajnej w sprawie ustawy o emeryturach pomostowych, w której posiedzeniu nie mieli szans uczestniczyć przedstawiciele związków zawodowych. Zawiadomienie zostało przesłane pół godziny przed rozpoczęciem posiedzenia.

Informacje różne

Dzikowski Waldy	Za	Fabisiak Joanna	Za
Fedorowicz Jerzy Feliks	Za	Fiedler Arkady	Za
Gadowski Krzysztof	Za	Gałażewski Andrzej	Za
Gawłowski Stanisław	Za	Gąsior-Marek Magdalena	Nieobecny
Gibała Łukasz	Za	Gierada Artur	Za
Głogowski Tomasz	Za	Gowin Jarosław	Za
Grabarczyk Cezary	Za	Grad Aleksander	Za
Grad Mariusz	Za	Graś Paweł	Za
Grupiński Rafał	Za	Grzegorek Krzysztof	Za
Gut-Mostowy Andrzej	Za	Guzowska Iwona	Za
Halicki Andrzej	Za	Hanajczyk Agnieszka	Za
Hibner Jolanta	Za	Huskowski Stanisław	Za
Jarmuziewicz Tadeusz	Za	Jaros Michał	Za
Jazłowiecka Danuta	Za	Kaczor Roman	Za
Kania Andrzej	Za	Karpiniuk Sebastian	Za
Karpiński Grzegorz	Za	Karpiński Włodzimierz	Za
Katulski Jarosław	Za	Kaźmierczak Jan	Za
Kidawa-Błońska Małgorzata	Za	Klim Józef Piotr	Za
Kochan Magdalena	Za	Kochan Witold	Za
Komorowski Bronisław	Za	Konwiński Zbigniew	Za
Kopacz Ewa	Za	Kopaczewska Domicela	Za
Kopeć Tadeusz	Za	Korzeniowski Leszek	Nieobecny
Kosecki Roman	Za	Kozaczyński Jacek	Za
Kozdroń Jerzy	Za	Kozłowska-Rajewicz Agnieszka	Za
Koźlakiewicz Mirosław	Za	Krupa Adam	Za
Krupa Jacek	Za	Krząkała Marek	Za
Kula Włodzimierz	Za	Kulas Jan	Nieobecny
Kulesza Tomasz	Za	Kuriata Jan	Za
Kutz Kazimierz	Za	Lamczyk Stanisław	Za
Lenz Tomasz	Za	Leszczyna Izabela	Za
Lipiński Dariusz	Za	Lisek Krzysztof	Za
Litwiński Arkadiusz	Za	Łukacijewska Elżbieta	Za
Małecka-Libera Beata	Za	Marcinkiewicz Michał	Za
Matusik-Lipiec Katarzyna	Za	Mężydło Antoni	Za
Mikulicz Janusz	Za	Miodowicz Konstanty	Za
Młyńczak Aldona	Za	Mroczek Czesław	Za
Mrzygłocka Izabela Katarzyna	Za	Mucha Joanna	Za
Musiał Jan	Za	Naguszewski Tadeusz	Za
Namyślak Witold	Za	Neumann Sławomir	Za
Niesiołowski Stefan	Za	Nitras Sławomir	Nieobecny
Nowak Sławomir	Za	Nowak Tomasz Piotr	Za
Nowakowski Andrzej	Za	Nykiel Mirosława	Za

Informacje różne

Okła-Drewnowicz Marzena	Za	Olechowska Alicja	Za
Olejniczak Danuta	Za	Olszewski Paweł	Za
Orzechowski Andrzej	Za	Orzechowski Maciej	Za
Oświęcimski Konstanty	Za	Pacelt Zbigniew	Za
Pahl Witold	Za	Palikot Janusz	Za
Piechota Sławomir	Za	Pierzchała Elżbieta	Za
Pietraszewska Danuta	Za	Pięta Jarosław	Za
Piotrowska Teresa	Za	Pitera Julia	Za
Plocke Kazimierz	Za	Plura Marek	Za
Preiss Sławomir	Za	Raba Norbert	Za
Raczkowski Damian	Nieobecny	Radziszewska Elżbieta	Za
Raniewicz Grzegorz	Za	Raś Ireneusz	Za
Ross Tadeusz	Za	Rozzak Grzegorz	Za
Rozpondek Halina	Za	Rutnicki Jakub	Za
Rybicki Arkadiusz	Nieobecny	Rybicki Sławomir	Za
Rynasiewicz Zbigniew	Za	Ryszka Andrzej	Nieobecny
Rzymelka Jan	Za	Saługa Wojciech	Za
Schetyna Grzegorz	Za	Sekula Mirosław	Za
Siedlaczek Henryk	Za	Sikorski Radosław	Za
Sitarz Witold	Za	Skorupa Aleksander Marek	Za
Skowrońska Krystyna	Za	Skrzydłewska Joanna	Za
Sławiak Bożena	Za	Smirnow Andrzej	Za
Smolarz Tomasz	Za	Staroń Lidia	Za
Stuligrosz Michał	Za	Suski Paweł	Za
Sycz Miron	Za	Szczerba Michał	Za
Szejnfeld Adam	Za	Sztolcman Grzegorz	Za
Szulc Jakub	Za	Szumilas Krystyna	Za
Szydłowska Bożena	Za	Śledzińska-Katarasińska Iwona	Za
Tomaka Jan Walenty	Za	Tomański Piotr	Za
Tomaszak-Zesiuk Irena	Za	Tomczyk Cezary	Za
Tomczykiewicz Tomasz	Za	Tusk Donald	Za
Tusk Łukasz	Za	Tyszkiewicz Krzysztof	Za
Tyszkiewicz Robert	Za	Urban Cezary	Za
Urbaniak Jarosław	Za	Van der Coghien Piotr	Za
Wałęsa Jarosław	Za	Waśko Piotr	Za
Węgrzyn Robert	Za	Wielichowska Monika	Za
Wilk Wojciech	Za	Witkowski Radosław	Za
Wojnarowski Norbert	Za	Wojtkowski Marek	Za
Wolak Ewa	Za	Wójcik Marek	Za
Wykręt Adam	Za	Zacharewicz Jacek	Za
Zakrzewska Jadwiga	Nieobecny	Zaremba Renata	Za
Zawadzki Ryszard	Za	Zawiła Marcin	Za

Informacje różne

Zdanowska Hanna	Za	Zdrojewski Bogdan	Nieobecny
Zielińska-Głębocka Anna	Za	Zieliński Marek	Za
Ziemniak Wojciech	Za	Ziętek Jerzy	Za
Żalek Jacek	Za	Żmijan Stanisław	Za
Żyliński Adam	Za		

Wyniki imienne posłów PiS

Abramowicz Adam	Nieobecny	Adamczyk Andrzej	Przeciw
Andzel Waldemar	Przeciw	Arent Iwona	Przeciw
Ast Marek	Przeciw	Babalski Zbigniew	Przeciw
Babinetz Piotr	Przeciw	Bartuś Barbara	Przeciw
Bąk Dariusz	Przeciw	Bętkowski Andrzej	Przeciw
Błaszczak Mariusz	Przeciw	Błądek Antoni	Przeciw
Bogucki Jacek	Przeciw	Brudziński Joachim	Przeciw
Bury Jan s. Antoniego	Nieobecny	Chłopek Aleksander	Przeciw
Chmielowiec Zbigniew	Przeciw	Cybulski Piotr	Przeciw
Cymański Tadeusz	Przeciw	Czarnecki Witold	Przeciw
Czartoryski Arkadiusz	Przeciw	Czesak Edward	Przeciw
Ćwierz Andrzej	Przeciw	Dąbkowska-Cichocka Lena	Przeciw
Dera Andrzej Mikołaj	Przeciw	Dolata Zbigniew	Przeciw
Drab Marzenna	Przeciw	Dudziński Tomasz Mirosław	Nieobecny
Dziedziczak Jan	Nieobecny	Falfus Jacek	Przeciw
Gawęda Adam	Przeciw	Gęsicka Grażyna	Przeciw
Girzyński Zbigniew	Przeciw	Giżyński Szymon Stanisław	Nieobecny
Golba Mieczysław	Przeciw	Goliński Marian Tomasz	Przeciw
Gołojuch Kazimierz	Przeciw	Gosiewski Jerzy	Przeciw
Gosiewski Przemysław	Przeciw	Górski Artur	Przeciw
Górski Tomasz	Przeciw	Grabicka Krystyna	Przeciw
Gwiazdowski Kazimierz	Przeciw	Hoc Czesław	Przeciw
Hofman Adam	Nieobecny	Jackiewicz Dawid	Przeciw
Jagiello Jarosław	Przeciw	Jakubiak Elżbieta	Przeciw
Janczyk Wiesław	Przeciw	Janik Grzegorz	Przeciw
Jasiński Wojciech	Przeciw	Jurgiel Krzysztof	Przeciw
Kaczanowski Dariusz	Przeciw	Kaczyński Jarosław	Przeciw
Kamiński Mariusz	Przeciw	Karski Karol	Przeciw
Kempa Beata	Przeciw	Kloc Izabela	Przeciw
Kluzik-Rostkowska Joanna	Nieobecny	Kłosowski Sławomir	Przeciw
Kołąkowski Lech	Przeciw	Kołąkowski Robert	Przeciw
Kowal Paweł	Nieobecny	Kowalczyk Henryk	Przeciw
Kowalski Bogusław	Przeciw	Kozak Zbigniew	Przeciw
Kraczkowski Maks	Przeciw	Krasulski Leonard	Przeciw

Informacje różne

Kruk Elżbieta	Przeciw	Kuchciński Marek	Przeciw
Kurski Jacek	Nieobecny	Kwitek Marek	Przeciw
Latos Tomasz	Przeciw	Libicki Jan Filip	Przeciw
Lipiec Krzysztof	Przeciw	Lipiński Adam	Przeciw
Łatas Marek	Przeciw	Machalek Marzena	Przeciw
Maciejewski Krzysztof	Przeciw	Macierewicz Antoni	Przeciw
Malik Ewa	Przeciw	Marianowska Barbara	Przeciw
Masłowska Gabriela	Przeciw	Masłowska Mirosława	Przeciw
Materna Jerzy	Przeciw	Matuszewski Marek	Przeciw
Matuszny Kazimierz	Przeciw	Mazurek Beata	Przeciw
Michałkiewicz Krzysztof	Przeciw	Mojzesowicz Wojciech	Przeciw
Moskal Kazimierz	Przeciw	Mularczyk Arkadiusz	Przeciw
Natalli-Świat Aleksandra	Przeciw	Nowak Maria	Przeciw
Oldakowski Jan	Przeciw	Opiola Marek	Przeciw
Osuch Jacek	Przeciw	Ożóg Stanisław	Przeciw
Paluch Anna	Przeciw	Piecha Bolesław Grzegorz	Przeciw
Pięta Stanisław	Przeciw	Pilch Jacek	Przeciw
Polak Marek	Przeciw	Polak Piotr	Przeciw
Poncyjusz Paweł	Nieobecny	Popiołek Krzysztof	Przeciw
Putra Krzysztof	Przeciw	Rafalska Elżbieta	Przeciw
Religa Jan	Przeciw	Religa Zbigniew	Przeciw
Rębek Jerzy	Przeciw	Rogacki Adam	Przeciw
Rojek Józef	Przeciw	Rokita-Arnold Nelli	Nieobecny
Rusiecki Jarosław	Przeciw	Sadurska Małgorzata	Przeciw
Seliga Dariusz	Przeciw	Siarka Edward	Przeciw
Sikora Anna	Przeciw	Sobecka Anna	Przeciw
Sońta Krzysztof	Przeciw	Sośnierz Andrzej	Nieobecny
Sprawka Lech	Przeciw	Stanke Piotr	Przeciw
Stawiarski Jarosław	Przeciw	Suski Marek	Przeciw
Szarama Wojciech	Nieobecny	Szczygło Aleksander Marek	Nieobecny
Szczypińska Jolanta	Przeciw	Szlachta Andrzej	Przeciw
Szwed Stanisław	Przeciw	Szydło Beata	Przeciw
Szyszko Jan	Przeciw	Śniezek Adam	Przeciw
Tchórzewski Krzysztof	Przeciw	Telus Robert	Przeciw
Terlecki Ryszard	Przeciw	Tobiszowski Grzegorz	Przeciw
Tomczak Jacek	Przeciw	Walkowiak Andrzej	Przeciw
Wargocka Teresa	Przeciw	Wassermann Zbigniew	Przeciw
Wiązowski Waldemar	Przeciw	Wiśniewska Jadwiga	Przeciw
Witek Elżbieta	Przeciw	Wojtkiewicz Michał	Przeciw
Woźniak Tadeusz	Przeciw	Wrona Waldemar	Przeciw
Wróbel Marzena Dorota	Przeciw	Zalewska Anna	Nieobecny
Zawiślak Sławomir	Przeciw	Zbonikowski Łukasz	Przeciw

Informacje różne

Zieliński Jarosław	Przeciw	Ziobro Zbigniew	Przeciw
Zuba Maria	Przeciw	Żaczek Jarosław	Przeciw
Żukowski Wojciech	Przeciw		

Wyniki imienne posłów Lewica

Ajchler Romuald	Nieobecny	Aleksandrak Leszek	Przeciw
Bańkowska Anna	Przeciw	Blochowiak Anita	Nieobecny
Czykwini Eugeniusz	Przeciw	Garbowski Tomasz	Przeciw
Gintowt-Dziewałtowski Witold	Przeciw	Gołębiowski Henryk	Przeciw
Iwiński Tadeusz	Przeciw	Jaruga-Nowacka Izabela	Przeciw
Kalisz Ryszard	Nieobecny	Kamiński Tomasz	Przeciw
Klepacz Witold	Przeciw	Kochanowski Jan	Przeciw
Kopyciński Sławomir	Przeciw	Krasoń Janusz	Przeciw
Łybacka Krystyna	Przeciw	Martyniuk Wacław	Nieobecny
Matuszczak Zbigniew	Przeciw	Matwiejuk Jarosław	Przeciw
Matyjaszczyk Krzysztof	Przeciw	Milcarz Henryk	Przeciw
Motowidło Tadeusz	Przeciw	Napieralski Grzegorz	Przeciw
Olejniczak Wojciech	Przeciw	Ostrowski Artur	Przeciw
Pomajda Wojciech	Nieobecny	Prządka Stanisława	Przeciw
Rydzoń Stanisław	Przeciw	Senyszyn Joanna	Nieobecny
Stec Stanisław	Przeciw	Streker-Dembińska Elżbieta	Przeciw
Szczepański Wiesław Andrzej	Przeciw	Szmajdziński Jerzy	Przeciw
Szymanek-Deresz Jolanta	Nieobecny	Tomaszewski Tadeusz	Przeciw
Wenderlich Jerzy	Nieobecny	Wikiński Marek	Przeciw
Wontor Bogusław	Przeciw	Wziątek Stanisław	Przeciw
Zbrzyzny Ryszard	Przeciw	Zemke Janusz	Przeciw

Wyniki imienne posłów PSL

Bury Jan s. Józefa	Za	Deptuła Leszek	Za
Dutka Bronisław	Za	Grzeszczak Eugeniusz	Za
Grzyb Andrzej	Za	Kalamba Stanisław	Za
Kalinowski Jarosław	Za	Kamiński Jan	Za

Informacje różne

Kasprzak Mieczysław	Za	Kierzkowska Ewa	Za
Kłopotek Eugeniusz	Za	Krzyśków Adam	Za
Łopata Jan	Za	Łuczak Mieczysław Marcin	Za
Maliszewski Mirosław	Za	Olas Stanisław	Nieobecny
Pałys Andrzej	Za	Pawlak Mirosław	Za
Pawlak Waldemar	Za	Piechociński Janusz	Za
Racki Józef	Za	Rakoczy Stanisław	Za
Sawicki Marek	Nieobecny	Sławecki Tadeusz	Za
Sopliński Aleksander	Za	Stefaniuk Franciszek Jerzy	Za
Witaszczyk Stanisław	Za	Woda Wiesław	Za
Wojtas Edward	Za	Zych Józef	Nieobecny
Żelichowski Stanisław	Nieobecny		

Wyniki imienne postów SDPL-NL

Arłukowicz Bartosz	Przeciw	Balicki Marek	Przeciw
Borowski Marek	Przeciw	Celiński Andrzej	Nieobecny
Janowska Zdzisława	Przeciw	Kotkowska Bożena	Przeciw
Pisalski Grzegorz	Przeciw	Sierakowska Izabella	Przeciw

Wyniki imienne postów niezrzeszonych

Dorn Ludwik	Za	Galla Ryszard	Za
Komolowski Longin	Nieobecny	Plażyński Maciej	Nieobecny
Zalewski Paweł	Za		

Wyniki imienne postów Polska XXI

Karasiewicz Lucjan	Za	Krzywicki Piotr	Za
Polaczek Jerzy	Za	Sellin Jarosław	Za
Ujazdowski Kazimierz Michał	Za		

Wyniki imienne postów DKP

Filar Marian	Wstrzymał się	Lis Bogdan	Nieobecny
Widacki Jan	Wstrzymał się		

JEDNOCZYŁ LUDZI

19 października minęło 24 lata od męczeńskiej śmierci ks. Jerzego Popiełuszki. Uroczystościom rocznicowym w sanktuarium św. Stanisława Kostki na warszawskim Żoliborzu przewodniczył abp Kazimierz Nycz, metropolita warszawski.

- Ksiądz Jerzy Popiełuszko jednoczył ludzi - mówił arcybiskup Kazimierz Nycz w homilii podczas mszy w warszawskim Kościele św. Stanisława Kostki. W homilii arcybiskup warszawski podkreślił, że do tego kościoła przychodziło wielu ludzi, którzy często się różnili, ale przed ołtarzem widzieli wspólne dobro Ojczyzny.

- W kazaniach ks. Jerzego nie było polityki, a była jedynie Ewangelia. Nauczał w nich o godności każdego człowieka - dodał abp Nycz. Metropolita warszawski podkreślił też, że ks. Popiełuszko był wiernym naśladowcą Jana Pawła II. - Wlewał nadzieję w serca ludzkie, według zasady, której nauczał Jan Paweł II: "nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj" - mówił abp Nycz. Dodał, że ks. Jerzy nauczył się od Jana Pawła II wiary, ducha spokoju i miłości, którą starał się zaszczepić u innych.

Na mszy obecna była matka ks. Popiełuszki - Marianna Popiełuszko, jego brat i siostra, przedstawiciele NSZZ "Solidarność", parlamentu, władz samorządowych, kierownictwo, harcerze oraz mieszkańcy stolicy. W imieniu Komisji Krajowej kwiaty przy grobie ks. Jerzego złożyli Maria Ochman, przewodnicząca Sekretariatu Służby Zdrowia, Krzysztof Dośła, przewodniczący gdańskiej "S" i Józef Mozolewski, szef Regionu Podlaskiego.

Proces beatyfikacyjny ks. Popiełuszki rozpoczęto w 1997 r. Etap diecezjal-

ny zakończył się w 2001 roku i od tego czasu trwa etap rzymski. W październiku tego roku abp Nycz przekazał papieżowi Benedyktowi XVI positio, czyli opracowanie na temat męczeńskiej śmierci ks. Jerzego. Jest to ważny moment procesu beatyfikacyjnego. Wraz z dokumentem metropolita warszawski przekazał list podpisany przez polskich biskupów, w którym proszą papieża o szybkie zakończenie procesu i wyniesienie ks. Popiełuszki na ołtarze.

Jerzy Popiełuszko był kapłanem w parafii św. Stanisława Kostki w Warszawie. Odprawiane przez niego msze za Ojczyznę, także w okresie stanu wojennego, gromadziły tysiące ludzi. Ksiądz Jerzy publicznie krytykował nadużycia komunistycznej władzy, mówił o prawach człowieka i obronie ideałów Solidarności, a także sprzeciwianiu się przemocy i nienawiści.

Wielokrotnie zastraszany i szykanowany przez SB, 19 października 1984 r. ksiądz Popiełuszko został porwany i bestialsko zamordowany. Grób księdza Jerzego przy kościele św. Stanisława Kostki, stał się celem licznych pielgrzymek. Krótco po śmierci, ksiądz Popiełuszko był powszechnie uznawany za męczennika okresu komunizmu.

Winni śmierci księdza Popiełuszki, opuścili już więzienia. Dwaj generałowie MSW - Władysław Ciastoń i Zenon Płatek, zostali uniewinnieni z zarzutu kierowania zabójstwem. Oddzielne śledztwo, które pozwoli ustalić, kto zlecił zamordowanie księdza Jerzego, prowadzi od 2002 r. Instytut Pamięci Narodowej.

• *Dział Informacji*

ARTYKUŁ MIESIĄCA

KTO KONSUMUJE OWOCE WZROSTU

Mam taki fach, że mogę zarobić tyle, żeby utrzymać rodzinę - tak twierdzi 9 na 10 prezesów i członków kadr

kierowniczych firm, ale tylko 4 na 10 polskich robotników. Członkowie zarządów największych spółek giełdowych

otrzymują miesięcznie dochody przekraczające 222 płace minimalne. Takie nierówności nie sprzyjają wzrostowi gospodarczemu.

Z badań CBOS-u wynika, że najlepiej swoją sytuację finansową oceniają właściciele firm prywatnych - 92 procent z nich osiąga dochody pozwalające na utrzymanie siebie i rodziny. Tak dobrą kondycją budżetu domowego może pochwalić się już tylko połowa pracowników administracyjno-biurowych, przedstawiciele zawodów twórczych, samodzielnych specjalistów z wyższym wykształceniem, inżynierów, dyrektorów szkół, lekarzy i nauczycieli oraz zaledwie 43 proc. pracowników sklepów i punktów usługowych. Z powodu fatalnej sytuacji zarobkowej niemal połowa robotników wykwalifikowanych deklaruje chęć wyjazdu do pracy za granicę.

Tak - dla wyrównywania pensji

Praca jednego z rodziców nie chroni w Polsce przed ubóstwem: co piąta rodzina z dziećmi do lat 14, w której pracuje tylko ojciec, nie osiąga dochodu równego minimum egzystencji.

- Ubóstwo dotyka osoby z pracowniczych gospodarstw domowych osiągające niskie wynagrodzenia, o niskich kwalifikacjach zawodowych, ale również pracujące w przedsiębiorstwach, w których pensje są na niskim poziomie i wypłacane nieregularnie, co najczęściej, lecz nie zawsze uzasadnione jest złą kondycją ekonomiczną zakładów - wskazuje dr hab. Bożena Balcerzak-Paradowska z Instytutu Pracy i Spraw Socjalnych.

W 2005 roku poniżej minimum egzystencji żyła co 10 rodzina mająca dwoje dzieci, co piąta (22 proc.) z trójką dzieci i blisko połowa rodzin mających czworo i więcej dzieci. Po trzech latach można ocenić, że ta sytuacja nie uległa zmianie.

- W Europie Zachodniej pracownik otrzymuje wynagrodzenie pozwalające na utrzymanie całej rodziny. W Polsce wciąż nawet pensje obojga rodziców nie zawsze wystarczają na zapewnienie dzieciom choćby najbardziej podstawowego katalogu towarów i usług niezbędnego do życia - diagnozuje w rozmowie z "TS" profesor Zofia Jacukowicz.

Z aktualnego raportu Komisji Europejskiej wynika, że aż 22 procentom dzieci żyjących w rodzinach, gdzie przynajmniej jedno z rodziców ma pracę, grozi ubóstwo mimo korzystania ze świadczeń społecznych.

Bożena Balcerzak-Paradowska podkreśla, że pozostawanie dzieci i młodzieży w kręgu ubóstwa jest głównym czynnikiem prowadzącym do marginalizacji społecznej i staje się dziedzictwem następnego pokolenia: - Jeżeli na młode pokolenie popatrzymy przez pryzmat potencjału kapitału ludzkiego, to jego marginalizacja wynikająca z ubóstwa rodzin stanowi zagrożenie dla rozwoju społecznego - zaznacza.

Wzmacnia się wśród Polaków poczucie, że owoce wzrostu gospodarczego są konsumowane wyłącznie przez wąską elitę finansową złożoną z prezesów, członków zarządów i kadry kierowniczej. Na pytanie CBOS: "Czy powinno dążyć się do wyrównywania zarobków wszystkich ludzi w kraju?", ponad 60 proc. ankietowanych odpowiedziało: tak. To o blisko 20 proc. więcej niż jeszcze trzy lata temu.

- Od początku lat 80. rosła rozpiętość między najniższymi a najwyższymi wynagrodzeniami w kraju - podsumowuje prof. Jacukowicz.

18 lat na pensję prezesa

Skalę rozwarstwienia społecznego w Polsce dobrze wciąż obrazuje przyporządkowanie pracowników do trzech skal podatkowych. Z danych ministerstwa finansów wynika, że w ubiegłym roku aż 94,66 proc. Polaków zmieściło się w pierwszym progu, czyli zarobiło maksymalnie 43 405 zł, tj. co najwyżej 3617 złotych miesięcznie. Tyle że zdecydowana większość Polaków o takiej kwocie może co najwyżej pomarzyć. Dochód między 43 405 a 85 528 zł uzyskało tylko 4,48 proc. Polaków, a o trzeci, najwyższy próg (zarobki powyżej 85 528 zł rocznie) zahaczyło jedynie 0,86 proc. najlepiej zarabiających (dokładnie 208 272 osoby).

GUS podał, że w 2007 roku przeciętne miesięczne wynagrodzenie brutto wyniosło 2691 zł, w przemyśle - 2710 zł, w budownictwie - 2308 zł, w handlu - 2186 zł,

w transporcie - 2818 zł, w edukacji - 2718 zł, w ochronie zdrowia - 2466 zł, ale w administracji publicznej już 3369 zł. Wiadomo nie od dziś, że kwoty brutto zaciemniają istotę sprawy, bo trzeba od nich odjąć ok. 30 proc., aby uzyskać to, co każdy dostaje w rzeczywistości. A poza administracją publiczną mówimy o pensjach poniżej 2 tys. zł na czysto. To dlatego dwoje młodych ludzi na dorobku musi wspólnie ubiegać się o kredyt mieszkaniowy, bo sami bardzo często nie mają tzw. zdolności kredytowej.

To, że zarobki menedżerów odbiegają od pensji pracowników, nikogo na świecie nie dziwi. W Polsce zdumiewać może skala tych rozpiętości. Konto menedżera spółki giełdowej wzbogaciło się w 2007 roku przeciętnie o 442 tys. zł - wynika z raportu przygotowanego przez portal wynagrodzenia.pl. Płace menedżerów wzrosły w 2007 roku o 11 proc. Największe gaże inkasowali prezesi i wiceprezesi banków. Z raportu wynika, że przeciętny budżet płac dla zarządu w giełdowej spółce ma wartość 1,15 mln zł. Pięć procent osób z kadry kierowniczej największych spółek giełdowych mogło pochwalić się w 2007 roku dochodami przekraczającymi 2,5 mln zł, czyli ponad 208 300 zł miesięcznie. Przekładało się to na 77 przeciętnych i aż 222 minimalnych płac. Oznacza to, że pracownik handlu zatrudniony za najniższe wynagrodzenie musiałby pracować ponad 18 lat, by zarobić tyle, co prezes jednej z wysoko notowanych na giełdzie spółek dostaje w ciągu miesiąca.

- W Wielkiej Brytanii, Francji czy Niemczech obowiązuje zasada, której nikt nie narzuca, że płace prezesów spółek nie powinny być większe niż 20-krotność średniej płacy. I w Niemczech doszło do wielkiej awantury, kiedy ujawniono, że szef Volkswagena zarabiał w jednym roku 70-krotność przeciętnej pensji - przypominał na naszych łamach w ubiegłym roku prof. Mieczysław Kabaj.

Wyszkolenie wcale nie w cenie

Wynagrodzenia w krajach UE są średnio 6-krotnie wyższe, a czas pracy o 1/5 krótszy niż w naszym kraju. Tysiące polskich pracowników otrzymuje pensje o wysokości grubo poniżej przeciętnej. Najczęstszym - jak podaje GUS - miesięcznym

wynagrodzeniem w Polsce w 2006 roku była kwota 1469,09 zł brutto. Płace do tej wysokości dostawała aż 1/4 wszystkich pracowników. Tylko co dziesiąty Polak inkasował miesięcznie więcej niż 4492,21 zł brutto. Szczególnie pokrzywdzoną grupę stanowią zatrudnieni z najkrótszym stażem. Pracownicy do 24. roku życia otrzymują płace średnio o 40 proc. niższe od przeciętnej w gospodarce. Biorąc pod uwagę duże grupy zawodowe, najmniej zarabiają osoby zatrudnione jako sprzedawcy (ponad 44 proc. mniej od średniego wynagrodzenia), przy pracach prostych (o 42 proc.), rolnicy, leśnicy, rybacy i ogrodnicy (o 32 proc.), operatorzy i monterzy maszyn i urządzeń (o ponad 16 proc.). Dla porównania - najlepiej wynagradzaną grupą w kraju są dyrektorzy generalni i wykonawczy oraz prezesi i ich zastępcy - średnio ponad 300 proc. więcej niż wynosi przeciętna.

Ponad 92 proc. pracowników do 24. roku życia, 70 proc. w wieku 25-34 lata i blisko 62 proc. w wieku 35-44 lata otrzymuje miesięcznie pensje mniejsze lub co najwyżej równe płacy przeciętnej. Dotyczy to prawie 90 proc. osób ze stażem pracy do 2 lat, 79 proc. ze stażem od 2-5 lat i blisko 70 proc. ze stażem od 5 do 10 lat. Nawet wyższe wykształcenie nie okazuje się w Polsce przepustką do wyższych zarobków. Te poniżej średniej dostaje 38 proc. osób ze stopniem doktora, magistra i lekarza oraz niemal połowa w grupie inżynierów, licencjatów i dyplomowanych ekonomistów oraz odpowiednio ponad 70 proc. Polaków z wykształceniem średnim zawodowym i ogólnokształcącym.

Nierówności a wzrost

Przez lata w ekonomii pokutował pogląd, jakoby nierówności dochodowe sprzyjały wzrostowi gospodarczemu. Jedną z przyczyn miała być większa skłonność do oszczędzania bogatych determinująca wielkość inwestycji. Jednak badania obejmujące kilkadziesiąt krajów dowiodły, że nierówności mają negatywny wpływ na wzrost. Laureat Nagrody Nobla w dziedzinie ekonomii z 2001 roku Joseph Stiglitz pisał: "Azja Wschodnia pokazała, że w tych krajach rozwijających się, które ograniczyły nierówności, wzrost był szybszy. Po części dlatego, że potrafiąco lepiej wykorzystać

kapitał ludzki, po części dlatego, że większa równość łączy się z większą stabilnością społeczną i polityczną".

Wskazywał na przykład Azji Wschodniej, gdzie wysoki stopień oszczędności zapewniono w egalitarnym otoczeniu. - Bowiem akumulacja kapitału ludzkiego jest równie ważna, jeżeli nie ważniejsza niż wzrost kapitału fizycznego - argumentował Stiglitz.

"Ważne są także doświadczenia krajów skandynawskich, które osiągnęły wysoki poziom rozwoju gospodarczego, realizując model państwa dobrobytu z powszechnymi i równymi prawami socjalnymi" - pisze w najnowszej "Polityce społecznej" Wiktor Rutkowski.

Nierówności i stopa ubóstwa w tych krajach są niższe niż w innych państwach rozwiniętych gospodarczo. Co ważne - Szwecja, Norwegia i Dania zajmują czołowe miejsca w międzynarodowych rankingach konkurencyjności oraz innowacyjności Komisji Europejskiej. Najnowsze badania empiryczne wskazują jednoznacznie na

negatywny wpływ znacznych nierówności w dochodach na wzrost gospodarczy.

Ze sporządzanego w październiku 2006 roku raportu GUS: "Struktura wynagrodzeń według zawodów" (dane zbiera się co dwa lata) wynika, że:

- pensję w wysokości 40 tys. zł brutto i więcej otrzymywało 0,03 proc. zatrudnionych
- od 30 tys. zł wzwyż - 0,08 proc.
- od 20 tys. zł - 0,24 proc.
- od 10 tys. zł - 1,32 proc.
- od 8 tys. zł (3 przeciętne wynagrodzenia) - 2,37 proc.
- od 5300 zł (2 przeciętne) - 6,6 proc.
- ok. 2600 zł (przeciętne w gospodarce narodowej) i mniej - 65,64 proc., w tym:
- do ok. 1300 zł (połowa przeciętnej) - prawie 20 proc.
- *Krzysztof Świątek, Tygodnik Solidarność*

RZĄD WYPOWIADA WOJNĘ

Rozmowa z Januszem Śniadkiem, przewodniczącym Solidarności

- Przez rok, jaki upłynął od wyborów wiele razy zauważano, że nowa ekipa nie prowadzi polityki społecznej. Czy można mówić o braku dialogu społecznego?

- Długo mieliśmy do czynienia z PR-owskim pozorowaniem dialogu. Za marketingowymi zabiegami premiera, jak zapowiedź szerokich rozmów o pakcie społecznym, nie poszły żadne konkretne działania. To, co stało się w ostatnich dniach, sposób potraktowania nas w kwestii emerytur pomostowych, oznacza krach dialogu. Dialog społeczny przeżywa kryzys, największy w swojej krótkiej historii, obejmującej niespełna dwadzieścia lat wolnej Polski. Jego ocenę warto porównać do sytuacji na światowych rynkach finansowych. Eksperci, jak guru świata finansów Alan Greenspan, mówią o odbudowie zaufania jako warunku udroźnienia kanałów normalnego funkcjonowania rynków. Zaufanie okazuje się niezbędnym paliwem. Jego brak spowodował

prawdziwe trzęsienie ziemi. Z dialogiem społecznym w Polsce sytuacja kształtuje się podobnie. Niewielki, ale konieczny kapitał zaufania został całkowicie zrujnowany.

- Ekonomiści, oceniający podatność Polski na kryzys, podkreślają, że jego przeniesieniu z Zachodu zapobiec może silny popyt wewnętrzny i utrzymanie poziomu konsumpcji krajowej. To one napędzają wzrost gospodarczy, najpewniejsze antidotum na kryzys.

- Oczywiście. Zdarzało się, że sztywność z naszych argumentów, gdy podkreślaliśmy tę zależność. Tymczasem rząd w uzasadnieniu dla prognozy makroekonomicznej na 2009 r. sam napisał to, co od dawna powtarzamy: że motorem rozwoju pozostanie popyt wewnętrzny. To sprawa bezdyskusyjna, a nie wymysł związkowców. Utrzymanie wysokiego wskaźnika popytu wewnętrznego pozostanie niezbędnym warunkiem rozwoju.

- Ludzie muszą dostać pieniądze, żeby móc je wydawać. Dlatego też postulat podniesienia najniższych wynagrodzeń i nadawania płac za wskaźnikami rozwoju gospodarki uzasadniają nie tylko racje społeczne, ale gospodarcze?

- Popyt stymuluje rozwój gospodarki. Dla jego podtrzymania podwyżki wynagrodzeń mają zasadnicze znaczenie. Zwłaszcza że w pogarszającej się sytuacji pozostałe rezerwy, umożliwiające stymulowanie popytu - związane z zadłużaniem się obywateli lub przeznaczaniem przez nich dotychczasowych oszczędności na konsumpcję - zostały wyczerpane. Warunkiem niezbędnej dla stabilności gospodarki spłaty zaciągniętych już zobowiązań kredytowych okaże się uregulowanie kwestii płacowych. Nie w intencjach roszczeniowych, ale w trosce o to, by system finansowy się nie zawalił, jak miało to już miejsce w wielu krajach. Racje społeczne i argumenty ekonomiczne w tym wypadku się uzupełniają i pozostają zgodne.

- Z czego, poza wiarą w siłę głosów w parlamencie, wynika usztywnienie rządzących wobec procedur dialogu społecznego?

- Kluczowy dla naszej oceny, że dialog znalazł się w najpoważniejszym w historii kryzysie, pozostaje sposób legislacji, omijający konsultacje społeczne. W ustawie o

finansach publicznych likwiduje się zakłady pomocnicze, bez żadnej konsultacji ze związkami zawodowymi. Mimo że obowiązujące ustawy zakreślają obszary, które powinny podlegać takim rokowaniom. To naruszenie zasad, a podobne przykłady można by mnożyć. Rujnuje się dialog społeczny i zaufanie, na którym powinien być oparty. Władza postępuje w ten sposób w sytuacji, w której najbardziej potrzeba zgody wszystkich partnerów społecznych na działania antykryzysowe, na wspólne myślenie, co zrobić, aby następstwa światowych zawirowań w jak najmniejszym stopniu dotknęły Polskę. Zamiast szukać takiej zgody, rząd wypowieda wojnę jednemu z partnerów społecznych. To wynik arogancji, ale i niekompetencji władzy.

- Aby przeciw temu zaprotestować, związkowcy zostali na noc w ministerstwie po daremnym oczekiwaniu na premiera. Jak rysuje się dalszy scenariusz: dialog przeniesie się na ulicę, skoro na 5 listopada pikietę zaplanowały wszystkie największe związki, zaś na 6 listopada Solidarność?

- To początek dłuższej serii akcji informacyjno-protestacyjnych. Idziemy na długą walkę partyzancką. Jej celem pozostaje przywrócenie dialogu społecznego, by toczył się znów skutecznie w sali negocjacji.

• *Łukasz Perzyna, „Tygodnik Solidarność”*

Drodzy czytelnicy Biuletynu Informacyjnego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”

Informujemy, że wraz z Serwisem Informacyjnym rozsyłanym we wrześniu 2008 roku zostały dołączone następujące dokumenty:

SIS nr 36 (86) z 2 września 2008 r.

- 1) SIS specjalny – Manifestacja w Warszawie (serwis fotograficzny)
- 2) Petycja NSZZ „Solidarność” do premiera Donalda Tuska
- 3) Wystąpienie Janusza Śniadka – manifestacja w Warszawie, 29 sierpnia 2008 r.
- 4) Obchody rocznicy Sierpnia – homilia arb L.S.Głódzia, Bazylika Św. Brygidy, 31.08.2008 r.
- 5) Konferencja na Zamku w Warszawie – referat „Globalizacja solidarności” Rocco Buttiglione, wiceprzewodniczącego Izby Wyższej Włoskiego Parlamentu

SIS nr 37 (87) z 8 września 2008 r.

- 1) SIS tematyczny - zagraniczny

SIS nr 38 (88) z 16 września 2008 r.

- 1) SIS tematyczny – prawny
- 2) Wprowadzenie – informacja o działalności związku w okresie minionych 12 miesięcy

SIS nr 39 (89) z 23 września 2008 r.

- 1) SIS tematyczny - szkoleniowy

SIS 41 (91) z 6 października 2008 r.

- 1) SIS tematyczny zagraniczny
- 2) Stanowisko ws. sytuacji przemysłu okrętowego
- 3) List do komisarzy Neelie Kroes ws. stoczni
- 4) Aneks do Uchwały Programowej I Krajowego Zjazdu Delegatów

SIS 42 (92) z 14 października 2008 r.

- 1) SIS tematyczny – fotoreportaż z XXII KZD w Wadowicach
- 2) Dokumenty przyjęte podczas obrad XXII KZD w Wadowicach

SIS 43 (93) z 20 października 2008 r.

- 1) SIS tematyczny prawny
- 2) Ulotka Godna praca – godna emerytura
- 3) Wywiad z arcybiskupem Kazimierzem Nyczem – „Do solidarności ciągle dorastamy”- na łamach „Tygodnika Solidarność”

SIS 44 (94) z 27 października 2008 r.

- 1) SIS tematyczny szkoleniowy
- 2) Tekst wystąpienia prezydenta Lecha Kaczyńskiego podczas obrad XXII KZD w Wadowicach
- 3) Artykuł prof. Zofii Jacukowicz nt. zróżnicowania płac – „Wzrost wynagrodzeń i coraz większe ich zróżnicowanie”
- 4) Deklaracja Londyńska

Zainteresowane osoby mogą zasięgnąć informacji nt. ww. dokumentów w Sekretariacie Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „solidarność”, tel. (058) 30 84 312 u Mariusza Depki.